O lectură savuroasă,
o călătorie plină de neprevăzut!
– KIRSTEN MILLER
SUPRANATURAL

DIN SENIN
LECŢII DE ZBOR
INTERVIURI PENTRU ANGAJARE
SESAM, DESCHIDE-TE!
SCLIPICIUL FACE CA TOTUL SĂ ARATE MAI BINE
O VIAŢĂ DE NIMIC
UN EX CARE-ŞI ATINGE ŢINTA
VISUL CONTINUĂ
CA O AFRODITĂ CARE IA STEROIZI
NICĂIERI NU-I CA ACASĂ
VECHI OBSESII
REUNIUNI MORTALE
MI-AM MUŞCAT LIMBA CA SĂ TAC
ACTIVITĂŢI EXTRACURICULARE
VISE VIRGINE
OH, AI ÎNCURCAT-O!
PERSPECTIVE SUMBRE
PRIETENOS CU TURIŞTII
DISTRACŢIE SCRÂŞNIND DIN DINŢI
CA ÎNTR-UN FILM PROST
ÎMI PLACE VIAŢA DE NOAPTE
SINCER, UN MINCINOS!
MINCIUNI, BUZE ŞI LUNATICI
STILURI DE VIAŢĂ ALTERNATIVE
COMPLICAŢII ÎNVELITE ÎN CARAMEL
HALLOWEEN AL NAIBII DE FERICIT!
UBER-BIIIIIP
DACĂ GREŞEŞTI, EŞTI BUN DE PLATĂ
O PROBLEMĂ DE VIAŢĂ ŞI DE NE-MOARTE
ECOLOGISM
VAMPIR FANTASTIC
MERGÂND SPRE NICĂIERI, MERGÂND UNDEVA
ŞI I-AM MAI TRAS UNA!
ARANJAMENTE, ARANJAMENTE
VECHI PRIETENI
ÎNTREABĂ-MĂ, SPUNE-MI!
REUNIUNILE DE FAMILIE SUNT MEREU NIŞTE PORCĂRII
CE A SPUS EL
ADEVĂRUL TE VA ELIBERA – SAU ÎŢI VA FRÂNGE INIMA
FRUMOASA DIN PĂDUREA ADORMITĂ
TEROARE CU GROPIŢE ÎN OBRAJI
SALUT, IADULE!
NE ÎNTÂLNIM LA MIJLOC

DIN SENIN

Oh, biiip, aveam să mor.

Urma să am o moarte oribilă, înspăimântătoare, dureroasă.

Mi-am dus rapid mâna într-o parte să iau Taser-ul roz, care ştiam că nu era acolo. De ce mi-aş fi dorit vreodată aşa ceva? La ce mă gândeam? Să lucrezi la Agenţia Internaţională de Securitate pentru Paranormali trebuie că era aproape o servitute absolută şi, desigur, avusesem câteva ciocniri periculoase cu vampiri, vrăjitoare şi silfi fantastic de ciudaţi, dar toate astea nu erau nimic în comparaţie cu primejdia pe care-o înfruntam de data asta.

Sport pentru fete.

Jucam fotbal – fără apărătoare pentru gambe. Fata pe care se presupunea că trebuie s-o contraatac (o creatură atât de mătăhăloasă, încât aş fi jurat că era trol) se năpustea spre mine, scoţând practic abur pe nări. Mi-am adunat forţele pentru impact.

Apoi m-am mirat că era atât de senin. Nu se vedea niciun nor pe cerul de toamnă. Dar de ce mă uitam eu la cer? Poate că avea legătură cu brusca mea neputinţă de a respira. Haideţi, plămâni! Haideţi! La un moment dat, trebuiau să-nceapă să lucreze, corect? Pete strălucitoare îmi jucau dinaintea ochilor şi aproape că mi-am văzut necrologul: Tragedia a lovit în timpul unui meci de fotbal. Ce umilitor!

În cele din urmă, aerul binecuvântat a ajuns în plămânii mei. Un chip familiar, încadrat de păr lung şi negru, s-a aplecat deasupra mea. Prietena mea dintotdeauna, Carlee.

— Eşti OK? m-a întrebat.

— Green! s-a auzit ca un lătrat o voce de tenor. Eram aproape sigură că domnişoara Lynn avea un glas mai gros decât iubitul meu. Mişcă-ţi fundul şi întoarce-te să joci!

Ah, Green. Păruse un nume de familie drăguţ atunci când Lend mi-l schimbase şi-mi falsificase documentele legale. Totuşi, cu cât domnişoara Lynn îl striga mai des, cu atât îmi plăcea mai puţin.

— GREEN!

Carlee mi-a întins mâna şi m-a ajutat să mă ridic.

— E-n regulă. Nici eu nu-s bună la fotbal.

A zâmbit şi s-a îndepărtat fugind. Nu era deloc adevărat că nu

era bună la fotbal.

Nu era drept. Mă aflam aici, stând ca o idioată pe un teren plin de noroi, în timp ce Lend era plecat la colegiu. Ce pierdere de vreme! Şi, oricum, cine ştie cât timp îmi mai rămăsese? Ce se întâmpla dacă-mi consumam la fotbal preţioasele rămăşiţe ale sufletului?

Poate că reuşeam să obţin o adeverinţă de la un doctor. O vedeam aievea – „Către cei interesaţi: Evie are o caracteristică rară, şi anume: nu are suficient suflet ca să trăiască o viaţă normală. De aceea, trebuie de îndată şi pentru totdeauna scutită de efort fizic care implică transpiraţie şi să fie dărâmată în noroi."

Ridicol. Pe de altă parte, poate că merita o încercare. Tatăl lui Lend avea nişte cunoştinţe la spital…

M-am ferit de minge, care a vâjâit pe deasupra capului meu. Una dintre coechipierele mele, o roşcată răutăcioasă, mi-a strigat cu încredere în timp ce alerga:

— Lovitură cu capul, Green! Lovitură cu capul!

Carlee s-a oprit.

— Mimează că ai crampe!

Şi mi-a făcut cu ochiul – genele îi erau acoperite abundent cu rimel.

Mi-am dus mâinile la burtă şi mi-am târşâit picioarele spre domnişoara Lynn, care se afla la linia albă trasată pe iarba care scârţâia sub tălpi, de unde supraveghea jocul, ca un general de război.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Acum ce mai e?

Sperând că faţa mea palidă îmi era măcar o dată de folos, am scâncit:

— Crampe. Groaznice.

Nu mă credea şi amândouă ştiam asta, dar în loc să-mi dea minciuna pe faţă, şi-a dat ochii pese cap şi-a arătat cu degetul mare către linia de tuşă.

— Data viitoare o să fii portar.

Mulţumesc foarte mult, Carlee. O idee genială. M-am îndepărtat de ea şi m-am prăbuşit la pământ, agăţându-mă de iarba rară, uscată.

Nu aşa se presupune că trebuia să fie la liceu.

Nu mă înţelegeţi greşit. Sunt cât se poate de recunoscătoare

că mă aflu aici. Mi-am dorit dintotdeauna să fiu un om normal, să merg la o şcoală normală, să fac lucruri normale. Dar totul e aşa de… de…

Normal.

De când a început şcoala, cu o lună în urmă, n-a avut loc nici măcar o ciorovăială. Şi nici petreceri dezlănţuite, la care să fie chemaţi poliţiştii. Cât despre balurile mascate, întâlnirile la lumina lunii şi săruturile pasionale pe coridoare, tot ce pot spune este că Easton Heights, fostul meu serial TV favorit, primise o lovitură de imagine.

Totuşi, încă mai cred că dulăpioarele din vestiar sunt mişto.

Am rămas cu o mână la burtă, pentru a păstra aparenţele. Poziţia asta – eu prăbuşită la pământ – era mult mai drăguţă fiind asumată voluntar. M-am uitat la un mic nor care trecea pe cer.

M-am încruntat. Era un nor ciudat. Pe lângă faptul că era solitar pe cerul altminteri senin, mai era ceva cu el… ceva diferit. Oare să fi fost lumina unui fulger?

— Am spus: ai de gând să mergi la ora următoare?

Uimită, m-am ridicat şi am făcut o grimasă către domnişoara Lynn.

— Da, sigur, mulţumesc.

M-am grăbit să intru. Lucrurile chiar că erau plictisitoare, dacă ajunsesem să caut ceva interesant în nori.

Mi-am petrecut ora următoare calculând numărul exact de minute care mai rămăseseră până la venirea weekendu-lui, când aveam să-l văd pe Lend. Răspunsul era că mult prea multe, dar să mă gândesc la asta era mai interesant decât, să zicem, să fiu atentă la cursul pe care ni-l ţinea profesoara de engleză despre rolurile de gen în Dracula — şi să nu cumva să mă stârniţi în legătură cu această carte. Bram Stoker n-a fost deloc un cercetător care să ţină la corectitudinea informaţiilor.

Capul mi se-ndrepta către inevitabila coliziune cu banca în momentul în care uşa s-a dat de perete şi a intrat o secretară cu un bileţel.

— Evelyn Green!

Am fluturat din mână, iar ea a încuviinţat din cap.

— Bilet de voie.

Mi-a revenit buna dispoziţie. Nu mai fusesem niciodată până atunci scoasă de la ore. Poate că Arianna voia să ieşim. Era

suficient de ciudată şi de capricioasă ca să facă asta.

Pe de altă parte, nu chiar aşa de tare. N-ar fi ieşit într-o zi aşa de însorită, cu toate acele chestii specifice vampirilor. Mi s-a strâns stomacul. Dacă se-ntâmplase ceva rău? Dacă Lend avusese un accident în campus, îşi pierduse cunoştinţa şi devenise invizibil? Dacă-l luase guvernul şi-acum era îngropat într-un sediu AISP?

Străduindu-mă din răsputeri să nu alerg, am urmat-o pe secretară – o femeie scundă, cu părul de un blond şocant de artificial.

— Ştii cumva cine a venit să mă ia?

— Mătuşa ta, cred.

Ei bine, asta clarifica subit lucrurile. Sau cel puţin ar fi putut s-o facă, dacă aş fi avut o mătuşă. Am parcurs lista de femei, toate paranormale, care ar fi putut trece drept rude de-ale mele. Nu era o listă lungă şi nici nu-mi trecea prin cap de ce s-ar fi aflat vreuna dintre ele aici. Am năvălit în birou.

O femeie cu pantofi practici (a se citi: urâţi) şi părul brunet strâns într-un coc sever stătea cu spatele la mine. Nu se poate!

Raquel s-a întors şi mi-a zâmbit.

Inima mi s-a ridicat în gât. Pe de-o parte, era Raquel – cea care semănase cel mai mult cu o mamă pentru mine. Pe de altă parte, era Raquel – unul dintre conducătorii AISP-ului, organizaţia care mă credea moartă. Organizaţia care îmi doream mult, mult să nu mă găsească. Şi organizaţia de care crezusem că Raquel mă apăra.

— Iată-te! Şi-a pus geanta pe umăr şi a arătat spre uşile duble care duceau afară. Să mergem!

Am urmat-o, total confuză. Afară, în lumina strălucitoare a zilei, la liceul meu normal, părea o greşeală să fiu cu această femeie care reprezenta tot ce lăsasem în urmă. Încă-mi mai doream să mă aplec spre ea şi s-o-mbrăţişez – ceea ce era ciudat, din moment ce noi două nu avuseserăm niciodată cu adevărat o relaţie care să presupună îmbrăţişări. Desigur, voiam şi s-o las baltă, să fug în direcţia opusă. Era de la AISP.

— Ce cauţi aici? am întrebat-o.

— Dacă judec lucrurile după cât eşti de surprinsă, sunt gata să presupun că David nu ţi-a transmis mesajele mele.

— Tatăl lui Lend? Ce mesaje?

A oftat. Abilităţile mele de interpretare ruginiseră, dar suna ca

un oftat care voia să spună Sunt obosită, iar asta mi-ar lua prea mult timp ca să-ţi explic.

O umbră a trecut prin dreptul soarelui şi mi-am ridicat privirea ca să-mi văd norul. Cu siguranţă era ceva dincolo de el, dar nu un fulger. Ceva care sclipea. Ceva paranormal. Ceva cu un farmec prin care numai eu puteam să văd.

— Ce este…

Dar m-am oprit şi am ţipat în timp ce norul a coborât de pe cer, m-a învăluit şi a zburat înapoi pe cerul albastru.

LECŢII DE ZBOR

Continuam să ţip în timp ce mă ridicam rapid în aer. Inspirând cu lăcomie, m-am uitat în jos, la pământ. Fuioare de nor se mişcau în jurul meu, dar nu reuşeau aproape deloc să ascundă faptul că peisajul plin de copaci era cu mult prea departe jos, sub noi.

Mi-am înăbuşit un ţipăt şi m-am uitat la mijlocul meu. În jurul meu erau încolăcite două braţe, ambele părând să fie înfiorător de lipsite de substanţă. N-aveam idee cum era posibil să mă ţină acolo, sus, ceva ce părea la fel de uşor ca o briză, dar nu mă puteam gândi la asta atunci. Aveam probleme mai presante. Ca de pildă, unde mă ducea norul şi de ce. Chiar şi mai rău, mici scântei zburau în jurul nostru şi nu-mi plăceau şansele mele de a evita electrocutarea. Părul de pe braţele mele stătea drept, zbârnâind de energia care sfârâia în jurul meu.

Foarte, foarte rău.

Eram pregătită să-mi iau adio de la Pământ când mi-am văzut micul oraş dedesubt, sub noi, şi ceva m-a izbit. Era micul meu oraş. Mă săturasem să fiu manipulată de către paranormali. Dacă această chestie mă putea atinge, atunci eram cât se poate de sigură că şi eu puteam s-o ating. Iar dacă puteam s-o ating…

Am închis ochii şi am inspirat adânc. Trebuia să se termine! Nu pentru că voiam eu – ci pentru că era o problemă de viaţă şi de moarte. Ciudăţenia era că nu mergea oricum. Oi fi fost eu una dintre Cei Pustii, capabilă să absorb sufletele din paranormali, însă nu o mai făcusem decât o dată înainte. Iar atunci fusese altceva: sufletele erau închise şi voiau să vină la mine. Pe când chestia asta nu părea să vrea să-mi dea energia vieţii ei.

Totuşi, merita să-ncerc. Mi-am aruncat umărul înapoi, am bâjbâit în jurul meu şi am pus mâna cu hotărâre pe primul lucru solid pe care l-am simţit, rugându-mă ca, indiferent ce era această creatură sub formă de nor, să aibă trup.

M-am oprit, dorind să deschid canalul dintre mâna mea şi sufletul Norului Bizar. Vreau asta, m-am gândit, mintea-mi ţipând cu disperare. Am nevoie de asta.

Am clipit şi am deschis ochii şocată, sufletul pocnind în aerul cald, încărcat electric, în timp ce curgea prin braţul meu până în inima mea, venind din exterior până când am simţit furnicături

în fiecare parte a corpului.

Creatura a slobozit un strigăt strident de surpriză şi de durere. A zvâcnit înapoi, întrerupând legătura dintre noi; capul mi se învârtea şi eram ameţită de vâltoarea energiei noi, străine.

Iar apoi, am căzut împreună.

Ce idee strălucită, Evie, ţine-o tot aşa şi absoarbe energia din chestia care te menţine suspendată la mii de metri în aer. Dar, cumva, încă ne ţineam laolaltă. Ne învârteam fără control, dar nu cădeam atât de rapid precum mă aşteptasem. Dacă reuşeam să ajungem pe pământ, eram OK.

M-a scăpat. Am ţipat, m-am agăţat şi m-am ţinut de-un picior al ei. A urlat de frustrare, zbătându-se, dar nu aveam de gând să-i dau drumul. Eram amestecaţi amândoi în chestia asta. Pământul se apropia rapid de noi – un covor verde şi portocaliu de copaci.

Înainte de a apuca să-mi adun toate puterile, m-am izbit de coroanele copacilor – frunzele au zburat în jurul meu când am ricoşat dintr-o creangă şi am dat drumul piciorului norului meu. O altă creangă m-a lovit puternic peste şold, încetinindu-mi căderea suficient de mult astfel încât, atunci când eu şi pământul aveam să ne întâlnim, să mă simt de parcă aş fi fost lovită de un camion.

Fiecare os din corpul meu trebuie că se rupsese. Nu aveam cum să simt atât de multă durere şi să am o şansă de supravieţuire. Urma să stau în ghips pentru tot restul vieţii mele. Lucrul ăsta ar fi complicat îmbrăţişările cu Lend. Cel puţin, aveam să lipsesc o vreme de la şcoală. Şi, în mod sigur, aveam să scap de orele de sport.

Trupul mi-era străbătut de un fior electric, înlocuind durerea şi făcându-mă să mă simt uşoară, ca şi cum membrele mele erau din puf, decuplate.

Oh, biiip. Eram paralizată.

Panicată, am sărit în picioare şi mi-am trecut mâinile cu oroare peste propriul corp. Ei bine, pfu! Dacă puteam să fac asta, însemna că probabil nu eram paralizată. Şi-atunci de ce mă simţeam atât de ciudat? Şi unde era Norul Bizar?

— Oribilă chestie! a şuierat o voce ca o adiere de vânt printre copaci uscaţi. Ce mi-a făcut?

Încă acoperită de fuioarele de nor agăţate de ea, micuţa creatură se târa prin praf către mine. Deşi avea forma unei

persoane, era delicată – aproape ca un copil. Ochii-i aruncau scântei de un alb strălucitor precum fulgerele, dar celelalte trăsături ale sale erau ceţoase, indistincte; până şi culoarea ei se potrivea cu nuanţa pală a norului. Pentru altcineva, ar fi arătat ca o bucată de ceaţă solidă, animată, dar ochii mei, care puteau pătrunde prin farmece, vedeau totul.

Am făcut un pas înapoi, încercând să nu mă poticnesc de rădăcinile ieşite la suprafaţă ale copacului suficient de masiv ca să-mi stopeze căderea.

— Hei, n-am cerut eu să fiu înşfăcată şi luată în zbor!

— Mi-ai luat… mi-ai luat o parte din mine! Să mi-o dai înapoi!

M-am rezemat de trunchiul copacului. Creatura a levitat, s-a ridicat dreaptă şi a plutit în faţa mea. Unde subţiri de lumină o înconjurau precum reţeaua unei pânze de păianjen. Membrele i se amestecau cu norul, ba intrând, ba ieşind din el – uneori se vedeau, alteori nu –, dar dădeau indiscutabil sentimentul de energie şi forţă.

Aici eram atât de departe de aliaţii mei! Am ridicat mâna şi am încercat să par mai curajoasă decât mă simţeam.

— Lasă-mă-n pace, altminteri ţi-l iau pe tot.

Vocea îmi tremura, pe de-o parte de frică, dar pe de altă parte de poftă. Degetele mă furnicau, trupul mă durea. Nu era suficient să gust. Voiam şi restul.

Nu, nu voiam. Nu puteam să-l am. Nu eram eu persoana aia. I l-aş fi dat înapoi dacă aş fi putut, dar nu ştiam cum s-o fac.

Norul Bizar şi-a mijit spre mine ochii mari şi scânteietori. Aerul dintre noi era uscat şi fierbinte, încărcat cu electricitate care sfârâia. Avea să mă omoare. Am inspirat adânc, întrebându-mă cât de tare durea, când creatura a ţâşnit înapoi spre cer, lovind strident aerul. M-am uitat cum se ridica tot mai sus, virând din când în când lateral sau pierzând altitudine, apoi urcând din nou. După care a dispărut.

Am răsuflat uşurată şi m-am sprijinit cu spatele de copac. Când visam cu ochii deschişi la ceva care să-mi facă din nou viaţa mai palpitantă, nu asta aveam în minte. Era limpede că uitasem ce însemna să ai de-a face cu paranormalii – cu paranormalii adevăraţi, incontrolabili.

Spaimă.

Multă spaimă.

Iar acum, nici măcar nu-l aveam pe Tasey cu mine, pentru

siguranţă. Am înaintat cu hotărâre, cântărind situaţia în care eram. Îmi scăpasem geanta când mă izbise Norul Bizar, ceea ce însemna că nu mai aveam telefon mobil. Şi din moment ce eram destul de sigură că ne aflam aproape de casă când plonjasem din cer, cine ştie cât de departe ne abătuserăm de la calea noastră în cădere? Totuşi, cât de mare putea să fie o pădure în mijlocul Virginiei?

Fără îndoială, aveam să aflu.

O oră mai târziu, când ajunsesem la un drum, eram obosită, transpirată şi deprimată. Care erau chestiile pe care Raquel voia să mi le dezvăluie exact în clipa în care m-a înhăţat un paranormal? De-a ce se juca, pretinzând că mă eliberează de la AISP, dar întorcându-se apoi după mine? Îmi venea greu să cred că scopul ei fusese să mă momească afară din şcoală, pentru ca Norul Bizar să poată să mă înşface, dar mi se părea cea mai plauzibilă explicaţie. Ideea că Raquel – care fusese ca o mamă pentru mine în toţi anii cât stătusem la Centru – ar fi făcut aşa ceva îmi sfâşia inima.

Bine, totuşi. Dacă AISP voia să se joace aşa, fie! Am întins mâna şi am zâmbit cu răutate şi satisfacţie. Acum, puteam să am singură grijă de mine.

Tremurând, mi-am scuturat mâna ca să scap de furnicături. Nu. N-o să mai fac asta niciodată. Niciodată. Îmi plăcea prea mult.

Busola mea interioară era mai bună decât credeam eu, pentru că am reuşit s-o iau în direcţia corectă pe drum. Practic plângând de uşurare, am văzut ramificaţia care ducea acasă la Lend. Vechea mea casă, înainte ca el să se mute, iar eu să mă instalez aici cu Arianna, ca să evit stânjeneala de a locui cu tatăl iubitului meu. Am alergat pe aleea lungă şi şerpuită şi m-am năpustit pe uşă, în sufragerie.

Raquel stătea pe canapea.

— Ce dracu-nseamnă asta? am ţipat.

A sărit în picioare şi m-a înhăţat înainte să-mi treacă prin minte să mă feresc. M-am încordat. După care mi-am dat seama că mă îmbrăţişa.

— Nu te-am văzut de luni de zile, iar tu fugi şi eşti răpită de prima chestie care-ţi iese-n cale. Am crezut că-ncerci să fii normală.

M-a împins înapoi şi s-a uitat la mine, cu lacrimi în ochi.

— Vrei să spui că nu tu ai trimis-o pe creatura aia?

— Dumnezeule, nu!

— Dar ce era?

David a intrat în cameră împleticindu-se, cu telefonul în mână şi cu o expresie de uşurare pe chip.

— Eşti OK!

— În afară de faptul că am fost răpită de un nor viu şi aruncată la pământ de la mii de metri înălţime? Da, mă simt splendid!

— Aşadar, a fost un duh aerian! a arătat David triumfător spre Raquel. Ţi-am spus eu că există!

Buzele lui Raquel s-au crispat şi asta a fost tot ce a mai putut să facă pentru a-şi reprima oftatul.

— Da, se pare că ai avut dreptate.

— Uau! David şi-a trecut degetele prin părul său negru şi des, ochii sclipindu-i de exaltare. Uau! Un duh aerian. Cred că ăsta e primul contact care a existat vreodată cu o asemenea creatură.

Am ridicat mâna.

— Hmmm... Alo! Dar fata despre care s-a spus că a fost răpită de o aşa-zisă fiinţă aeriană? Poate cineva să mă facă să-nţeleg ce a fost şi de ce a hotărât să mă poarte într-un tur aerian pe deasupra statului nostru drăguţ?

— Duhurile astea sunt elemente aeriene, a spus Raquel repezit, aruncându-i lui David o privire tulburată, vrând parcă să dovedească faptul că, deşi nu crezuse în ele, ştia totuşi mai multe lucruri decât el. Cred că sunt rude îndepărtate ale silfilor. Se consideră îndeobşte că fie nu au existat niciodată, fie au încetat pur şi simplu să existe, dar asta pentru că un duh aerian nu şi-ar dori niciodată să atingă pământul, astfel încât e imposibil să dea cineva de ele, iar să le caute ar fi o enormă pierdere de timp.

Şi i-a aruncat din nou lui David aceeaşi privire.

— Ei, haide, doar pentru că specialitatea mea o constituie spiritele naturii, te-ai concentrat asupra paranormalilor comuni cum ar fi unicornii şi spiriduşii. David mi-a făcut cu ochiul de parcă eram şi eu implicată într-un fel sau altul în gluma asta. A fost dintotdeauna invidioasă pentru că eu mă pricep la creaturile cu-adevărat cool.

De data asta, eu eram cea care îmi reţineam un oftat.

— Element al aerului, am înţeles. Grozav! Acum ştie cineva şi

de ce? Spuneaţi că sunt probabil înrudite cu silfii?

Toată neliniştea mea s-a adunat într-un ghem de spaimă. Nu voiam ca silfii să se întoarcă în viaţa mea.

Niciunul dintre cei de faţă nu a rostit vreo vorbă. Raquel şi-a dres glasul şi a zis cu voce încordată:

— Putem oricând s-o întrebăm pe Cresseda dacă ştie ceva.

A spus „Cresseda” – mama lui Lend şi stăpâna elementelor apei – subliniind în mod ciudat cuvântul.

— Nu, de fapt, nu putem. David şi-a târşâit picioarele pe covor. De vreo două luni, n-am mai reuşit s-o aduc la suprafaţă. De când s-a mutat Lend.

Vocea-i era blândă, dar durerea aflată dincolo de vorbele sale era evidentă. Era şi-aşa destul de rău că se îndrăgostise de o nimfa nemuritoare a apei, dar era şi mai rău că ea nu rămăsese în forma umană cu el decât un an. Însă acum, să-l abandoneze pentru totdeauna pentru că Lend plecase? Nu puteam să-mi imaginez o asemenea durere.

De fapt, puteam să mi-o imaginez. Mi-o imaginam deseori. În unele zile, făceam tot posibilul să nu mi-o imaginez. Să fii fiinţa muritoare într-un cuplu muritor-nemuritor era ceva ce înţelegeam cât se poate de bine.

Totuşi, încă nu-i spusesem lui Lend că nu avea să moară niciodată. Gândul că poate-ar fi renunţat la viaţa lui – la cea de aici, cu mine – ca să afle cum este să fii nemuritor mă înfricoşa. Aveam să-i spun, totuşi. Curând. Destul de curând.

La un moment dat.

Raquel s-a ridicat, părând mulţumită.

— Ei bine, asta-i o problemă în care pot să vă ajut. O să-i aduc pe toţi cercetătorii mei în probleme de creaturi ale aerului. E ciudat că şi-a făcut apariţia acum, mai ales date fiind recentele revolte ale spiritelor naturii. O să aflăm despre ce e vorba. Dar nu de-asta mă aflu eu aici.

M-am încruntat.

— Mai exact, de ce te afli aici?

— AISP-ul are nevoie de ajutorul tău.

INTERVIURI PENTRU ANGAJARE

— Raquel! Vocea lui David era gravă şi agasată. Evie n-o să fie luată din nou de AISP. Ce rost a avut să le spui că a murit dacă după şase luni vii aici şi o iei înapoi cu tine?

— Ţi-am mai spus: acum, situaţia e diferită.

Am ridicat din nou mâna, obosită să-i tot aud discutând despre mine.

— Pot să mă descurc cu problema asta, mulţumesc. Mi-a fost dor de tine, desigur, dar nu vreau să mă întorc la AISP. Îi sterilizaţi pe vârcolaci!

Asta era una dintre multele crime pe care descoperisem că Agenţia Internaţională de Securitate pentru Paranormali o comisese pretinzând că astfel lumea va fi un loc mai sigur.

Privirea lui Raquel a devenit dură.

— Practica asta nu mai e de actualitate. După cum i-am explicat deja lui David, lucrurile s-au schimbat radical în ultima perioadă, de când sunteţi plecaţi. Politicile noastre privind neagresarea paranormalilor au fost serios revizuite, inclusiv drepturile vârcolacilor. Eugenia a fost eradicată. Au fost multe lucruri greşite la AISP – încă mai sunt –, dar ştim cu toţii şi cât de mult bine face. Iar acum sunt Supervizor, ceea ce înseamnă că am ultimul cuvânt de spus în cele mai multe politici.

Mi-am încrucişat braţele la piept şi m-am încruntat.

— N-o să lucrez cu silfi.

Nu-l mai văzusem pe Reth de când venise să mă viziteze la spital după ce eliberasem sufletele şi nici nu voiam să-l mai văd vreodată. Nici pe el, nici pe vreunul dintre ceilalţi silfi – ciudaţi, manipulatori, imorali, psihotici, continuaţi-voi-să-mai-adăugaţi-aici-adjective-negative. Mai ales după ziua de azi, dacă duhul aerian era cu ei. N-aveam de gând să le atrag atenţia asupra mea strângând mâini pe Potecile Silfilor.

Ea a zâmbit.

— Înţeleg. De fapt, una dintre primele mele iniţiative a fost să slăbim dependenţa AISP de magia elfilor. Cred c-o să-ţi facă plăcere să afli că acum folosim doar patruzeci la sută dintre ei, faţă de cât foloseam înainte.

— Hm, patruzeci la sută? Asta tot înseamnă cu sută la sută mai mult decât aş fi eu fericită să fie.

— Există o cale prin care să fii activă fără vreo interacţiune cu

silfii.

— Activă, adică să fac ce?

I-a aruncat o privire lui David, care s-a încruntat.

— Eu nu am nimic de-a face cu asta, a spus el.

— Cu acest gând, a zis Raquel, ridicând cât se poate de mult din sprâncene, aş aprecia dacă ai părăsi această încăpere. La urma urmei, nu pot dezvălui informaţii clasificate faţă de doi oameni morţi.

Am fost confuză până când mi-am adus aminte că David lucrase pentru defuncta Agenţie Americană a Paranormalilor cu optsprezece ani în urmă sau cam aşa ceva, moment în care îşi înscenase moartea ca să poată ieşi din chestia asta. Se pare că era o opţiune împământenită pe-aici. Sigur, eu nu o înscenasem pe-a mea; Raquel o făcuse pentru mine, ca să nu fiu căutată după ce dispăream.

David s-a mâniat.

— Pari să uiţi că sunt supraveghetorul legal al lui Evie.

— Iar tu pari să uiţi că nu este absolut nimic legal în supravegherea pe care-o faci tu, având în vedere faptul că toate documentele au fost falsificate.

— Nu-ncepe să-mi vorbeşti mie despre legalitate! O organizaţie internaţională care acţionează fără să se teamă deloc de urmări, pe teritoriu american, ca să nu mai pomenesc de…

Uşa de la intrare s-a deschis dându-se de perete, iar Lend a intrat alergând. Inima mi-a tresărit de fericire în piept, aşa cum făcea de fiecare dată când el mă lua prin surprindere. Avea înfăţişarea obişnuită – păr negru, ochi negri, sexy – peste înfăţişarea lui reală, care era precum apa, într-o formă umană.

Şi absolut încântător.

— Evie!

Şi-a aruncat braţele în jurul meu şi m-a ridicat de la podea într-o îmbrăţişare atât de strânsă, încât mi-am dat seama imediat că, de fapt, suferisem câteva vânătăi serioase.

Am râs în timp ce mă durea, fericită că, în sfârşit, în toată această zăpăceală, o să iau o pauză pe care să mi-o petrec cu Lend. M-a lăsat jos, la distanţă cât lungimea braţelor sale, cercetându-mă.

— Eşti OK?

— Doar câteva vânătăi. Sunt bine, serios!

— Cum de-ai scăpat?

Oh, la dracu'!

Raquel şi David s-au uitat încurcaţi la mine.

— Cum de-ai scăpat? a întrebat Raquel.

Ocupaţi cu cearta lor, neglijaseră să mă-ntrebe. Aproape că preferam aşa.

Mi-am muşcat buzele.

— Am… ei bine, eram sus. Sus, sus. Cu acel nor ciudat, cu fulgerul şi cu duhul aerian. Nu ştiam unde avea de gând să mă ducă sau de ce şi eram atât de speriată, încât am făcut singurul lucru la care m-am putut gândi.

— Şi care a fost acesta? m-a îmboldit Lend, cu o umbră de îngrijorare pe chip.

Am ridicat din umeri – un gest de-abia schiţat, de vinovăţie.

— Am absorbit un pic. Uram să-i văd îngrijorarea în ochi, aşa că m-am repezit să adaug: Doar un pic, nu destul cât să-l rănesc, pe bune, ci doar atât cât să-l surprind, după care am căzut amândoi, el a încercat să mă arunce, dar eu m-am ţinut de el până când un copac mi-a oprit căderea. După toate astea, Norul Bizar era OK, pe bune, chiar era. Doar un pic agasat. Şi apoi şi-a luat zborul.

N-am mai pomenit nimic despre felul neregulat în care zburase. Probabil că era năucit.

Povestea mea a fost întâmpinată cu o linişte mormântală. Şi, deodată, în loc să mă simt vinovată, m-am înfuriat de-a binelea. Cine erau ei ca să mă judece? Nu făcusem ca Vivian, să absorb tot ce era în jurul meu.

— N-am avut de ales! Ar trebui să fiţi bucuroşi că am avut o cale prin care să mă apăr.

Lend a dat rapid din cap, strângându-mă de mână.

— Eu sunt. Serios. Doar că mi-am adus aminte ce ţi-a făcut ultima dată şi mă tem că…

— Nu trebuie să te temi! De-abia dacă a fost un pic. Pe cuvânt!

Vivian îşi pierduse minţile şi absorbise sufletul tuturor creaturilor paranormale care-i ieşiseră în cale, sub pretextul că le „elibera" din această lume, dar de fapt pentru că-i plăcea felul în care acest lucru o făcea să simtă. Cu toate acele suflete în mine, după ce le luasem de la ea, am fost nemuritoare pentru câteva minute. Fusese ciudat, minunat, ameţitor să fiu atât de

puternică, deconectată de la viaţa mea de muritoare. Preţ de un moment teribil, am fost tentată să-mi abandonez cu totul viaţa de muritoare… să-i absorb sufletul lui Lend. Nu-mi plăcea să mă gândesc la asta prea mult.

— Încă mai e în tine? m-a întrebat Lend.

Nu mă gândisem să mă uit. Un ghem nervos mi s-a format în stomac în timp ce am întins mâna, căutând un semn sub piele. Nimic. Dar acolo era… o mică scânteie în palma mea. După care a dispărut. Probabil că nu fusese nimic. Cu siguranţă, nu fusese nimic.

— Nu, am spus sigură pe mine. Probabil că nu am absorbit destul ca să aibă efect. Nu văd nimic, doar pe vechea şi banala Evie.

Lend a rânjit şi m-a tras mai aproape de el.

— N-ai fost niciodată banală.

David şi-a dres glasul.

— Ei bine, atâta vreme cât eşti OK, asta e cel mai important. De ce nu vă duceţi voi doi să mâncaţi ceva?

Buzele lui Raquel s-au crispat de enervare. Se pare că aceşti Pirello, cuplul tată-flu, o scoteau din minţi. Lend avea aceleaşi abilităţi.

— N-am terminat de vorbit cu ea, a spus Raquel.

David părea gata să argumenteze că lucrurile stăteau altfel, aşa că am intervenit rapid.

— Linişteşte-te, e-n regulă. Poate să-mi spună de ce are nevoie; ce-are să mă coste?

Lend şi David erau la fel de încruntaţi. Nu exista nicio cale ca eu şi Raquel să avem o conversaţie adevărată. Şi, spre deosebire de Lend şi de tatăl lui, mie îmi plăcea de ea. Mult. Voiam să aflu cum îi mai era, cum merseseră lucrurile după ce plecasem eu, chestii de-astea. Deodată, fosta mea viaţă se afla în încăpere cu mine şi-mi dădeam seama că îmi era dor de unele părţi din ea.

De Lish, mai ales, dar ea se dusese pentru totdeauna.

M-am întors spre Lend.

— De ce nu te duci s-o vezi pe mama ta? Întreab-o dacă ştie ceva despre duhurile aeriene.

— Duhuri aeriene? Pe bune?

S-a uitat la tatăl lui, dându-şi seama cât de neliniştit era David în legătură cu asta. Sau poate că interesul lui Lend ţinea mai

mult de faptul că el era pe jumătate un spirit al naturii. M-am întrebat cât de mult îl atrăgea acea lume, cât de mult îşi dorea s-o cunoască şi, prin ea, să se cunoască pe sine însuşi.

Cel mai bine era să nu-l las să aibă de-a face cu ea. Voiam să rămână strâns legat de lumea asta.

— Mda? Deci, mama ta?

M-aş fi oferit să merg şi eu cu el mai târziu, dar adevărul era că încă mă cam speria Cresseda. Spiritele nemuritoare funcţionau într-un plan atât de diferit de al nostru, încât existau foarte puţine lucruri care ne legau. Să-i vorbeşti unuia era ca şi cum încercai să înţelegi teoretic matematicile înainte de a învăţa tabla înmulţirii – ajungi să te îndoieşti şi dacă înţelegi ce înseamnă numerele.

Era atât de ciudat să mă gândesc că Lend era progenitura Cressedei! Era atât de uman, atât de prezent! Dar asta avea să se estompeze în cele din urmă. Oare avea să-nceteze cu timpul să mai fie grijuliu, oare avea să devină cu timpul ca mama lui, frumos şi ciudat, şi altcineva pentru totdeauna? Sau poate că într-o bună zi o să explodeze pur şi simplu – o să renunţe la viaţa asta pentru una eternă? Cât timp va mai trece până când va deveni la fel precum celelalte spirite nemuritoare?

— E mult mai probabil să se arate pentru tine, i-a spus David lui Lend.

M-am uitat la el. Se pricepea atât de bine să-şi ascundă durerea faţă de fiul său, dar eu o puteam vedea în umerii lui căzuţi.

Te rog, te rog, să nu permiţi ca aceea să fiu eu într-o zi.

Lend părea îndoit dacă să mă lase cu Raquel, dar a încuviinţat din cap.

— Mă întorc repede.

A ieşit grăbit pe uşă.

— Înainte să ne mai distragă şi altceva, dă-mi voie să schiţez datele.

Raquel m-a condus spre canapea şi ne-am aşezat.

— Vei lucra pentru AISP temporar, cu contract de angajat.

— Ce-nseamnă asta mai exact?

— Înseamnă că lucrezi pentru noi pentru că vrei s-o faci şi doar la proiectele pe care le alegi tu. Dacă vrei să te opreşti, te opreşti. Nu trebuie să te întorci la Centru. Te sunăm noi când avem nevoie de tine. Nu ai obligaţii, nu ai întrevederi cu nimeni

în afară de mine. Nu te întorci la AISP, nu cu adevărat – pur şi simplu, mă ajuţi pe mine cu unele lucruri la care abilităţile tale se potrivesc în mod special.

M-am încruntat. Îşi dorea să ştie că nu eram moartă cu adevărat şi îşi imaginase pentru mine o cale de a lucra cu ei, fără să lucrez pentru ei. La AISP nu era vorba decât de control. Dacă aveau să renunţe la asta ca să beneficieze de abilitatea mea de a vedea dincolo de farmece, atunci chiar că se schimbaseră.

— Cum? Ce le-ai spus? Nu te-ai băgat în bucluc? am întrebat-o.

— S-au întâmplat lucruri şi mai stranii decât întoarcerea paranormalilor din lumea celor morţi. Şi cum nu am avut niciodată vreo dovadă că ai murit, colegii mei Supervizori nu m-au întrebat nimic când le-am spus că te-am găsit în viaţă. I-am făcut să priceapă limpede că n-o să comunici cu nimeni altcineva decât cu mine şi am refuzat să te contactez până când nu au căzut de acord în unanimitate că vei fi complet autonomă, că nu vei mai fi clasificată sau controlată de AISP.

— Şi n-ai avut necazuri?

— După greşelile grave de conducere făcute în aprilie anul trecut, în urma cărora au existat morţi şi persoane dispărute, n-a mai rămas nimeni într-o poziţie în care să-mi facă necazuri.

— Şi au fost de acord cu toate astea? Pe bune?

Raquel a oftat, transmiţând: Am nevoie de o vacanţă.

— Sincer, ne luptăm. După Viv… după acele evenimente nefericite, mai avem foarte puţin personal. N-am reuşit să răspundem rapid sau eficient la rapoartele despre vampiri şi vârcolaci, măsurile noastre de urmărire se pare că au eşuat complet în ceea ce-i priveşte pe paranormalii care, de regulă, stăteau într-un anumit spaţiu şi există zvonuri neconfirmate că o colonie de troli a pus stăpânire pe vecinătăţile Suediei. De asemenea – s-a strâmbat ea –, un strigoi şi-a fixat Centrul drept ţintă şi nimeni nu e-n stare să afle unde este, ca să-l anihileze.

— Altfel spus, dragilor, aţi încurcat-o fără mine.

N-am putut să-mi reprim un rânjet de satisfacţie. Era un fel de recompensă să ştiu asta – fără ochii mei, AISP-ul se prăbuşea.

Raquel a privit spre tavan, oftând lung, a suferinţă.

— E un mod de a spune.

— Asta nu e problema lui Evie, s-a amestecat David. Dacă

AISP-ul se prăbuşeşte, îi spun adio.

Mi-am mijit ochii fără să vreau, inflamată de nevoia de a-i apăra pe foştii mei angajatori. Desigur, vampirii de-aici erau independenţi, dar fusese cât pe ce să fiu omorâtă de unul dintre ei când aveam opt ani. Restul lumii nu era un adăpost pentru paranormali, cum era acest orăşel. Lucrurile erau înfricoşătoare. Lucrurile erau mortale. Şi cei mai mulţi oameni nu aveau absolut nicio idee, ceea ce însemna că nu aveau nicio cale prin care să se protejeze.

Raquel l-a ignorat.

— Angajarea ta ar fi simplă şi sigură. Şi, cum am mai spus, complet voluntară.

— Şi cum o să funcţioneze asta? Eu merg la şcoală.

Indiferent cât era de plictisitor, aveam nevoie ca lucrurile să meargă bine. Trebuia să intru la Georgetown, ca Lend.

— O să ne adaptăm la orarul tău.

— Sună suspect, a dependenţă de Potecile Silfilor.

Lend a trântit uşa de la intrare; avea chipul umbrit de grijă.

— N-a venit.

David a clătinat din cap.

— Nu vine mereu. N-o lua ca pe ceva personal.

Era interesant – Lend nu ştia despre Cresseda că nu mai venea deloc de dragul lui David? Raquel s-a uitat tăios la Lend, apoi la David; era limpede că rotiţele din creierul ei se învârteau, dar nu aveam nicio idee despre ce era vorba.

Lend şi-a frecat faţa cu palma, apoi s-a uitat la Raquel.

— Totuşi, de ce ai venit aici?

— Am venit să-i cer lui Evie să mă ajute la nişte proiecte. Dacă vrei, poţi să m-ajuţi şi tu.

David s-a ridicat în picioare; Lend avea maxilarele încleştate. Până şi farmecele sale erau tulburate de furia-i abia stăpânită.

— Nu vrem s-o facem.

Răspundea el şi pentru mine? Oricât de mult îl iubeam, nu era decizia lui.

— Lend, pot să vorbesc cu tine?

A ridicat din sprânceană şi m-a urmat în bucătărie. Pereţii vopsiţi într-un galben vesel nu mă ajutau prea mult azi. M-a luat ferm de mână şi m-a tras mai aproape de el, încruntându-se şi mai tare.

— Nu iei serios în calcul chestia asta, nu? Poate că eu am fost

cel sechestrat de ei, însă şi tu ai fost în egală măsură prizoniera lor. După tot ce-ai văzut, cum poţi măcar să te gândeşti la asta? Şi nu ţi se pare un pic suspect faptul că n-am avut nicio problemă până când a apărut Raquel?

Simţeam cum mânia mă ardea cumplit în capul pieptului. Desigur, îmi trecuse şi mie rapid prin cap acelaşi lucru, dar ea era Raquel. Raquel a mea.

— N-o să facă aşa ceva. Era la fel de îngrijorată ca tine. Mai mult decât atât, ce fac eu aici? Merg la şcoală, pregătesc masa, număr zilele până la weekend. Cel puţin, la AISP îi ajutam pe oameni.

— Da, îi ajutai pe oameni! Dar câţi paranormali ai rănit?

Lacrimile mi-au ţâşnit din ochi. Nu înţelegea. Nu avea să vadă niciodată nimic altceva decât răul în legătură cu AISP. Dar ei mă luaseră la ei, avuseseră grijă de mine. Nici nu voiam să mă gândesc unde aş fi ajuns fără ei.

— Câţi paranormali ajut eu în clipa asta, hm? Lucrurile s-au schimbat la AISP. Şi eu pot să-i ajut pe paranormali, de exemplu pe vârcolacii care nu ştiu ce se petrece, au colonia asta de troli – aş putea să-i găsesc şi să-i conving să se mute înainte de a da de necaz.

Lend a clătinat din cap.

— Putem face asta împreună cu tatăl meu.

— Nu putem. Nu avem resurse.

— Cum ar fi silfii?

Uram faptul că folosea trecutul împotriva mea. Înainte, nu eram sigură că voiam să lucrez pentru Raquel, dar, din anumite motive, insistenţa lui că nu trebuia s-o fac mă determina să accept fără şovăială. Pentru el, totul era în regulă, plecase la colegiu, făcea lucruri importante pentru viitor. Un viitor care avea să dureze pentru totdeauna, chiar dacă el nu ştia acest lucru. Pe când eu eram blocată aici, plictisită şi singură, epuizându-mă treptat fără niciun rezultat.

Mă străduiam să găsesc o replică în momentul în care conturul strălucitor al unei uşi de silf a apărut pe perete.

SESAM, DESCHIDE-TE!

Am clipit din cauza luminii, înlemnind pentru că nu-mi venea să cred. Nu mai văzusem o uşă de silf din noaptea cu Vivian şi Reth. Speram să nici nu mai văd vreodată.

Totuşi, Lend n-a înlemnit. Ţâşnind către cealaltă parte a bucătăriei, a înhăţat una dintre tigăile de oţel pe care tatăl lui o lăsa întotdeauna afară. Din întuneric şi-a făcut apariţia o figură; a întors capul chiar la timp ca să-l vadă pe Lend luându-şi avânt cu toată forţa.

Silful s-a aruncat şi s-a rostogolit, apoi a sărit în picioare la o oarecare distanţă. Lend s-a întors în loc ca să atace din nou.

— Hei, ce-i asta? a spus silful râzând.

În toată chestia asta era o greşeală, ceva înşelător. Mi-am mijit ochii şi l-am privit pe silf. De înălţimea mea, avea părul de un blond ca nisipul, ochii albaştri strălucitori, gropiţe în obraji şi…

— Lend, opreşte-te!

Ca reacţie la strigătul meu, şi-a retras mâna, renunţând să-şi mai ia avânt, şi-a pierdut echilibrul şi s-a clătinat către tejgheaua de granit. S-a uitat confuz la mine. Am dat din cap, simţindu-mă şi eu la fel. N-aveam idee cum de era posibil, dar nu puteam să neg ce vedeam sub pielea băiatului.

Nimic.

— Nu e silf, am spus.

M-am uitat din nou la uşă, dar dispăruse deja. Mă uitasem în tot acest timp; fiinţa asta era singura care venise. Nici urmă de silf.

Era imposibil.

— Eşti sigură?

Lend încă ţinea tigaia, pregătit, fără să-şi ia ochii de la băiat. Sau tânăr, de fapt. Părea cam de vârsta noastră, poate cu un an sau doi mai mic.

Tipul, care nu era silf, mi-a zâmbit şi mi-a făcut cu ochiul, după care s-a instalat pe tejghea sărind pe ea.

— Nu e chiar primirea la care mă aşteptam, dar o să recunosc că tipul ăsta… e fascinant!

Raquel a venit în fugă în cameră, apoi s-a uitat fix la Blondie, încruntată.

— Ai întârziat.

El a ridicat din umeri şi s-a servit cu un măr din fructiera aflată lângă el.

— M-am rătăcit.

A luat o muşcătură mare, ronţăind cu zgomot, după care a devenit palid şi a scuipat în chiuvetă. Cu un oftat de regret, i-a aruncat mărul lui Lend, care, din reflex ca să-l prindă, a aruncat tigaia.

Metalul încă se mai auzea zornăind când David a apărut în cameră, în spatele lui Raquel.

— Nu-i silf, asta-i sigur, am răspuns eu.

Blondie s-a ridicat în picioare pe tejghea, aproape atingând tavanul cu creştetul capului. Apoi, cu un salut elegant, a sărit de-acolo şi a aterizat în picioare.

Am continuat să mă holbez, căutând ceva, orice, sub pielea lui. Nu afişa niciun farmec. Hainele sale erau şi ele normale – un tricou albastru-deschis inscripţionat şi nişte jeanşi drăguţi.

— Cum ai făcut asta? l-am întrebat.

— Cu mult antrenament. Trebuie să mă vezi cum merg în mâini.

— Uşa! Cum ai reuşit să intri pe o uşă de silf, de unul singur?

— Oh, chestia asta! Şi-a trecut mâna prin păru-i buclat şi a privit înapoi, acolo unde fusese uşa. E simplu. Te urci pe un perete şi… – s-a înclinat adânc şi ne-am înclinat şi noi cu toţii, odată cu el, privind cu răsuflarea tăiată – … Sesam, deschide-te!

A ridicat ambele mâini, spectaculos, în aer.

Nu s-a întâmplat nimic.

— Hm… S-a întors spre noi şi a ridicat din umeri. Ei bine, se pare că m-am blocat.

Raquel a oftat într-un fel pe care-l cunoşteam foarte bine – era oftatul ei care spunea: Evie, Evie, Evie! Dar de data asta a fost urmat de cuvinte rostite pe un ton obosit:

— Jack! Încetează să te mai joci. Ne aflăm aici pentru afaceri.

— Da, doamnă! a spus el, cu ochi mari şi gravi.

Raquel s-a întors să plece înapoi în sufragerie, iar Jack m-a tras uşor de coadă, după care a pornit să iasă după ea.

Cine naiba mai era şi tipul ăsta?

Lend m-a apucat de mână.

— Ai idee ce se-ntâmplă?

Am clătinat din cap. Nu mai văzusem niciodată pe cineva care să treacă printr-o uşă de silf sau să călătorească pe Poteci

neînsoţit de un silf. Nici măcar nu puteai să dai drumul mâinii silfului când te aflai pe Poteci, altminteri te rătăceai pentru totdeauna în bezna infinită. Încă mai aveam coşmaruri cu mine rămânând singură acolo.

David, Lend şi cu mine ne-am îndreptat cu precauţie spre cealaltă încăpere, încordaţi, pregătiţi pentru un nou atac. Dar Jack stătea jos, cât se poate de firesc, cocoţat pe speteaza canapelei.

— Jack este persoana despre care încercam să-ţi vorbesc, Evie. Raquel ne-a zâmbit cu satisfacţie. Mulţumită lui, te putem transporta către locurile-ţintă şi înapoi cu aceeaşi viteză precum cea a silfilor. Nu va mai fi nevoie să lucrezi niciodată cu silfii.

— Cum aşa? Văzusem cu ochii mei, dar tot nu-mi venea să cred. Apoi, m-am blocat. Dă-ţi jos tricoul!

— Nu sunt genul ăla de tip. S-a încruntat, cugetând. Dar dacă stau să mă gândesc, de ce nu?

Şi-a dat jos tricoul, lăsând la iveală un torace slab care, în alte circumstanţe, ar fi provocat admiraţie, dar azi nu crea decât confuzie. Din nou, nu strălucea absolut nimic sub pielea lui. Nu ţinea deloc teoria mea că tipul ascundea ceva paranormal pe sub haine.

M-am înroşit de furie şi m-am uitat la Raquel.

— Ce este el? Nu văd nimic!

— Nu este „ceva”. Doar un băiat talentat.

— Şi-atunci cum a reuşit să creeze uşa? Cum a mers pe Poteci?

— Stai puţin, pot să mă-mbrac acum cu tricoul? Sau vrei să-mi dau jos şi pantalonii?

Lend şi cu mine ne-am unit forţele într-o privire întunecată.

— Doar dacă vrei să mă faci să vomit, l-am repezit eu pe Jack.

Comunicatorul lui Raquel a emis un bip vag, iar ea l-a scos şi s-a uitat la mesaj.

— Jack, trebuie să plecăm. Evie, gândeşte-te la oferta mea şi o să vorbim din nou peste câteva zile. S-a uitat la mine şi mi-a zâmbit – avea privirea aceea îndârjită care mă emoţiona şi care o făcea să arate surprinzător de atrăgătoare. Şi… mi-a părut bine să te revăd.

Mi-am aruncat braţele în jurul ei şi am îmbrăţişat-o.

— Şi mie.

— David…, a zis ea cu vocea crispată, întorcându-se spre el şi

dând din cap. A dat şi el din cap, ochii lui zăbovind asupra ei puţin mai mult decât ar fi fost necesar. Lend…

Lend a dat din cap, privind frustrat într-o parte.

Jack a sărit de pe canapea, îmbrăcându-şi tricoul.

— Data viitoare, dacă vrei, vin fără tricou, a spus şi mi-a rânjit.

Luând-o pe Raquel de mână, s-a dus până la peretele sufrageriei şi a pus o mână pe el. Pentru prima dată, chipul lui şi-a pierdut expresia jucăuşă de înfumurare, părând că se încordează de concentrare. Mult mai încet decât în cazul unui silf, conturul strălucitor al uşii a apărut pe perete, deschizându-se spre beznă. Raquel şi Jack au trecut pragul, iar aceasta s-a închis după ei fără să lase în urma lor vreo dovadă că se aflaseră acolo.

Lend s-a întors spre mine.

— Ei bine, asta a fost interesant. Şi o pierdere de vreme. Totuşi, din moment ce deja mă aflu aici, ce-ai zice dacă am face ceva să-ndreptăm după-amiaza asta ratată?

Îmi doream să-l fac să înţeleagă faptul că Raquel nu era doar fosta mea angajatoare – sau, şi mai rău, cea care mă ţinuse captivă, aşa cum părea să vadă el pe oricine lucrase pentru AISP. Iar Jack mă încurca, nu înţelegeam nimic. Dar să-mi petrec timpul liber cu Lend m-a făcut să-mi zboare imediat gândul de la aceste probleme speciale.

— La ce te gândeşti?

— Ce zici de mall?

— Stai puţin… te referi la mall-ul din DC unde sunt muzeele pe unde am putea să hoinărim, iar eu m-aş preface că înţeleg arta modernă, în timp ce de fapt mă gândesc că, la dracu', un gremlin ar fi putut picta chestiile astea şi, din câte ştim noi, chiar a făcut-o; sau la mall-ul de unde ne luăm o pereche de pantofi, mâncăm ceva teribil pentru noi şi inventăm poveşti de viaţă pentru toţi oamenii care trec pe lângă noi?

— Îmi dau seama acum că trebuie să mă fi referit la cel de-al doilea.

— Ce băiat isteţ!

Am zâmbit, iar el m-a tras mai aproape de el.

— Eu tot cred că tipul era de la CIA. Ne-a spionat tot drumul.

Am râs şi m-am întors să mă uit la el în timp ce parca în faţa restaurantului.

— Lend, nu părea să aibă mai mult de un metru şi jumătate.

— Exact! Nu l-ai suspecta niciodată. E genul de tip liniştit, care arată atât de banal că nu ai cum să-l descrii şi care nu pare deloc o ameninţare până când… BUM! Poţi să-ţi iei adio de la toate secretele naţionale pe care le aveai.

— OK, bine. Era spion.

— Ar fi trebuit totuşi să mergem la film. Ţi-ar fi făcut bine să te descarci, te-ar fi ajutat să te relaxezi după o zi grea.

— Nu e vina mea că nu mi s-a dat voie să intru neînsoţită de un adult şi că tu ţi-ai uitat permisul de conducere.

Lend şi-a dat ochii peste cap. Părul lui aproape negru avea reflexe argintii şi am râs, dându-i un ghiont.

— Termină! E groaznic! În plus, dacă pretinzi că eşti în vârstă ca să mă strecori înăuntru, o să fie îngrozitor dacă-ncepem să arătăm aşa. Gata cu părul grizonant!

— Bine.

Pletele i s-au buclat ca nişte spirale, roşietice precum cuprul.

Am râs.

— Termină! Ne vede careva.

Ochii i-au devenit gravi, iar părul i s-a transformat la loc, redevenind normal.

— Eşti sigură că nu vrei să rămân? Pot să chiulesc mâine de la ore, dacă nu te simţi bine.

— Nu, nu trebuie, pe bune.

Lend n-a lipsit niciodată de la ore; îmi plăcea faptul că ar fi vrut s-o facă pentru mine şi o parte din mine era tentată de oferta lui… dar m-aş fi simţit prea vinovată.

A oftat.

— Am laborator de biologie. Sigur eşti bine? Nu te-ai rănit deloc când ai căzut? Nu există deloc efecte secundare de la acel duh aerian?

— Sunt bine.

— În regulă. Ne vedem sâmbătă.

— Nu vineri seară?

Uram suspinul care mi se ghicea în voce. N-o să fiu niciodată genul ăla de tipă care suspină şi se agaţă de iubitul ei şi care n-are viaţă personală fără acesta. Chiar dacă se justifică perfect faptul că nu vrea nimic altceva decât să-şi petreacă fiecare minut din viaţa ei cu el. Nu. Nu genul ăsta de tipă.

— Am un proiect de grup despre anatomia vertebratelor şi

singura dată când îl putem programa e atunci. Mă-ndoiesc c-o să terminăm destul de devreme încât să ajung aici la o oră decentă, iar dacă rămân în camera mea, unde nu există chestii distractive şi mişto, pot să-mi termin temele şi să fiu doar al tău tot weekendul. Deci fără nicio amânare sâmbătă dimineaţă.

S-a aplecat spre mine şi m-a sărutat. Aş fi vrut să i se topească farmecul şi să mă sărute având propriul lui chip, să-mi vorbească având propriul lui chip, dar nu avea cum s-o facă, să nu treacă vreun om pe-acolo şi să mă vadă îmbrăţişată cu o siluetă aproape invizibilă. Presupun că asta era partea neplăcută a întâlnirilor amoroase cu o fiinţă pe jumătate om, pe jumătate apă.

Dându-mi drumul mai curând decât aş fi vrut s-o facă (ceea ce, să recunoaştem, ar fi trebuit să dureze mai multe ore – nu oboseam niciodată să-l sărut), s-a dat jos şi mi-a ţinut uşa deschisă să cobor. În secunda în care am pus piciorul jos, o ciudată adiere răcoroasă m-a înconjurat. Drept răspuns, mi s-a ridicat părul de pe mâini. Tremurând, l-am îmbrăţişat strâns pe Lend, ignorând rănile pe care le aveam.

— N-o face, da? mi-a şoptit el.

— Să nu fac ce?

— Nu mai lucra din nou pentru AISP. Pur şi simplu… pur şi simplu, nu face asta.

M-am uitat fix la el.

— Dar dacă pot să fac un bine?

— Faci destul bine dacă eşti tu însăţi. Sunt îngrijorat pentru ceea ce ţi s-ar putea întâmpla.

M-am încruntat, scoţând un zgomot nedefinit, pe care el, a părut să-l ia drept o aprobare, dacă stau să judec după felul în care mi-a zâmbit.

— Ne vedem sâmbătă.

M-a sărutat din nou, după care a aşteptat să urc treptele şi de-abia apoi s-a suit în maşină şi a plecat.

Relaţie de lungă durată? Aiurea! Pe bune!

Oftând, am intrat şi am străbătut localul luminat strălucitor. Cu zece ani în urmă, David cumpărase On the Hoof ca să mascheze ocupaţia lui de ascundere a paranormalilor. Le oferea locuri de muncă paranormalilor aflaţi la ananghie şi un spaţiu sigur tuturor celor care voiau să se întâlnească sau să ţină legătura cu ceilalţi. Decorul era vesel, pe o tematică uşor banală

a anilor cincizeci. Nona, managerul, mi-a făcut semn cu mâna, farmecul ei de blondă încântătoare tremurând peste pielea ei de un cafeniu-închis şi părul verzui precum muşchiul de copac. Pretindea că locuieşte în apartamentul de la etaj, cu mine şi cu Arianna, dar în realitate noaptea se întorcea în pădure, unde stătea pe rădăcini până răsărea soarele. Spiritele copacilor – o altă specie de paranormali pe care încă n-o întâlnisem niciodată în misiunile de implantare a dispozitivelor de urmărire la distanţă de la AISP. Pe-atunci eram total devotată violenţei şi mutilării.

Am dat tulburată din cap către cei pe care-i ştiam – cei mai mulţi dintre ei, vampiri şi vârcolaci –, observând că mai era acolo un paranormal pe care nu-l mai întâlnisem niciodată şi care mi-a provocat dureri de inimă, căci arăta ca o încrucişare între Lish şi o fiinţă umană, la care se adăugau branhii pe gât şi aripioare pe picioarele goale de sub farmece. Mai târziu, aveam să vedem tot mai multe specii pe care nici eu, nici David nu le mai întâlniserăm niciodată.

Dacă stăteam să mă gândesc, o mulţime de paranormali – în afară de vârcolaci şi vampiri – o vizitaseră pe Nona, dând târcoale pe-acolo în jurul prânzului sau întâlnindu-se cu ea mai târziu. Şi cu siguranţă că duhul aerian era nou. Poate că Nona ar fi…

Am scos un sunet strident, evitând în ultima clipă să mă împiedic de un gnom de bucătărie, un specimen deosebit de arţăgos pe nume Grnllll. Cel puţin, ăsta cred că e numele lui. Sau al ei. E greu de spus când e vorba de gnomi. Poate că de-asta – ea, el? – mă ura. Totuşi, privirea sa părea destul de feminină.

Dorinţa de a scăpa de uităturile urâcioase ale lui Grnllll a fost mai mare decât cea de a vorbi cu Nona, aşa că m-am strecurat afară pe uşa bucătăriei. Ajunsă în sfârşit la etaj, m-am prăbuşit pe canapeaua cu model floral, decoloratã.

— Evie?

— Da.

Arianna a intrat în cameră cu un pahar în mână. Intenţionat nu m-am uitat la ce avea în el. Niciodată nu evitam să mă uit la Arianna, chiar dacă trupul ei încreţit de dincolo de farmecele ei normale (dacă pot fi numite normale o piele înfricoşător de albă şi un păr roşu cu negru) mă înspăimânta la fel de mult precum

cel al vampirilor. I-aş fi rănit sentimentele şi, în ciuda începuturilor noastre neplăcute din primăvara trecută, eu chiar mă gândeam la ea ca la o prietenă. Nu ceruse ea să fie ceea ce era şi nu bea niciodată sânge uman. În plus, putea să fie destul de amuzantă cu mine dacă nu era călcată pe nervi.

— O după-amiază grozavă?

S-a aşezat pe canapeaua de două locuri şi a înşfăcat telecomanda, apoi a deschis televizorul la show-ul nostru preferat.

— Poţi să-i spui şi-aşa.

M-am frecat pe şoldul meu fragil, întrebându-mă cât de neagră sau vânătă o să fiu de dimineaţă.

— OK. Cine pierde spală vasele o săptămână. Pun pariu că Landon şi Cheyenne se cuplează, dar, până la finalul episodului, se ceartă şi se despart.

Încercând să par mai entuziasmată decât mă simţeam, am contrazis-o:

— Nu, Cheyenne îl respinge din cauza unor neînţelegeri, iar el începe iar să o terorizeze.

— S-a făcut!

Arianna s-a aplecat înainte, devorând filmul care se derula pe ecranul din faţa noastră.

M-am uitat disperată în tavan, încercând să ignor slabele furnicături pe care le simţeam în vârfurile degetelor. Ştiam că ar fi trebuit să-l ascult pe Lend şi să mă ţin departe de AISP, să fiu recunoscătoare pentru viaţa mea normală, plictisitoare. Ar fi trebuit să trăiesc cu gândul la weekenduri, când aveam să-l văd, şi să ignor durerea sâcâitoare care îmi tot dădea târcoale în minte, că nu avea importanţă cât de mult timp îmi petreceam cu el, că nu va putea fi niciodată cu adevărat al meu, deoarece eu eram muritoare, pe când el va trăi veşnic.

Eram OK. Era de-ajuns. În plus, Lend nu voia să-i ajut pe cei de la AISP.

Dar Lend nu se afla aici, corect?

SCLIPICIUL FACE CA TOTUL SĂ ARATE MAI BINE

— Trezeşte-te, mi-a şoptit la ureche o voce care curgea ca apa printre pietre.

Am zâmbit şi am întins braţele până când am dat de gâtul lui Lend. Ştiam ce-o să văd când o să deschid ochii – aproape nimic. Pe Lend al meu în forma lui adevărată. Clipind des din pricina luminii de dimineaţă, m-am uitat în ochii lui apoşi.

— Bună dimineaţa, i-am zis şi m-am topit.

— ’Neaţa.

Am încercat să-l trag în jos spre mine, dar a râs şi s-a ghemuit scăpând din braţele mele.

— Scoală-te, leneşo! Doar dacă nu cumva vrei să dormi în loc să te plimbi cu mine?

— Nu ştiu. Am închis din nou ochii. Sunt destul de obosită.

Drept răspuns, mi-a aruncat o pernă pe faţă. Am râs şi m-am rostogolit jos din pat, m-am spălat pe dinţi şi m-am schimbat de haine, timp în care el a stat la taclale cu Arianna în living. Camera mea era mică – un onorabil dulap mai încăpător, pe bune –, dar vopsisem pereţii într-un „roz insuportabil”, ca s-o citez pe Arianna. Îmi era dor de posterele mele de la Centru, însă încet-încet îmi aranjam acest loc după gustul meu. Acoperisem cea mai mare parte a spaţiului liber cu schiţele făcute de Lend, lucru care mă făcea să simt că el era prin preajmă chiar şi atunci când nu era.

— Sigur că sunt o necromantă, îi explica Arianna lui Lend. Ea stătea la computerul ei modern, jucând jocul ei favorit. Ironia sorţii! În viaţa reală, fac parte din grupul morţilor vii, iar în viaţa online îi controlez.

Îşi petrecea aproape toate orele din fiecare zi cât era lumină îndeplinind misiuni legate de cohorte digitale cu pielea violet şi îmbrăcate sumar. Cu câteva săptămâni în urmă, mi-a fost teamă că n-o să mai pot să-mi verific niciodată e-mailul şi m-am luat de ea că ar trebui să descopere ceva mai productiv de făcut cu timpul ei. Şi-a făcut un scop din a-mi demonstra pur şi simplu cât de mult timp poate un vampir să nu se mişte dintr-un loc.

Şi poate mult timp!

Dar chiar şi mai rău, timp de vreo două zile din demonstraţia

ei, am auzit-o suspinând. N-am mai pomenit nimic de felul în care-şi folosea timpul. Să trăieşti etern pare o idee destul de mişto… dar să fii forţat s-o faci în forma asta? Nu mai e chiar aşa de mişto! Nemuritorii precum Nona încearcă să fie umani din când în când, ca să se distreze, însă ei au fost construiţi să dureze etern. Oamenii nu erau aşa, iar trupul mort al Ariannei, sub farmecele sale, îmi amintea constant de chestia asta.

— Şi de-asta a trebuit să-l omor: Cuţitul lui O'orlenthaal trebuia să fie numai al meu, nemernicul! Acum trebuie să ne luptăm cu ghilda lui – iar aici, abilitatea mea de a ridica armatele de morţi e grozavă.

— Deci ce-mi spui este că… ai fost şi eşti ocupată.

Lend a rânjit la ea, iar Arianna a râs. Ea îl trata ca pe un frate mai mic. În schimb, Lend o trata ca şi cum ea era absolut normală. Îmi plăcea chestia asta la el; îl lua pe fiecare paranormal aşa cum era şi aş putea spune că asta era important pentru lumea celor ca Arianna şi cei mai mulţi dintre vârcolaci, care se luptau cu ceea ce erau. Lend avea un uimitor talent de a echilibra paranormalul şi normalul, făcându-i pe toţi să se simtă că erau o parte din ceva.

— Extraordinar de ocupată. Am mai conceput şi câteva rochii – acele reality-show-uri stupide nu mă ating în niciun fel.

— Îţi zic eu, fă-ţi un website! Aici poţi să faci orice şi apoi să vinzi online. Arată-mi schiţele cu rochiile tale, eu fac site-ul, iar tu şi Evie le prezentaţi.

Arianna a ridicat din umeri, foindu-se pe scaun. Era la şcoala de design când fusese transformată. Lend tot încerca s o determine să reia lucrurile, dar, dintr-un motiv sau altul, ea nu făcuse niciodată asta.

Când m-a văzut în hol, Lend mi-a zâmbit.

— Eşti gata?

— Întotdeauna. Sigur nu vrei să te plimbi cu noi, Ari? am întrebat-o.

Te rog să nu vrei să te plimbi cu noi, m-am gândit eu. Plănuiserăm să mergem la film cu ea în acea după-amiază, dar acum voiam să am câteva ore doar pentru mine şi Lend.

Ea mi-a făcut cu mâna, concentrându-se apoi din nou la computer.

— Trebuie să termin atacul ăsta.

Inima mi-a fost inundată de un val de afecţiune pentru jocul

acela stupid. Ura! pentru rolul pe care-l juca şi pentru eficienţa lui în a mă lipsi de compania Ariannei!

Lend m-a luat de mână şi am ieşit amândoi afară în acea dimineaţă rece de octombrie şi, de îndată ce am păşit pe trotuar, am fost salutaţi de o adiere de vânt. Anul ăsta, vara fusese lungă, ezitând să predea ştafeta. Doar în ultima săptămână sau cam aşa, nopţile fuseseră ciudat de friguroase. Frunzele anunţau schimbarea, pornind – aurii şi roşii – pe calea lor firească. După ce trăisem atât de mult timp în climatul controlat de la Centru, eram un fan ferm al anotimpurilor.

De asemenea, eram şi fanul iubitului meu. Lumina soarelui adăuga scântei în ochii lui apoşi, iar farmecul părului său aproape negru era lucios şi… oh!… atât de adorabil! Ziua asta n-avea cum să fie mai grozavă de-atât!

— Am un cadou pentru tine, mi-a zis Lend.

De-abia spusesem că ziua asta n-avea cum să fie mai grozavă de-atât, nu? Dar uite că putea foarte bine să fie şi mai şi!

— Cu ce ocazie? am scâncit eu, fără să-ncerc să-mi ascund emoţia.

La centru, cadourile fuseseră puţine şi rare şi, cum Raquel era principala persoană care le oferea, erau dureros de practice. La a douăsprezecea aniversare primisem cea dintâi trusă de prim-ajutor, infama enciclopedie de Crăciun (acum, sincer, cine mai cumpără aşa ceva? doar există internetul!) şi, desigur, culmea tâmpeniei: şosete. În fi-e-ca-re an!

Dar în cutia pe care Lend a scos-o din buzunar cu siguranţă nu erau şosete.

— E ceva scânteietor?

Am venit iute foarte aproape de el în timp ce o deschidea.

A râs şi a scos din ea un delicat lănţişor de argint de care era prins un pandantiv în formă de inimă, gol în centru. Trei pietricele roz erau aliniate la un capăt, în contrast cu metalul întunecat al conturului inimii. Mi-am ridicat părul la ceafă şi mi l-a pus, iar atingerea degetelor lui pe pielea mea mi-a dat fiori.

Am atins metalul rece.

— E frumos!

— Oh, bine. N-am mai oferit niciodată o bijuterie.

— Ei bine, ţi-ai impus un standard ridicol de înalt. Ar fi trebuit să începi cu ceva mai banal.

L-am cuprins cu braţele şi l-am îmbrăţişat strâns, inspirând

mirosul lui răcoros.

— Nu-i doar drăguţ.

— Nu?

— E şi practic. Inima e din fier.

Căldura m-a invadat – o tresărire de afecţiune cu care ar fi trebuit să mă obişnuiesc până acum, dar care încă reuşea să mă ia întotdeauna prin surprindere. Puteam să mă bazez pe Lend că va găsi o cale să mă protejeze – fierul alunga silfii. Desigur, asta însemna că şi el era la fel de practic precum Raquel, însă la el obiectul practic era scânteietor şi drăguţ. Mi-am trecut degetele prin părul lui.

— Perfect.

— Chiar este?

— Tu eşti! Dar şi lănţişorul.

Ne-am sărutat până când o doamnă în vârstă care îşi plimba câinele a tuşit tare către noi, amintindu-ne că, de fapt, ne aflam pe trotuar şi nu în mica noastră lume. I-am zâmbit doamnei pe furiş şi doar atunci am observat că şi ea era o fiinţă paranormală ascunsă de farmece. Faţa ei de broască, de un verde pestriţ, nu prea se potrivea cu rochia ei de casă, înfloratã, şi cu papucii. Orăşelul ăsta? Ciudat!

N-a încetat să se holbeze; nu-mi dădeam seama ce creatură era, aşa că am devenit deodată neliniştită. Am aruncat o privire spre cer, să verific dacă nu cumva rătăceau pe-acolo nori, dar nu am văzut nimic. Ţinându-l de mână pe Lend şi continuând să mergem, m-am eliberat de apăsare.

— Ce mai avem în agendă în dimineaţa asta? l-am întrebat.

— Lănţişorul nu mă scuteşte de povara de a face planuri?

— Bine. Dar e valabil doar pentru azi. Tot trebuie să te gândeşti la ce să facem mâine. Iar acum, cred că ar trebui să mâncăm ceva. Mai mult. Că am uitat să iau micul dejun.

— OK, putem…

Telefonul lui Lend a sunat, iar el l-a scos din buzunar şi s-a uitat încruntat la număr.

— O secundă…

A răspuns, iar eu am pus la cale ce să facem în restul orelor rămase din acel weekend. Filmul de după-amiază cu Arianna, după care plănuisem în secret s-o ducem la karaoke. Ea nega, însă eu o prinsesem fredonând Duran Duran la duş. Dacă asta nu mergea, m-am gândit să ne ducem la bowling. Nu mai

fusesem niciodată şi eram convinsă că era oribil, dar cu Lend cred că ar fi fost amuzant. Poate că reuşeam s-o luăm şi pe Carlee, cu tipul cu care se întâlnea în perioada asta.

Stomacul mi s-a strâns când am prins conversaţia.

— Toate? a întrebat Lend cu o voce sugrumată. Ai putea… Nu, calmează-te, e OK, nu e vina ta. Îmi pare bine că nu eşti rănită. Pot să vin să recuperez datele. Eşti sigură că toate informaţiile au dispărut? A închis ochii, abţinându-se să nu ofteze. OK, într-o oră sau două ajung acolo.

A închis şi a rămas holbându-se la telefon de parcă ar fi putut şterge toată acea conversaţie.

Şi, uite-aşa, weekendul meu s-a evaporat.

— Ce este?

— Natalie, o tipă din grupul meu, a primit misiunea să strângă laolaltă toate materialele. Un tip i-a furat geanta la staţia de metrou – i-a luat laptopul, notiţele, tot. Am încurcat-o. Trebuie să mă duc să-i ajut să recupereze informaţiile.

E vorba de trei săptămâni de muncă.

Maxilarele îi erau încleştate de supărare.

Pentru un moment foarte scurt, am fost tentată să-i spun că să-şi ia o dublă licenţă în biologie şi zoologie nu era important. Deloc. În marea schemă a vieţii lui fără de sfârşit, cât conta acest stupid proiect de liceu? Nici măcar cât o picătură în ocean. Dar… dacă afla că era mai mult un spirit al naturii decât uman, ar fi lăsat baltă şcoala? Ar fi abandonat viaţa normală?

M-ar fi abandonat pe mine?

Mda, aşa că era mai bine să nu-i spun. Nu chiar acum, în orice caz. Adică, dacă el era etern, ce importanţă mai avea dacă îi spuneam mâine sau peste zece ani? Nu ar fi fost mai puţin nemuritor. Desigur, poate că, dacă-i spuneam, aş fi stat prin preajma lui fără să mă mai simt vinovată. Dar aşteptasem asta de multă vreme, iar azi nu voiam ca lucrurile să stea chiar mai rău.

— Evie?

— Ce este?

— Îmi pare rău. Ştiu că e ca naiba!

— Oh, da. Adică, e ca naiba, dar trebuie să faci ceea ce trebuie să faci, nu?

I-am zâmbit sugerându-i cât am putut eu de bine: Nu sunt eu o prietenă pe care te poţi baza?

Ne-am grăbit înapoi la masă, iar fericirea din mersul meu săltăreţ dispăruse. Şi copacii îşi schimbau culorile. Mare lucru, biiiiip! Lend a dat mai multe telefoane, dar, în ciuda eforturilor lui mari, era clar că avea nevoie să plece acolo să rezolve problema. M-a lăsat după ce m-a sărutat lung, cu regret, fără să am ce să fac în următoarele două zile, cu excepţia temelor pentru şcoală.

— Te-ai şi întors? m-a întrebat Arianna, cu căştile pe urechi şi vorbind prea tare, când am intrat.

— A trebuit să meargă înapoi la şcoală.

— Nasol. De-abia acum şi-a ridicat privirea spre mine, încruntându-se când mi-a văzut faţa. Asta înseamnă că weekendul tău s-a dus dracului, nu-i aşa? Vrei să mergem... nu ştiu, să ne plimbăm pe vreo alee mai întunecoasă până când trece soarele?

M-am chinuit să râd.

— Nu-ţi face griji. Continuă să fii atentă la răzbunarea ta virtuală. Rămâne valabil filmul de după-amiază.

— Bine, dar nu te ţin de mână.

— Mulţumesc cerului pentru asta.

Şi-a pus la loc căştile. Eu m-am târât în camera mea şi m-am prăbuşit pe pat.

Am ţipat când cineva a închis uşa trântind-o. O siluetă s-a îndreptat spre mine.

— Tot roz e şi-aici, nu?

O VIAŢĂ DE NIMIC

Inima mi s-a oprit. Pentru un moment oribil, m-am gândit că în camera mea intrase Reth. Apoi am pus mâna pe primul obiect aflat la îndemână – un pantof – şi l-am aruncat drept în capul lui Jack.

— Ce cauţi aici, spionule?

A ridicat pantoful din locul în care căzuse cu zgomot pe podea după ce lovise uşa în spatele lui.

— Cum de poţi să mergi cu tocurile astea?

S-a aşezat şi şi-a scos un pantof, încercând să-şi înghesuie apoi piciorul în pantoful meu roz, având cureluşă la spate. M-am repezit la el şi i l-am smuls din mână.

— Câţi ani ai, cinci? Răspunde-mi la întrebare.

S-a uitat nevinovat la mine, cu ochii lui imposibil de mari şi de albaştri.

— Am crezut că suntem prieteni după ce am făcut striptease pentru tine şi toate celelalte.

— O chem pe Raquel!

— Bine, bine. N-am făcut altceva decât să vin un pic în recunoaştere.

— Recunoaştere?

— Oh, scuză-mă, e un cuvânt mare, nu-i aşa? Înseamnă că studiam scena, ca să…

— Ştiu ce înseamnă! Şi ce, acum AISP mă investighează? La naiba cu ei, pot să uite de faptul că voiam să-i ajut să…

— Laşi vreodată pe cineva să-şi termine fraza? A zâmbit când a văzut cum îl priveam uluită, arătându-şi pentru puţin timp gropiţele din obraji. E mai bine aşa. Eşti mult mai drăguţă când nu vorbeşti. Am ajuns la concluzia că asta e adevărat în cazul celor mai mulţi oameni. Oricum, trebuia să văd adresa pe care mi-a dat-o Raquel, ca s-o pot găsi din nou la nevoie.

— De ce?

— Aşa cum cu graţie ai subliniat şi tu ieri, nu sunt silf. Am nevoie să văd un loc înainte de a putea deschide o uşă acolo. Sau, cel puţin, să deschid cu precizie o uşă acolo. Altminteri, nu se ştie cât de aproape reuşesc s-o fac.

M-am aşezat pe marginea patului. Atâta timp cât ciudatul ala încă stătea acolo, poate că aveam să primesc nişte răspunsuri. Era o chestie care mă sâcâia: cum de putea să facă tot ceea ce

făcea? N-ar fi trebuit să fie posibil!

— Cum ai învăţat să faci asta? Vreau să spun, să foloseşti Potecile.

Şi-a strâmbat gura într-un zâmbet drăcesc.

— Nu lăsa aparenţele să te înşele. Sunt teribil de isteţ.

Mi-am dat ochii peste cap.

— În mod clar! Dar tot n-ar trebui să fii capabil să foloseşti Potecile.

A ridicat din umeri, rămânând în picioare.

— Priveşte şi aşteaptă destul timp, doreşte-ţi ceva suficient de tare şi vei găsi o cale să faci ca lucrurile să se întâmple. Eu fac o mulţime de lucruri să se întâmple. Zâmbind enigmatic, a întins mâna spre perete. Vin mai târziu să te iau?

— N-am fost de acord cu nimic, mi-am mijit eu ochii.

— Desigur, mi-a răspuns el, fără să mai fie atent la mine, ci concentrat la liniile albe care apăruseră conturând o uşă. Deci, rămâne că vin să te iau mai târziu.

— Nu! Nu asculţi nimic din ce-ţi spun? Transmite-i lui Raquel că nu merg la...

N-am apucat să-mi termin fraza, că el a şi păşit prin uşa silfilor, mormăind ceva care aducea a suspiciune, de genul „Fetele-s enervante”.

Peretele s-a închis la loc în urma lui, redevenind punctul nevinovat la care mă holbam eu, devastată. Poate că Jack părea să fie de vârsta mea, dar se comporta ca un copil mic care a făcut exces de dulciuri – avea nevoie de multă mişcare.

Dumnezeule, asta suna bizar! M-am lungit în pat şi am închis ochii. Ce nebunie! M-am concentrat să mă eliberez de stres şi să mă las purtată într-o stare de relaxare, de imponderabilitate. Părea că, dacă mi-aş fi găsit liniştea înainte de a lua o decizie importantă, totul va fi bine în viaţa mea, cu Lend şi cu mine. Trebuia să descopăr o modalitate să-i spun adevărul într-un mod atât de potrivit, încât nici măcar să nu-i treacă prin minte să renunţe la stilul de viaţă al unui muritor.

Trebuia să descopăr pentru noi o soluţie să muncim, iar pentru mine, o cale de a-i avea pe toţi oamenii importanţi din viaţa mea în viaţa mea, atâta vreme cât îmi doream asta.

Cineva a ciocănit la uşa mea rapid şi zgomotos făcându-mă să tresar, distrugând epifania – oricare-ar fi fost aceea – pe care nu mă îndoiam că aveam s-o ating.

— EVELYN, MIŞCĂ-ŢI IMEDIAT DIN PAT FUNDU’ ĂLA MIC ŞI LENEŞ!

Am deschis ochii şi mi i-am dat peste cap, apoi am ieşit pe hol, simţindu-mă justificat de prost-dispusă.

— Poţi să controlezi volumul sunetelor care-ţi ies pe gură?

Arianna a ridicat din umeri.

— Dormi de parc-ai fi moartă. Nona are nevoie de ajutor, jos.

— Grozav! Exact aşa intenţionam să-mi petrec weekendul.

Lend plecat, iar eu plină de unsoare.

— Amuzant, eu aş alege să dorm şi să merg la cumpărături, dar fiecare cu ce-i place. Coboară!

— Cum rămâne cu filmul nostru? am suspinat eu, sperând că Arianna mă va ajuta să scap de muncă.

— Creatură a nopţii şi toate celelalte. Sunt de acord cu un spectacol târziu.

— Bine.

Am coborât scara, luându-mi supărată şorţul din cuierul de pe perete şi legându-mi-l la mijloc. Era minunat că aveam un venit acum, când rămăsesem fără contul de cheltuială de la AISP (şi, credeţi-mă, duceam extrem de tare dorul acelui cont), dar să lucrez într-o sală de mese era mai puţin interesant decât să merg în misiunile de implantare a dispozitivelor de urmărire la distanţă.

Şi când spun „mai puţin” înseamnă „foarte mult”. Ca să respectăm fermecătoarea tematică a vacii, din restaurant, trebuia să purtăm fuste – cloş, imprimate cu vaci. Cu vaci. Există numeroase modele de animale care sunt fabuloase în orice stil. Vaca nu este unul dintre ele. E insultător, pe bune. Din motivul ăsta m-am încăpăţânat să port jeanşii mei mulaţi. Nu era tura mea, nu aveam de gând să mă îmbrac în bovină.

Norocul meu, Grnllllll (sau o fi cu patru de „l”? sau cu doi de „r” şi trei de „l”? dacă vi se pare că limba galeză e ciudată, încercaţi să citiţi în limba gnomeză) era în bucătărie. Gnomii sunt spirite ale naturii terestre şi de regulă trăiesc în pământ, unde-şi sapă tuneluri. Chiar arată într-un fel ca nişte cârtiţe, având părul de pe cap ca o blană, ochi mici, scânteietori, şi nasul mai ascuţit decât oricare altă creatură. Cei mai fericiţi sunt atunci când scormonesc prin întuneric şi umezeală. Ce naiba făcea Grnllllll în bucătărie, unde era lumină, încă nu-mi puteam imagina, însă indiferent despre ce era vorba, cu

siguranţă nu era ceva care să-l facă fericit.

Şi cartofii săi franţuzeşti? Nu era bine.

Grnllll a mormăit ceva spre mine, lucru pe care nu m-am deranjat să-ncerc să-l înţeleg, aşa că m-am dus să-mi iau în primire sarcinile. Treburile de după-amiază erau destul de tipice – cele mai multe pentru paranormali locali, ceea ce însemna o mulţime de fripturi atât de nerumenite, încât cu greu mă puteam uita la ele fără să-mi vină rău, şi shake-uri la ale căror ingrediente nici nu voiam să mă gândesc.

Lucrurile se agitau de îndată ce seara începea să se infiltreze pe ferestre, cu răcoarea ei insistentă. Mă dureau picioarele şi spatele, iar dacă trebuia să mai zâmbesc încă o dată şi să mă prefac că nu observ cum vampirul din colţ îşi lingea buzele de câte ori treceam pe lângă el, eram aproape sigură că aveam să ţip. Şi-aşa era suficient de rău că jumătate dintre vampirii ilin local încercau să se folosească de puterile lor de a controla mintea cuiva ca să mă convingă să nu accept bacşiş.

Întotdeauna vreau bacşiş, ciudaţilor ne-morţi ce sunteţi!

Şi totuşi, era oarecum amuzant să mă uit cum vampirii erau din ce în ce mai frustraţi că nu reuşeau să mă convingă.

David şi Arianna păstraseră secretul privind abilităţile mele de a vedea dincolo de farmece, lucru pe care-l apreciam.

Făcea ca lucrurile să fie mai puţin complicate.

Am tăiat chitanţă şi am trântit-o pe masa lui Buze-linse.

— Cinşpe la sută, ca de obicei!

S-a încruntat, apoi chipul i s-a înseninat într-un zâmbet de uimire. Uimire dacă nu puteai să vezi dincolo de farmecele sale, ca să observi că rânjea la mine iţindu-şi toţi colţii, cu obrajii lui putrezi. S-a întins încercând să mă ia de mână, dar m-am smucit înapoi.

— Pe bune! Cinşpe la sută, că dacă nu, data viitoare îţi strecor nişte pudră de usturoi în paharul de Bloody Mary.

M-a privit fix, cu o încruntătură care ar fi putut lansa o linie de romane horror. I-am zâmbit. Mormăind diverse înjurături ucigătoare, şi-a scos portofelul şi mi-a întins banii.

— Pe curând! am ciripit eu radiind şi îndreptându-mă spre casa de marcat.

Poate că nu-l aveam tot timpul pe Tasey la mine, dar tot reuşeam să-i pun la punct şi pe cei mai tari vampiri.

Nona se foia pe lângă mine. Până şi felul în care mergea

semăna cu foşnetele unui copac bătut de vânt. Tipii locului care nu erau paranormali veneau pe-acolo uneori să ia masa de prânz doar ca s-o vadă. Dacă ar fi reuşit să-i zărească spatele precum scorbura unui copac şi coada, probabil că n-ar mai fi fost de aceeaşi părere.

Pe de altă parte, nu ştiai niciodată cu tipii ăştia. Iar ea era un copac destul de sexy.

S-a oprit în faţa mea şi a zâmbit.

— Mulţumesc pentru că lucrezi în seara asta.

— Cu plăcere. Oh, stai, am spus amintindu-mi de întrebarea mea de mai devreme. Am văzut din ce în ce mai mulţi paranormali pe care nu-i recunosc. David ştie de ei?

Mă întâlneam cu el şi cu Arianna destul de regulat ca să punem la punct documentele şi detaliile micii noastre operaţiuni, dar eu nu ştiam totul.

Nona a făcut un semn graţios cu mâna în aer.

— Nu e niciun pericol. Te deranjează dacă o ajuţi pe Grnllllll la bucătărie? Nu poate să se descurce singură cu gunoiul.

Mi s-a făcut stomacul ghem. Sarcini legate de gunoi. Grozav! Gnomul era mai scund decât sacii de gunoi, dar desigur că nu puteam să luăm saci mai mici, oh nu, aşa că eram chemată la datorie de fiecare dată când sacii erau plini. Iar să scot afară gunoiul însemna să-l duc la tomberon, pe care trebuia să-l ating ca să-l deschid, şi era lipicios. LIPICIOS.

Pe bune, nu sunt o persoană leneşă, dar în ultimii opt ani din viaţa mea tot ce trebuise să fac fusese să-mi strâng lucrurile. Nu puteam pur şi simplu să scot afară gunoiul de la Centru lângă bordură, deoarece se considera că era un complex subteran sigilat. Gunoiul din local era suficient ca să mă facă să fiu nostalgică după holurile acelea albe şi sterile. Mai bine sterile decât lipicios şi urât mirositor.

Când m-am întors în bucătărie, Grnllllll mi-a arătat în direcţia gunoiului – pe care-l lăsase să se-mprăştie pe podea. Încercând să ignor nodul care tocmai mi se punea în gât, am săltat sacul din coşul de gunoi. Mi-a căzut pe picior, lăsându-mi o pată dezgustătoare, întunecată pe jeanşi. Minunat!

Vocea lui Grnllllll se auzi supărată, în timp ce ea îmi arăta nervoasă spre dâra pe care o făceam trăgând sacul pe podea, dar în acel moment nu-mi păsa. Ar fi trebuit să am liber tot acest weekend. Ar fi trebuit să mă ghemuiesc lângă Lend chiar

acum, amuzându-ne de un film prost, împreună cu Arianna. Nu cerusem eu să mă aflu aici.

Mai mult decât atât, poate că era prea scundă ca să ajungă la container, dar nu era prea scundă ca să dea cu mopul.

Am deschis cu o lovitură uşa de metal care ducea pe aleea întunecoasă din spate, inspirând cu nesaţ aerul nopţii, iar duhoarea de mâncare stricată mi-a asaltat nările. Am simţit-o instalându-se în sinusuri şi m-am întrebat dacă o să mai fiu vreodată capabilă să miros altceva.

Singura luminiţă de deasupra uşii a pâlpâit. Probabil că tot eu ar fi trebuit să înlocuiesc şi becul. Gnom stupid! Am inspirat adânc şi m-am îndreptat către tomberonul aflat între zidul nostru de cărămidă şi zidul clădirii vecine, am smucit capacul şi am aruncat sacul de gunoi – când mi-a căzut drept pe pantof o bucată mare de ceva.

— Biiiiip! am ţipat către zidul aflat în faţa mea. Biiiiip, biiiiip, biiiiip!

Am izbit tomberonul, apoi m-am apucat de picior. Acum eram murdară, degetele de la picior mă dureau şi mă simţeam ca o idioată. Am închis ochii şi m-am ţinut de nas. Era OK. Aşa era OK. O să urc la mine, o să fac un duş şi o să mă bag în pat. Pentru tot restul weekendului.

Lumina a pâlpâit şi s-a stins, după care a revenit. Prea strălucitoare. Într-un fel, prea strălucitoare. Am deschis ochii ca să văd din nou liniile unei alte uşi de silfi conturându-se pe peretele de lângă tomberon.

— Pleacă! m-am repezit. N-am chef de asta!

Dacă Raquel credea că trimiţându-l în mod repetat pe idiotul de Jack după mine o să fie de ajutor cauzei, atunci se înşela.

O siluetă – mai înaltă decât Jack şi cu un chip de departe mai frumos decât al oricui altcuiva pe care-l ştiam eu – a păşit pe uşă.

— Acum pe bune, a zis el cu o voce de aur lichid, cu greu aş zice că-s întâmpinat aşa cum mă aşteptam, dragostea mea.

UN EX CARE-ŞI ATINGE ŢINTA[1]

Reth. În faţa mea. Pe aleea din spatele restaurantului. Nu puteam să-mi dau seama dacă fiorul din stomac era de spaimă sau de iritare. Cum de uitasem ce creatură frumoasă, frumoasă este? Uitându-mă acum la el, cum lucea vag şi cald în întunericul rece, toate sentimentele pentru el care mă copleşiseră vreodată m-au invadat din nou.

Inclusiv toată teroarea şi durerea pe care mi le provocase, aşa că da, nu aveam de gând să-i sar în braţe sau ceva de genul ăsta. Totuşi, era plăcut să te uiţi la el. Şi-n acelaşi timp, era ultimul lucru pe care-aş fi vrut să-l văd acum. Sau vreodată, pe bune! Am ridicat o mână, cu palma spre el.

— Nu merg nicăieri cu tine!

Reth a ridicat din sprânceană.

— Nu e nevoie de ameninţări grosolane. Nu vreau să te duc nicăieri. Poate doar mai departe de aleea asta, ca să mai putem scăpa de duhoarea asta.

S-a uitat cu subînţeles la şorţul meu pătat.

— Oh!

Am lăsat mâna-n jos, dezumflată şi confuză, şi mi-am dus pe furiş nasul spre umăr. Chiar miroseam urât? Şi de când nu mă mai voia Reth? Întotdeauna mă dorise. Dar nu tânjeam ca el să mă vrea – aşa că de ce eram dezamăgită? Reuşea să mă facă să trec de la mânie la confuzie în fix cinci secunde.

— Faci doi paşi cu mine? Ţi-aş oferi braţul meu, ca un gentleman ce sunt, dar mâna ta pare lipicioasă.

M-am încruntat.

— De ce naiba aş face doi paşi cu tine?

A arătat cu mâna lui perfectă şi zveltă spre uşa de la bucătărie.

— Scuzele mele; fireşte, du-te înapoi. Fără îndoială că mai este gunoi care te aşteaptă.

M-am uitat înspre uşă, în mine dându-se o luptă. Pe de o parte, uram să fac ce voia Reth, indiferent despre ce era vorba. Pe de altă parte, mopul mă aştepta înăuntru…

— Bine, dar dacă încerci să faci ceva…

— Pe bune, Evelyn, ce dor mi-a fost de compania ta

---

[1] Ex Marks The Spot, single al formaţiei A Skylit Drive

încântătoare!

Stând cu un ochi atent la silf, l-am urmat pe alee. Am luat-o spre strada pe care erau aliniate felinare, pasul lui uşor părând ca un dans. Lângă el, mă simţeam ca un ghemotoc lipsit de graţie. Apoi mai era şi frumuseţea lui eterică, aproape angelică, comparativ cu mine, care... ei bine, de dragul respectului de sine, probabil că era mai bine să nu fac comparaţii.

M-am cuprins cu braţele, ignorând în sinea mea frigul, adierea uşoară şi rece a vântului, în timp ce vedeam în faţa mea forma difuză a respiraţiei mele. Nu aveam nicio îndoială că o să regret că mersesem cu el, dar o parte din mine se bucura de această întâmplare nouă şi ciudată. Îmi aducea aminte de faptul că nu eram doar o fată care juca prost fotbal. Deşi tot nu-i ştiam numele adevărat, motiv pentru care nu puteam să-l controlez, mă simţeam aproape egală cu Reth. Faptul că ştiam că puteam să-l rănesc dacă era nevoie – sau dacă voiam s-o fac – îmi dădea o senzaţie impetuoasă de putere.

Probabil că nu era o chestie sănătoasă.

Totuşi, dacă făcea ceva stupid şi mă obliga să-i absorb sufletul, ei bine, nu mi-ar fi părut rău.

— Aşadar, plimbarea asta are vreun sens? Pentru că mi-e cam frig.

Reth a râs – hohotele alea ale lui, ca de clopoţel de argint – şi, inconştient, m-am aplecat mai aproape de el. Dând din cap, am apucat-o cu pas ferm spre stradă. Ne apropiam de copacii groşi care înconjurau micul oraş. M-am uitat la el şi am observat pentru prima oară că avea activate farmecele. Nu că ar fi avut un chip mai minunat decât avea de obicei, dar m-a surprins. Când era la AISP şi era obligat să poarte un farmec, n-o făcea aproape niciodată; nu puteam să-mi dau seama de ce îi păsa acum, când era liber. (Ceea ce era mai ales din cauza mea, dar, pe bune, o fată nu poate să se aştepte să fie mai înţeleaptă decât un silf când fuge de propria-i moarte, nu?)

— Încă-ţi mai este frig, dragostea mea? Pot să am grijă de asta.

— Mda, îmi aduc aminte. Cred că mă lipsesc.

Mi-am frecat încheietura mâinii, acolo unde se mai vedea încă o pată de un roz vag, imprimată pentru totdeauna. Primisem de la el suficientă căldură cât să-mi ajungă pentru o viaţă.

Reth s-a oprit şi m-am oprit şi eu, evitând să-l privesc. O

mânie latentă se ridica din mine. Aş fi vrut să ţip la el, să-l atac. Era vina lui că Lish murise – el fusese cel care o lăsase pe Viv să intre în Centru. Dar dacă n-ar fi făcut-o, n-aş fi scăpat niciodată de la AISP. Şi, cu siguranţă, n-aş fi fost niciodată capabilă să-l salvez pe Lend. Ştiam sigur că ar fi fost şi-n ziua de azi închis într-o celulă de la Centru, iar Vivian ar fi ucis şi-acum – încet, dar sigur – orice fiinţă paranormală care-i ieşea în cale. Îmi venea rău când mă gândeam la asta.

Nimic nu era simplu niciodată – niciodată! – cu Reth.

— De ce ai venit aici? l-am întrebat, toată mânia mea crescândă începând să se domolească.

A întins un deget, aproape atingându-mi faţa, dar lovind în schimb aerul din faţa lui.

— Poţi să crezi că pur şi simplu am vrut să te văd?

— Nu!

A zâmbit.

— Nu, cred că nu. Iniţial, m-am gândit să te iau cu mine. Aş putea s-o fac, ştii. Dar am fost întotdeauna atât de blând cu tine!

— Blând?

M-am uitat la el nevenindu-mi să cred.

— Da, şi nu pot să-mi explic de ce. Alte metode ar fi fost cu mult mai simple. Dar, din cine ştie ce motiv, am fost întotdeauna fermecat de tine şi am ţinut cont de ce era cel mai bine pentru tine.

— Pur şi simplu, nu poţi să te-abţii să nu arăţi cât eşti de nebun, nu-i aşa? Ce era cel mai bine pentru mine? M-ai răpit! M-ai secătuit! Ai încercat să mă forţezi să devin ceea ce nu mi-am dorit niciodată!

— Evelyn, draga mea copilă, doar pentru că nu poţi să înţelegi ce este cel mai bine pentru tine nu înseamnă că nici eu nu ştiu. Iar în cazul în care ceea ce e cel mai bine pentru tine te răneşte, ei bine, asta nu schimbă necesitatea de a deveni ceea ce trebuie să devii.

— Eşti… Eu…. AHHH! N-ai idee cât eşti de nebun! Dacă ţi-ar fi păsat cu adevărat de mine, nu m-ai fi rănit. Dar nu-ţi pasă, pentru că nu eşti în stare de aşa ceva. Ţie nu poate să-ţi pese de nimeni, ci doar de tine.

Ochii i-au scânteiat, auriul i s-a întunecat.

— Îmi pasă de tine mai mult decât oricui altcuiva din această

lume tristă şi ameţitoare. Nu mi-aş fi revărsat sufletul într-al tău dacă nu ar fi fost adevărat.

Îmi părea bine că mă eliberasem de sufletul pe care Reth mi-l dăduse odată cu celelalte. Ştiind că aveam în mine o parte din sufletul lui m-ar fi făcut să mă simt, ei bine, să mă simt îngreţoşată. Am ridicat bărbia, sfidându-l.

— Lend mă iubeşte. Nu m-a rănit niciodată.

— Şi fără îndoială că ar face orice pentru tine.

— Da!

— Ar face orice ca să te protejeze.

— Da!

— Iar dacă singura cale să te protejeze şi să-ţi salveze viaţa ar fi să te rănească?

Am strâns buzele în loc să spun da-ul pe care era cât pe ce să-l spun. Puteam să dau în Reth? Puteam, vă rog, să dau în el pur şi simplu?

Mi-a zâmbit, ştiind că m-a încuiat!

— Lend nu poate să te iubească, deoarece nu te cunoaşte cu adevărat. Nu contează cât de mult îţi doreşti modul ăsta de viaţă – nu este al tău! Nu a fost niciodată. Asta nu este casa ta, Evelyn.

Lacrimi de furie mi-au ţâşnit din ochi.

— Pleacă!

— Vino cu mine!

— Niciodată! Şi n-ai cum să mă convingi! Dacă ai fi putut într-adevăr să mă iei cu tine, ai fi făcut-o până acum!

A plescăit de nerăbdare.

— Metodele mele anterioare… au fost dezaprobate de regina mea. Uneori mă întreb dacă fac alegeri corecte când e vorba să fiu la fel cu cei de la Curte.

— Ce vrei să spui? Eşti de la Curtea Silfilor Luminii sau ai Întunericului?

Nu ştiam eu despre silfi atâtea câte aş fi vrut, însă ştiam că ei aparţineau unei Curţi sau alteia: silfii Luminii erau cei buni – sau, mai degrabă, oarecum buni, din moment ce nu existau silfi cu adevărat buni; iar cei ai Întunericului erau cu adevărat – cu adevărat – răi.

Zâmbetul i s-a schimbat, iar sub trăsăturile lui rafinate am văzut ceva sălbatic, primar.

— Nimeni nu este rău sau bun, dragostea mea. Cu toţii avem

câte ceva din ambele; pur şi simplu, alegem dacă să ne situăm de partea care ne atrage cel mai tare. Alegerea mea să mă implic a fost motivată de o fată foarte tristă şi pustie, cu ochii precum şuvoaie de gheaţă ce se topeau.

Acum ce voia să spună Reth? Că se dăduse de partea Curţii celor buni de dragul meu? Sau voia să spună cu totul altceva? Numai el putea să-mi facă una ca asta – să mă facă sa mă simt atât de îngrozitor şi de confuză. Când eram cu Reth, toată singurătatea şi tristeţea care erau în mine păreau sa ţâşnească la suprafaţă, implorându-mă să-l las să le înlăture.

— Te urăsc, am şoptit cu vocea frântă.

M-a privit fix, trăgându-mă mai aproape de el, vocea alunecându-i împrejurul meu precum o plasă aurie.

— Prostii! Regina mea mi-a interzis să te forţez să vii din nou cu mine, dar nu pot să înţeleg de ce aş avea nevoie s-o fac. Nu trebuie să fie asta calea. Poate fi uşor, sigur, cald. Iar când vii acasă, nimic din toate astea n-o să mai conteze – va dispărea; întunericul şi frigul nu vor mai fi decât un vis. N-o să mai trebuiască niciodată să-ţi faci griji sau să-ţi pui întrebări. Fă această alegere, Evelyn. Încetează să te mai agăţi de această lume a pierzaniei şi vino cu mine. Pot umple toată pustietatea ta de-acum. Transformă-te în ceea ce trebuie să fii, ajută-ne să ne întoarcem în acel loc de care aparţinem. Trăieşte cu mine!

Am oftat, respirând adânc, cu obrazul lipit de pieptul lui. Bătăile inimii lui erau ciudate, prea încete, dar el era cald, iar braţele lui împrejurul meu erau minunate – dar cum de ajunsesem iar aici? Nu voiam ca braţele lui să mă înconjoare. Voiam? Era cineva… ceva… un anumit motiv. Conta?

Reth a sărit înapoi, strâmbând din nas.

— Oh, lănţişorul ăsta e monstruos. De unde ai un asemenea obiect dezgustător?

Am clipit ameţită, ducând-mi degetele la pandantiv. Când am atins fierul rece, realitatea m-a izbit, trezindu-mă.

— Glumeşti? Vii aici şi îţi foloseşti puterea ta stupidă de silf, după care tot tu dai înapoi? E ceva în capul ăla auriu al tău care să aibă sens? Ce – te-ai gândit tu –, hei, probabil că Evie a avut o noapte proastă, de ce să nu o bulversez eu şi mai şi? Dacă tot te-ai apucat de asta, ai putea să chinui şi nişte animăluţe!

M-am rotit rapid în loc şi m-am îndreptat ţanţoşă spre local. Ar fi trebuit să ştiu – şi ştiusem – că era o idee proastă. Evie fraiera!

Am cotit şi m-am oprit pe dată, văzându-l pe Reth sprijinit relaxat de stâlpul unui felinar, înconjurat de o baie de lumină şi arătând ca o reclamă dintr-o realitate imposibil de perfectă.

— Trebuie să vii cu mine. Lucrurile au fost puse în mişcare şi nu pot controla toate variabilele. Nu te pot ascunde veşnic. Totuşi, pot să te ţin în siguranţă şi să te fac fericită. Dă-mi mâna.

A întins braţul; aproape că am putut să văd valurile de căldură pe care le radia.

M-am încruntat, gândindu-mă la duhul aerian. În mod clar, el aflase unde eram. Dacă stăteam să cuget la asta, cine a spus că nu l-a pus el pe silf pe urmele mele, să mă păcălească şi să mă facă să cred că eram în pericol? Era tipic pentru el. Toată treaba asta mirosea a ispravă de silfi.

— La naiba cu tine! Mâinile mele magice şi cu mine vom fi în regulă, mulţumesc foarte mult. Rămân exact unde mă aflu.

Mi-a zâmbit, venind drept în faţa mea.

— Foarte bine. E limpede că viaţa asta după care tânjeşti cu disperare este tot ceea ce ai sperat să fie. Mă încălzeşte să te văd atât de împlinită şi de – s-a aplecat spre mine, şoptindu-mi la ureche – fericită.

Am închis ochii, cu maxilarele încleştate. Dacă-şi imagina că putea să se năpustească aici şi să-mi dea din nou viaţa peste cap, se înşela.

— Uite, doar pentru că…

Am deschis ochii şi m-am trezit că sunt absolut singură. Lumina felinarului care părea mai devreme să se împrăştie era acum vagă, aruncând umbre şi linii drepte, dar nu ilumina nimic. Întunericul nopţii mă apăsa din toate direcţiile, iar dinţii au început să-mi clănţănească.

— Ce caut eu aici? am şoptit. După care, rapid, m-am corectat: Aici, afară. Vreau să zic, afară.

M-am întors în local. Ignorând-o pe Grnllll, am pornit direct pe scări, scoţându-mi hainele murdare şi stând la duş până când apa fierbinte a început să curgă. Simţindu-mă oribil şi nespus de tristă, aş fi vrut să-l sun pe Lend. Niciodată nu mă simţisem pustie când eram lângă el. Dar ar fi trebuit să-i povestesc despre ce se petrecuse în seara asta, iar el ar fi fost îngrijorat că Reth ar fi putut să apară din nou, or nu voiam să-l stresez cu asta. În schimb, i-am spus Ariannei că mă simt rău, m-am suit în pat şi mi-am dorit să adorm.

Lucrurile aveau să mi se pară mai bune dimineaţă. Trebuia să fie aşa.

Creierul şi trupul meu s-au deconectat într-un târziu şi am reuşit să alunec în binecuvântatul somn.

— Salut, fraiero! a zis Vivian.

— Oh, Viv! Am izbucnit în lacrimi. Mă bucur aşa de mult că eşti aici!

VISUL CONTINUĂ

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Vivian.

Ne aflam pe un deal cu vedere spre ocean, iar stelele de pe cerul întunecat al nopţii se reflectau în apă. M-a cuprins stângace cu braţul, iar eu mi-am lăsat capul pe umărul ei.

Când începuse să mi se arate din nou în vis, după aprilie trecut, mă speriasem ca naiba. Era însă atât de singură, că nu puteam să mă abţin să nu vorbesc cu ea. Încă nu o iertasem că o omorâse pe Lish – nici nu cred că o s-o iert vreodată –, dar era un subiect pe care îl evitam amândouă, astfel încât să ne putem cunoaşte mai bine una pe cealaltă. Acum înţelegeam un pic mai bine de unde venea ea şi întotdeauna îmi părea rău pentru cât de îngrozitor de singură fusese. În plus, fiind crescută de silfi, înclina să facă alegeri proaste. Am dat târcoale subiectelor grele şi undeva, pe acest drum, ne simţeam de parcă deveniserăm surori, aşa cum ne doriserăm mereu să fim.

Cu excepţia faptului că nu-mi lua niciodată lucrurile, ceea ce era drăguţ.

Mi-am şters lacrimile.

— Nu ştiu ce să mă fac. Sunt tristă şi nu ştiu de ce şi n-ar trebui să fiu aşa – şi iată-mă plângându-mă la tine, când tu nici măcar nu eşti…

M-am oprit, incapabilă să termin. Vivian nu avea să se mai trezească niciodată. Când luasem sufletele de la ea, nu-i mai rămăsese suficient suflet pentru ea însăşi ca să ducă o viață normală. Era vina mea.

— Hei, şşş… nu-ţi face griji pentru mine. Sunt bine.

— Nu m-ai mai vizitat de ceva vreme.

— Nu? S-a uitat gânditoare spre apă. Sunt aici, sau nu sunt nicăieri, sau sunt în cu totul altă parte. Asta înseamnă că am mult timp la dispoziţie să mă gândesc. Dar nu mi s-a părut niciodată că ajung undeva.

— Îmi pare rău.

— Ştiu. Şi mie. În mintea mea, încerc să fac ca viaţa mea să fie altfel, să fie viaţa cuiva suficient de puternic cât să se elibereze.

— Ai reuşit totuşi. I-am dat un ghiont cu cotul. Mie nu mi-ai luat sufletul.

— Da, e ceva, dar asta nu schimbă lucrurile cu cele pe care le-

am luat, nu?

Nu. Nu, nu schimba lucrurile.

— Uneori… uneori îmi doresc să mă fi alungat şi pe mine odată cu ele.

Mi-a luat mâna între palmele ei, trasând conturul unei porţi printre stelele unde trimisesem sufletele. Niciuna dintre noi nu a înţeles cu adevărat ce se întâmplase în acea noapte. Poate că amândouă eram printre Cele Pustii, capabile să deschidem porţi între lumi, dar asta nu înseamnă că aveam vreo idee cum funcţiona.

— Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă silfii nu m-ar fi trimis după tine, dacă ar fi realizat că aveam suficientă energie să deschid singură o poartă. Din fericire pentru noi, silfii sunt idioţi, dar tot nu mă pot abţine să nu-mi imaginez. Cred că mi-ar plăcea să văd ce este acolo, dincolo.

Am oftat adânc.

— Într-o bună zi, vom afla amândouă.

Ea a râs din nou.

— Hei, fraiero, nu e un lucru rău.

— E o altă cale de a-i pierde pe oameni, am şoptit. Mă simt de parcă aş fi condamnată să-i pierd pe toţi, întotdeauna. Nu par în stare să-i păstrez pe oamenii pe care îi iubesc.

M-a strâns de mână.

— Ştiu. Partea bună a lucrurilor este că eu nu plec nicăieri.

Vocea ei friza ironia de care-mi aminteam atât de bine; era ciudat că tot ceea ce mă speria de obicei la ea era acum plăcut, familiar. Să fim împreună semăna puţin cu a fi acasă – un concept străin pentru amândouă. S-a uitat în jos, la mâna mea; mi s-a părut că văd scânteia unei lumini însoţită de un ţiuit.

— Ce-a fost asta?

Uitasem de stupidul duh aerian. Cu greu se putea spune că ăsta era locul în care să apară. Un alt lucru demn de îngrijorare.

— Eu n-am văzut nimic, am spus.

— Dacă tot ai de gând să minţi, trebuie să te străduieşti s-o faci mai bine. S-a lungit pe iarbă, ca să admire cerul. Vasăzică, eşti tristă. Care este problema?

Oftând adânc, m-am lungit şi eu pe spate.

— Nu ştiu. În sfârşit, am viaţa pe care mi-o doream de multă vreme. Şi e grozav, serios, iar Lend…

— Îmi face plăcere să aud de el.

— Iar mie-mi place să vorbesc despre el. E un tip minunat! Dar nu am… Încă nu i-am spus.

— Mda, mi-am imaginat. Nu stai prea bine la capitolul onestitate.

— Tu vorbeşti?

— Hei, am fost întotdeauna cinstită în legătură cu ceea ce făceam. A schiţat un zâmbet răutăcios, reamintindu-mi că nu era atât de nevinovată pe cât îmi plăcea mie să cred. Dar în cazul acestei potriviri nemaipomenite nu despre asta e vorba, pentru că ştiai de ceva timp că Lend avea un suflet nemuritor.

M-am foit, incomodată.

— Reth m-a vizitat în seara asta.

— Serios? Mi-aş fi dorit să mă fi vizitat pe mine…

— Vivian!

— Ce este? O fată se simte singură când e în comă, iar el, fie că este silf sau nu, e drăguţ. Nu înţelegeam clar dacă ea voia ca el să dea târcoale pe-acolo sau dacă voia să-l secătuiască – şi la fel de neclar îmi era care dintre cele două variante mă speria mai tare. Zi mai departe!

— Nu ştiu. Insinuează că nu sunt cu adevărat fericită cu viaţa pe care mi-am ales-o.

Uram felul în care părea întotdeauna să vadă prin mine. Dacă tot nu avea de-a face cu emoţiile imprevizibile şi jenante ale muritorilor, atunci de ce era atât de bun când era vorba să le citească?

— Ei bine, eşti fericită?

— Da! Sunt! Sigur că sunt. Asta mi-am dorit dintotdeauna.

— Dar…

— Nimic. E stupid.

— Ei bine, hm… Draga mea soră, eşti fraieră în multe privinţe.

M-am holbat la ea.

— Dumnezeule, dar ştiu că eşti tăioasă.

A ridicat din umeri.

— După cum am zis, sunt sinceră. Continuă! Este ceea ce ţi ai dorit dintotdeauna şi…?

— Şi nu e, înţelegi? Lend e plecat atât de mult timp şi chiar şi-atunci când e aici, nu pot să nu mă îngrijorez că nu este viaţa pe care şi-ar alege-o dacă ar afla că e ca mama lui. Apoi mai e şi Raquel, care a apărut săptămâna asta, iar asta îmi aminteşte de lucrurile de altădată. Nu erau grozave, dar într-un fel mi-e dor de

ele…

M-am gândit la cum fusese viaţa mea la AISP, la cât visam pe atunci să am o viaţă normală, precum cea pe care o aveam acum. Ce-mi lipsea? Nu misiunile, restricţiile, stilul de viaţă.

Era nevoia de a fi importantă.

— Îmi lipseşte faptul de a fi specială. La AISP eram speciala. Aveau nevoie de mine. Iar în lumea reală… nu sunt aşa. Lacrimile au început din nou să-mi curgă şiroaie şi mi le-am şters, stânjenită. Îmi pare rău. Ce lamentabilă sunt, toată viaţa m-am văicărit că sunt diferită, iar acum urăsc să fiu la fel ca toţi ceilalţi.

Viv s-a ridicat sprijinindu-se în coate şi s-a încruntat la mine.

— Dar nu eşti. Nu ai fost niciodată precum ceilalţi. Aşa că nu înţeleg… nu te-ai schimbat. Care e problema?

— Nu ştiu.

— Treci peste asta atunci. Fă ceva!

— Ce?

A fluturat din mână minimalizând subiectul.

— Orice vrei, la naiba! Ăsta e avantajul să fii tu însăţi, Evie. Ai avut de ales. Totuşi, nu ţi-aş recomanda să mergi într-o misiune de ucidere masivă a paranormalilor. Pentru mine nu s-a dovedit a fi aşa de grozav.

Am râs chinuit.

— Eşti groaznică!

— Mie-mi spui?

Am tăcut apoi o vreme, pierdute fiecare în problemele ei. Într-un târziu, Vivian mi-a luat mâna într-a ei – era şi mai rece de data asta –, trăgându-mă spre ea, să mă aşez alături.

— Ei bine, gata cu petrecerea asta la care ne plângem de milă. Dacă o să plec pentru o vreme, e nevoie să discutăm despre nişte lucruri.

— Despre ce anume?

— Hmmm… alo! Trebuie să mă pui la curent cu Easton Heights. N-am stat s-ascult rezumatul primelor trei sezoane de dragul tău pentru ca acum să mă laşi baltă.

Am râs.

— Important, nu? Bine.

Şi i-am împărtăşit puţinul pe care-l ştiam din lumea de-afară aici, în lumea întunecată a visului, unde eu şi Vivian ne întâlniserăm.

Uneori părea mai reală decât orice altceva.

Când m-am trezit dimineaţă, mâna-mi era strânsă de parcă încă aş fi ţinut-o pe-a lui Vivian. Am oftat. Nopţile cu Vivian mă lăsau întotdeauna într-o stare de bună-dispoziţie combinată cu regret. Iar în plus, desigur, cu un sentiment de vinovăţie că eram prietenă cu fata care o omorâse pe Lish a mea – dar Lish ar fi înţeles. Speram.

Silfii care o crescuseră pe Vivian n-o lăsaseră niciodată să creadă că ea ar fi avut de ales. Se simţise dintotdeauna de parcă viaţa ei fusese deja hotărâtă. Cred că şi-a dat seama că nu era aşa acum, când era prea târziu. Asta mă făcea să mă-ntreb: dacă m-aş fi legat de ea mai demult, aş fi reuşit să împiedic toate astea?

E suficient să te gândeşti la asemenea lucruri ca să înnebuneşti.

În cele din urmă, Vivian făcuse propriile alegeri şi plătise pentru ele. Din pricina silfilor, rămăsese fără opţiuni. Dar eu, nu. O să-mi fac viaţa aşa cum voiam eu să fie. La naiba cu Reth – o să fiu fericită! Şi-o să am imposibilul.

Sau mai degrabă, o să fiu normală şi o să fiu şi paranormală. Eram specială; de ce să mă prefac că nu e aşa? Trebuia să-i trimit un e-mail lui Raquel. Eram pe cale să-i fac o bucurie.

CA O AFRODITĂ CARE IA STEROIZI

— Taci din gură, am râs încuindu-mi dulăpiorul.

— Nu, pe bune, a continuat Lend. Foarte serios! Tipul e spiriduş leprechaun.

— Profesorul tău de scrieri tehnice nu este spiriduş.

— De unde ştii? De-asta trebuie să laşi totul baltă săptămâna viitoare şi să vii la curs cu mine. Poţi să te convingi. Acum, tot ce ştiu este că are părul roşu, pielea roşcovană, are cam un metru douăzeci înălţime şi nu poartă decât haine verzi.

Mi-am dat ochii peste cap, ştiind că nu poate să mă vadă făcând asta prin telefonul meu roz şi lucios.

— Şi de ce ar fi un spiriduş doctor în ştiinţe?

— Nu ştiu. Probabil că s-a plictisit să tot stea la capătul curcubeului, s-a săturat de huzurit, aurul şi-a pierdut strălucirea pentru el… n-ai decât să crezi ce vrei. Dar am dreptate. De fapt, ţi-am spus că asistentul meu de laborator s-ar putea să fie driadă?

— Stai aşa… driadele nu sunt celebre pentru desfrânare? La celălalt capăt al liniei a urmat o pauză.

— Oh, să nu te mai duci la laborator.

Lend a râs, iar eu am închis ochii, imaginându-mi că era in faţa mea.

— Crede-mă, nu există decât o creatură paranormală care mi-ar plăcea să fie extrem de desfrânată cu mine.

Am oftat.

— OK, dar nu cred că pot să găsesc aşa de rapid o vrăjitoare.

A râs din nou, aproape acoperind sunetul clopoţelului. M-am uitat speriată în jurul meu. O coală de hârtie rătăcită a zburat pe holul acum pustiu.

— La naiba, o să-ntârzii! Vorbim mai târziu, OK?

Am închis telefonul şi-am fugit la vestiar. Măcar aveam oră de sport – aveam mai multă libertate.

Sau cel puţin aşa credeam eu. Domnişoara Lynn, o creatură hidoasă, aştepta afară lângă uşă, notându-şi ce fete intrau. Şi-a ridicat privirea spre mine şi mi-a zâmbit, făcându-i plăcere că mă prinsese în mod evident pe picior greşit.

— Azi eşti prezentă doar la jumătate de curs, Green. Încă o întârziere şi cred că te califici pentru o suspendare.

Unde era Tasey când aveam nevoie de el? Mi-am încordat

toată voinţa ca să mă abţin să-mi dau ochii peste cap în timp ce mă furişam spre vestiar. M-a întâmpinat mirosul vag de sudoare şi mucegai; am trecut pe lângă fetele care erau în diverse stadii de echipare şi am ajuns la dulăpiorul meu. Nu eram aşa pasionată de el.

Carlee şi-a încălţat tenişii, gata de plecare. Sincer, nu reuşeam să-nţeleg cum de puteau sânii ei să stea aşa obraznici în tricoul de sport. Şi nici nu puteam să m-abţin să n-o invidiez.

A clătinat din cap.

— Ar trebui să fii mai atentă. Domnişoara Lynn chiar nu te place.

Am oftat, scoţându-mi costumul de sport. Ce şcoală-i asta care-şi alege drept culori specifice galben şi maro? Oribil. Pur şi simplu, oribil.

— Sentimentul e reciproc.

— Cum a fost în weekend?

— Fantastic de scârbos! Lend a trebuit să se-ntoarcă la şcoală.

— Groaznic. Îmi pare rău.

— Pentru tine cum a fost?

Faţa i s-a luminat.

— Grozav! Ştii că m-am împăcat cu John, nu? La început a fost… minunat! Numai că trebuia să mă sune vineri seară, dar pur şi simplu n-a făcut-o, aşa că am fost…

Mi se lăsau pleoapele în timp ce mă străduiam să fiu atentă la ea. Îmi plăcea de Carlee şi apreciam faptul că aveam o prietenă muritoare, dar uneori efortul de a păstra prietenia cu o fată mi se pare prea mare.

— … şi apoi el s-a purtat de parcă mi-ar fi spus „Dacă nu vrei să…”

Dinspre celălalt interval aflat între dulăpioare s-a auzit un ţipăt. Nu ştiam dacă să fiu recunoscătoare pentru întrerupere sau să-mi fie frică de ce se întâmplase. Carlee şi cu mine am fugit într-acolo şi am dat colţul, descoperind o grămadă de fete îngrămădindu-se şi ţipând.

— Ce s-a-ntâmplat? am zbierat, promiţându-mi că n-o să-l mai las pe Tasey acasă.

Una dintre fete a arătat către următorul interval dintre dulăpioare şi m-am strecurat spre el, cu fiecare muşchi încordat, cu spatele lipit de zid. Intervalul se deschidea în faţa mea si am strigat, gata să mă năpustesc asupra lui…

… Jack.

Stupidul, stupidul de Jack stătea în picioare pe una dintre băncile de lemn, în mijlocul intervalului, cu mâinile în şolduri, de parcă ar fi supravegheat rândul gol, ca un soi de cuceritor bizar.

— Ce cauţi aici? l-am întrebat oripilată.

S-a uitat în jos la mine.

— Oh, iată-te! Trebuia să-ţi dau ceva.

— Şi nu puteai să-mi dai în altă parte?

M-am uitat împrejur, exasperată şi neliniştită. Fetele începuseră să apară, trecând de şocul iniţial şi fiind acum curioase.

— Dar aici ce-are? Mie mi se pare cât se poate de drăguţ. Şi-a pipăit buzunarele, mormăind într-un târziu: Aha! După care a scos un dispozitiv obişnuit, alb, care semăna cu un telefon. Un comunicator AISP. Uitasem cât de plictisitoare erau comparativ cu telefonul meu super simpatic. A zâmbit şi l-a lăsat să-i scape printre degete. Am suspinat şi m-am întins înainte, dar el l-a lovit cu piciorul şi l-a prins în aer. Rânjind, mi l-a întins cu emfază.

— Raquel vrea s-o suni când poţi să vorbeşti – nu vrea să te deranjeze într-un moment nepotrivit.

— Ce biiiiip crezi că faci acum?

Cineva şi-a dres glasul lângă mine şi am observat-o pe Carlee alături. Îşi trăsese umerii înapoi şi avea o privire ciudată pironită asupra lui Jack. Nu, nu ciudată… ci parc-ar fi zis: Salut, puişor, ce excentric să te văd aici!

— Cine e prietenul tău? s-a interesat, chicotind după ce-mi pusese întrebarea.

— Nu e prietenul meu! Nu e deloc prietenul meu!

— Cum ai intrat? l-a întrebat Fata-Depravată-cu-Părul-Roşu-din-Echipa-de-Fotbal. Se uita la el cu un amestec de interes şi suspiciune. Ai fost chemat aici?

Ce era în neregulă cu fetele astea? Un tip psihotic îşi face apariţia în mijlocul vestiarului, iar ele se-apucă să flirteze cu el? N-au văzut nicio comedie cu liceeni? În momentul ăsta ar fi trebuit să-l biciuim cu prosoape ude în furia noastră de a apăra sfinţenia vestiarului fetelor. În schimb, ele se concentrau asupra poziţiilor strategice pentru punerea în evidenţă a decolteurilor.

Sincer, tipul nu era chiar aşa de drăguţ. Cu părul blond ca un mop ondulat şi cu ochii ăia mari şi albaştri, mă călca pe nervi.

Oh, uitaţi-vă la mine, sunt atât de adorabil şi de nevinovat, pot să apar unde am eu chef şi să-mi bat joc de viaţa lui Evie!

— OK, am şuierat nervoasă spre grămada de fete care se adunau.

Domnişoara Lynn o să-şi imagineze că se petrece ceva aici când o să vadă că nimeni nu se grăbeşte să-şi facă exerciţiile. Cele mai zeloase fete ieşeau mai devreme la încălzire.

— Mersi pentru livrare, acum pleacă! Pleacă! Acum!

— Dar de-abia am ajuns.

S-a prefăcut că se bosumflă.

— Repede, înainte ca domnişoara Lynn…

— Înainte ca eu să ce? am auzit o voce familiară de tenor în spatele meu.

Am înlemnit de spaimă. Nu era vina mea! Nu puteam sa intru în belele din cauza asta. Domnişoara Lynn şi-a pus mâna ei vânjoasă pe umărul meu şi am făcut tot posibilul să rămân în picioare sub greutatea ei.

Jack jubila, studiind-o din cap până-n picioare, ochii lui zăbovind asupra corpului ei musculos.

Tipa a mormăit:

— Cine e prietenul tău, Green?

Eram terminată! Eram cât se poate de terminată! O să fiu exmatriculată şi n-o să mai intru niciodată în Georgetown, o să lucrez la restaurant tot restul vieţii mele, iar Lend o să se însoare cu driada care era asistent de laborator şi o să aibă copii pe-jumătate-copaci-şi-o-pătrime-apă, fără ca nimeni să ştie exact ce creaturi sunt, dar o să fie totuşi frumoşi. Iar eu o să le servesc cartofi prăjiţi când vor veni în vizită acasă.

Jack mă privea, pe faţa lui plutind o confuzie exagerată.

— N-o cunosc.

— O, serios?

Domnişoara Lynn se străduia să nu pară amuzată, dar eu îmi dădeam seama de satisfacţia din vocea ei. Era mai bine aşa decât să mă consemneze că întârziasem.

— Nu. Am venit aici ca să te văd pe tine. Nu cred în zvonuri, dar după tot ce am auzit pe atâtea continente, a trebuit să vin să văd cu ochii mei.

— Să vezi ce?

Ochii i s-au mărit de admiraţie, iar vocea lui avea un ton de respect:

— Să văd dacă era adevărat că Elena din Troia… dar ce zic eu aici?… Afrodita însăşi s-a reîncarnat într-o profesoară de sport.

Toată încăperea era pe deplin tăcută. Cu excepţia faptului că s-a auzit un vag poc când falca Depravatei-cu-Părul-Roşu a căzut pe podea. Sau poate că doar mi-am imaginat eu asta. Iar apoi, clasa a făcut cel mai rău lucru posibil: toate fetele au început să chicotească. Domnişoara Lynn avea să mă omoare.

Jack s-a lăsat în genunchi pe bancă, dându-şi ochii peste cap de extaz în timp ce-şi împreuna mâinile în dreptul inimii.

— Oh, Ceruri, să văd o asemenea frumuseţe cu propriii mei ochi! E mai mult decât am sperat vreodată. Dar cum mai pot acum să trăiesc ştiind că nu eşti a mea? Te implor! S-a târât înainte, pe marginea băncii. Mărită-te cu mine! Dar ce spun eu aici? Căsătoria ar însemna să pierdem clipe preţioase. Hai să facem dragoste aici, cu pasiune, cu ardoare. Lasă-mă să fiu tatăl copiilor tăi!

Un prim mormăit a fost indiciul că domnişoara Lynn îşi revenise din şocul că i se adresa cineva astfel. S-a întins înainte; Jack s-a rostogolit cu îndemânare de pe bancă, sărind mai departe decât putea ea să-l ajungă.

— Dumnezeule, nu mă aşteptam să fii chiar aşa de entuziasmată de avansurile mele. Dacă nu joc tare ca să te câştig, de unde o să ştiu eu vreodată dacă mă respecţi sau nu?

Un alt mormăit, de data asta sunând ca un „tu!”. Sau poate doar ca un „ptiu!” deoarece, cu siguranţă, aşa de dezgustată mă simţeam după toată treaba asta. Au încetat toate cu râsul şi priveau cu ochii larg deschişi de oroare, neştiind dacă să se ţină la distanţă de inevitabila reacţie care urma şi care ar fi putut să însemne chiar ologirea lui Jack.

Nu ştiam pe care dintre ei să-l ajut.

Evitând o nouă tentativă de a fi înhăţat, Jack a folosit banca precum un punct de lansare şi s-a năpustit sus pe rândul de dulăpioare. Dacă n-aş fi ştiut sigur că era om, aş fi bănuit existenţa a ceva paranormal în acrobaţia sa. Avea un viitor asigurat la Olimpiadă, dar mai întâi trebuia ca domnişoara Lynn să nu-l ucidă.

— Ce zici dac-o să-ţi dau un telefon? Luăm prânzul împreună?

I-a trimis o bezea domnişoarei Lynn, care era tot mai roşie la faţă, şi a sărit pe următorul rând de dulăpioare. Am observat un mic fulger. Panica mi s-a ridicat în piept, dar toată clasa se

adunase acolo. Nu mai văzuse nimeni altcineva.

Domnişoara Lynn a trecut pe lângă mine, alergând să blocheze ieşirea.

— Păziţi uşa sălii de sport! a strigat ea, cu ochii arzând în timp ce lua poziţie şi aştepta.

Şi a aşteptat.

Şi a aşteptat.

Dar Jack plecase de mult, fentând-o atât pe domnişoara Lynn, cât şi orice repercusiune a acţiunilor lui stupide. Ea şi-a pironit asupra mea ochii ca două mărgele negre, iar stomacul mi s-a prăbuşit ştiind că eu n-o să fiu prea norocoasă. Mulţumesc foarte mult, Raquel.

NICĂIERI NU-I CA ACASĂ

— La ce te-ai gândit când l-ai trimis pe caraghiosul ăla nebun la mine la şcoală? am ţipat în comunicator.

— Poftim? m-a întrebat Raquel.

— Jack! La mine la şcoală. Tipa din vestiar. Nu-ţi sună cunoscut? Dacă nu s-ar fi jurat Carlee la căpcăuna de profesoară de sport că Jack nu e nici iubitul meu, nici fratele meu, probabil că aş fi fost suspendată.

— Profa ta de sport e căpcăună?

— Concentrează-te! Dacă eram suspendată, notele mele aveau de suferit. Iar dacă notele mele aveau de suferit, nu mai puteam să merg la Georgetown. Iar eu o să intru la Georgetown.

— Îmi face plăcere să observ că iei în sfârşit educaţia în serios. Şi-mi pare rău pentru Jack – îi cerusem să te contacteze discret.

— Băiatul ăsta n-ar şti ce-i discreţia nici dacă discreţia ar dansa step pe capul lui blond şi stupid.

— Totuşi, dacă discreţia ar dansa step, n-ar mai fi discreţie, nu?

— Taci, am zis, încercând să nu zâmbesc. Eram nervoasă. Fără zâmbete. Când ai devenit aşa de amuzantă?

— O să vorbesc cu Jack să nu te mai contacteze niciodată la şcoală.

— Care-i treaba cu el? E cea mai bizară persoană pe care o cunosc, iar asta spune multe.

— Jack a fost crescut într-un mod foarte, foarte… neconvenţional. Voi doi aveţi mai multe în comun decât crezi. Şi viaţa lui a fost distrusă de silfi. E un băiat remarcabil totuşi şi un mare câştig. Suntem norocoşi că a dat de noi.

M-am încruntat. Era limpede că silfii aveau legătură cu abilităţile lui Jack.

— Bine. Dar fără vizite la şcoală de-acum înainte. Şi spune-i să nu mai vină neanunţat în camera mea.

— Deci eşti sigură că vrei să ne ajuţi?

Am ezitat, muşcându-mi buzele. Mă simţeam de parcă mergeam pe muchie de cuţit. Balanţa înclina mai mult într-o parte – să spun nu – şi ştiam exact cum o să fie când urma să cad.

O să fie la fel.

Dacă spuneam da şi balanţa înclina către cealaltă parte… n-aveam idee.

Dar cuţitul urma să rămână mereu acolo, deci puteam oricând să mă răzgândesc. Corect?

— Cu două condiţii, am spus, simţind practic uşurarea şi neliniştea ei prin intermediul comunicatorului. Prima: Nu aparţin de Nivelul şapte şi nici de altul, în niciun sistem. Nu aparţin AISP-ului. Dacă nu-mi place o misiune, nu mă implic. Este numai alegerea mea.

— De acord. Şi a doua?

— Vreau înapoi cardul meu bancar.

În mod clar, aventura necunoscută în care aveam să mă arunc necesita o garderobă nouă.

— Foarte bine. Atâta vreme cât îl rezervi urgenţelor.

— Serios, Raquel, când ai devenit aşa de amuzantă?

A tăcut.

— Evie, sunt… sunt foarte bucuroasă că o să ne ajuţi din nou.

— Şi mie mi-e dor de tine.

Voiam să fiu deschisă, dar am fost surprinsă de iritaţia deranjantă din gât şi de lacrimile care-mi veneau în ochi. Dumnezeule, era cât pe ce să plâng în timp ce vorbeam cu Raquel. La urma urmei, se apropia a şaptesprezecea mea aniversare, trăiam pe cont propriu, independentă, puternică. Făceam asta pentru că aşa voiam – şi nu pentru că îmi era dor de ea. Suna stupid.

După ce, în mod suspect, Raquel şi-a dres glasul, vocea ei a revenit la tonul oficial, energic.

— Excelent! O să-l trimit pe Jack diseară pe la opt.

— Poftim? Diseară? Aşa de curând?

— N-am glumit când spuneam că avem nevoie de ajutor. În ultima vreme, se pare că tot ce putea s-o ia razna a şi luat-o. Plus că au fost tot felul de schimbări ciudate în lumea paranormalilor – nu se compară cu ce a fost în aprilie, dar a fost destul cât să ne oblige să folosim forţa umană pe care să nu trebuiască s-o testăm şi s-o urmărim.

— Presupun că pot să-mi schimb programul, atunci. O noapte liberă, fără materiale imprimate cu modele de vacă şi fără murdărie? Biiiiip, da, puteam să-mi schimb programul. Şi deci unde va fi? Italia? Islanda? O, aş putea să plec şi-n Japonia.

— De fapt, e ceva mai puţin exotic. La Centru.

Şi uite-aşa, într-o clipită, entuziasmul meu a fost înlocuit de o mohorâre rece.

Nu mă puteam întoarce acolo. Centrul era un mormânt. În mintea mea, nu se schimbase din ultima noapte în care fusesem acolo. Vampirii fără viaţă aliniaţi pe hol, iluminaţi sinistru de luminile de alarmă care rataseră s-o salveze pe sirena pe care o iubeam cel mai mult. Nu puteam face faţă gândului că aveam să vizitez ceea ce fusese casa noastră.

— Raquel, eu…

— Ne vedem la opt!

Legătura s-a întrerupt, iar eu am rămas uitându-mă aiurea la comunicator.

Două ore mai târziu, încă eram în patul meu, privind ţintă tavanul. Nici forma familiară a lui Tasey în mâna mea nu m-ar fi făcut să mă simt mai bine.

Ar fi trebuit să-i spun lui Raquel că aranjamentul nostru pica. Nu exista cale să mă-ntorc acolo. De îndată ce o să fiu capabilă să-mi folosesc degetele şi s-o contactez, o să-i spun. Dar nu suportam să aud dezamăgirea din vocea ei. Fusese entuziasmată, sincer fericită că o să lucrăm din nou împreună.

Şi nu era prea des fericită. Iar acum trebuia să-i spun că n-o să vin, deoarece eram prea speriată.

Lamentabil.

M-am întors pe o parte. Pandantivul de la Lend a strălucit în noapte şi am întins mâna spre el, conturând inima cu degetul.

De ce lucrurile nu sunt niciodată mai simple? Uneori aş vrea să iau o amintire – una perfectă –, să mă cuibăresc în ea şi să adorm. Cum ar fi primul meu sărut cu Lend. Aş putea trăi veşnic în această amintire. Doar noi şi buzele noastre şi gândul că ele se potrivesc atât de bine. Dacă lucrurile ar fi mereu aşa, viaţa ar fi mai bună.

— Pe bune, Evie, m-am înfuriat eu, întorcându-mă iar pe mijlocul patului şi privind în tavan. De ce nu te mai văicăreşti tu un pic, în loc să faci ceva concret?

— Să vorbeşti cu tine însăţi este primul semn de nebunie, a îndrăznit Arianna să remarce, aplecându-se pe fereastra deschisă.

— Mda, aşa se-ntâmplă când vezi lucruri pe care nimeni altcineva nu poate să le vadă, dar oamenilor pare să le placă asta la mine.

— Bine zis. Ce e ciudat e că eşti nebună de ani de zile. Eu probabil că nu sunt nimic mai mult decât o născocire a imaginaţiei tale.

— Dacă era adevărat, mi te-aş fi imaginat mai puţin nătângă.

A oftat.

— Nu e trist că te urăşti atât de tare pe tine însăţi, încât nici măcar nu visezi că ai o colegă de cameră plăcută?

— Nu e tot atât de trist ca faptul că tu recunoşti cât de lipitoare eşti în această calitate?

Afişând rapid un rânjet, şi-a mijit ochii.

— Aş folosi cu prudenţă termenul de „lipitoare” în preajma mea. Nu cred că vrei să semeni idei în creierul meu drăguţ şi lipsit de viaţă.

Am aruncat cu perna în ea.

— Oricum, a zis ea, aranjându-şi părul roşu înspicat cu negru (de departe mai drăguţ decât şuviţele de pe capul ei veştejit, de sub farmece – nu te mai uita, mi-am amintit din nou mie însămi), afară e întuneric. Hai să mergem la un film. M-am plictisit de-mi vine să mor.

— Prea târziu.

A aruncat înapoi cu perna în mine şi s-a dus în camera principală. M-am ridicat pe marginea patului şi am oftat. Comunicatorul arunca spre mine unde de vinovăţie din poziţia lui de lângă pernă, dar nu puteam s-o sun pe Raquel. Îşi imagina că n-aveam cum să revin în circa – m-am uitat la ceas – zece minute.

Aşa era probabil cel mai bine.

Oh, biiiiip, de parcă aş mai fi ştiut eu ce era cel mai bine. Clătinând din cap, l-am luat pe Tasey şi m-am îndreptat spre dulap, deschizând sertarul cu şosete.

— Îmi pare rău, colega, am şoptit. Poate altă dată.

Am auzit uşa de la intrare, apoi pe Arianna strigând:

— Am plecat. Ne vedem acolo dacă vrei să vii.

— Da, stai să-mi iau…

Apărut o lumină rapidă şi din zid s-a ivit o mână care m-a înşfăcat de braţ, după care m-a tras în întunericul infinit.

VECHI OBSESII

Am ţipat în timp ce micul dreptunghi ce reprezenta o uşă spre camera mea – viaţa mea – s-a închis rapid, lăsându-mă într-un întuneric atât de dens şi de absolut, încât îl puteam simţi pe piele.

— Hei, calmează-te…

Am dat din mâini împrejurul meu, lovind cu palma deschisă drept în… pieptul lui Jack. Din nou. Pe bune, odată şi odată aveam să-l omor ca din întâmplare. Sau dinadins. Şi n-avea să-mi pară rău.

— Ce e-n neregulă cu tine? Dă-mi drumul!

A ridicat din sprâncene şi şi-a slăbit strânsoarea pe încheietura mea.

— Serios? OK, dacă insişti.

Dacă mi-ar fi dat drumul, m-aş fi pierdut în întuneric. Singură. Pentru totdeauna. Singurul lucru pe care-l puteai vedea pe Poteci era persoana care te însoţea – nu era nimic altceva acolo. N-aş mai fi vrut să folosesc vreodată Potecile Silfilor, iar acum, că mă aflam aici, tot trupul mi-era plin de o spaimă bine cunoscută. L-am apucat de braţ cu mâna liberă.

— Termină! De ce m-ai înşfăcat aşa? N-a fost suficient cât m-ai terorizat la şcoală?

A ridicat din umeri.

— Raquel mi-a zis să te duc la ea la opt.

— Se cheamă că trebuie să baţi la uşă, fraiere!

— Ştiu că fac să pară că nu depun niciun efort, însă să creezi uşi între lumi nu e chiar aşa de uşor. Mi-a fost mai uşor să te trag spre mine decât să intru să fac vreo conversaţie politicoasă şi eventual pentru un strop de ceai, lucru pentru care ar fi trebuit să fac o altă uşă. De unde era să ştiu că o să ţipi ca o puştoaică?

— Nu am ţipat ca o puştoaică!

Arătându-şi rapid gropiţele din obraji, luând o gură uriaşă de aer şi umplându-şi plămânii, a izbucnit într-un asurzitor – şi, clar, uşor feminin – strigăt.

— Uite-aşa. Doar că aveai ochi mai înnebuniţi şi a fost mai strident.

— Taci!

— Bucuros. O să-ntârziem. Mâna i-a alunecat pe încheietura

mea şi am pornit. Dumnezeule, ce mâini reci ai!

N-aş fi crezut niciodată că o să prefer tăcerea Potecilor Silfilor faţă de orice altceva, dar era mai bine decât să-l ascult pe idiotul ăsta. Şi n-aveam nevoie să-mi amintească nimeni că aveam mâinile reci. Mâini reci, muritoare.

— Putem să nu mai vorbim?

— Dar eşti aşa de fermecătoare în conversaţie! Totuşi, dacă preferi să te încălzească pur şi simplu prezenţa mea, înţeleg. Probabil că eşti copleşită că mă ţii de mână şi vrei să te bucuri de moment.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Fac tot ce pot ca să nu leşin, dar o să-ncerc să mă stăpânesc.

— Cred că leşinul e subestimat. Ai putea să-l aduci din nou în atenţie.

Am întors capul spre el să-l privesc, ca să nu mă concentrez la negrul ca de cerneală din jurul nostru. Jack şi cu mine eram singurele creaturi vii, din câte puteai spune. Ce gând oribil!

— De unde naiba vii? l-am întrebat.

Mi-a rânjit, dar chipul îi era, în mod bizar, oarecum crispat.

— Ca să-ţi spun povestea mea ar însemna să vorbesc, ceea ce, dacă-mi amintesc bine, ar însemna că nu-ţi îndeplinesc rugămintea. Şi iată-ne ajunşi!

Zâmbind, a făcut un semn cu mâna… către nimic.

M-am uitat la el, în aşteptare. Nu s-a întâmplat nimic.

— Nu simţi? m-a întrebat el, mijindu-şi ochii.

— Să simt ce?

— Haide! Ai mers până aici la fel de bine cum am mers şi eu. N-ai încercat niciodată să-ţi imaginezi cum e?

Am făcut greşeala să mă uit la picioarele mele cum stăteau în gol şi imediat aproape că mi-a venit să vomit.

— Putem, te rog, să plecăm de-aici?

— Sincer, Evie, nu ştii deloc să te distrezi, nu-i aşa?

A întins o mână în lateral şi şi-a mijit ochii, a concentrat întunericul a făcut valuri, lumina sfâşiindu-l, dar fără să scoată nimic la iveală în timp ce uşa s-a conturat, deschizându-se către un hol alb, dureros de familiar.

— Casă, dulce casă, a ciripit Jack, trăgându-mă înainte odată cu el.

Uşa s-a închis în spatele nostru.

Mă simţeam de parcă aş fi păşit într-un vis. Când îl lăsasem în urma mea, am permis ca o parte din mine să creadă că încetase să existe. Luminile fluorescente care bâzâiau deasupra capetelor noastre m-au condus la concluzia că singura diferită eram eu.

Ne-am întors amândoi şi ne-am uitat pe hol. O femeie pe care nu o cunoşteam, îmbrăcată într-un costum cu dungi subţiri, a alergat pe lângă noi ţipând din toţi rărunchii şi agitându-şi mâinile în aer, deasupra capului.

Am oftat.

— Mda, casă, dulce casă, cu cele mai comune aspecte ale sale.

M-am uitat înapoi pe hol, atenţia fiindu-mi atrasă de ţăcăniturile uşoare ale pantofilor. De data asta, femeia în costum nu era nebună – sau, cel puţin, nu era genul care să se distreze ţipând.

— Evie, a zis Raquel, strângând din buze ca să nu zâmbească.

Din depărtare s-a auzit un nou ţipăt; cu coada ochiului, am văzut pe cineva alergând pe unul dintre holurile perpendiculare. Semăna suspect de mult cu Bud, fostul meu profesor de autoapărare, dur şi aspru.

— Plec pentru câteva luni, iar locul ăsta se face bucăţi.

Raquel a clătinat din cap aruncând o privire enervată în direcţia ţipetelor care continuau.

— Ei bine, din moment ce eşti plătită să lucrezi, o să-ţi arăt care este zona-problemă.

— Sună bine pentru mine.

Să mă aflu aici era ca un deja-vu. Cu cât rezolvam mai repede problema, cu atât puteam să plec mai curând şi să halucinez de una singură.

— Bine-ai venit!

Jack mi-a făcut vesel semn cu mâna, a luat-o la fugă şi a executat de câteva ori roata pe hol.

M-am întors spre Raquel.

— Cred că Jack e sărit de pe fix.

Ea a oftat de parc-ar fi spus Ştiu şi eu.

— Trecutul lui Jack nu e unul care să fi contribuit la echilibrarea lui. Dar e un băiat bun.

Din cauza lui, profa mea de sport fusese cât pe ce să mă eviscereze. Nu era un băiat bun.

Mai multe ţipete au răsunat pe hol.

— Serios, ce se-ntâmplă aici?

— E o stafie. Se pare că am reperat cu precizie locul în care se află acum.

— Lupi!

— Dacă puteam avea grijă de această mică problemă, sunt sigură că problema cealaltă e mai uşor de rezolvat. Nu doar că e aproape imposibil să facem ca angajaţii să funcţioneze, dar dosare importante continuă să dispară.

Am urmat-o pe hol, încercând să nu mă gândesc de câte ori alergasem sălbatic pe-aici. Aceasta nu mai era casa mea.

Venisem aici să muncesc. Un loc de muncă. Puteam să fiu detaşată aici profesional. Atâta vreme cât nu trebuia să mergem să…

Centrul de Procesare. Raquel s-a oprit fix în faţa uşilor glisante. Desigur. Pentru că nimic nu putea să fie simplu în seara asta.

— Aici? am întrebat-o, ştiind deja răspunsul.

Dintre toate locurile din Centru, poltergeistul nu putea să se instaleze decât aici. Am închis ochii, imaginându-mi acvariul ei, aşa cum fusese – apa albastru-verzuie; peştii tropicali; reciful de corali; iar în mijlocul a toate acestea, Lish, fericită, amuzantă, destoinică, manevrând computerele şi zicând biiiiip.

Indiferent cât de mult am încercat să reţin această imagine, nu am putut să nu-mi amintesc de spărtura din sticlă, de corpul lipsit de viaţă al lui Lish, iridescent în lumină, întins pe podea.

Am deschis ochii, dându-mi seama că Raquel vorbise cu mine în tot acest timp.

— … înţelegi de ce nu pot să intru cu tine.

M-am încruntat.

— Oh, desigur.

Am ridicat mâna pentru amprenta palmei dar… nu s-a întâmplat nimic. În mine s-a ridicat cel mai ciudat sentiment de trădare şi de abandon. Schimbaseră încuietorile?

— Îmi pare rău pentru asta, a zis Raquel, aşteptându-mă să mă dau la o parte ca să-şi pună ea palma pe uşă.

S-a deschis cu un fâsâit, iar ea s-a dat înapoi.

— O să las neîncuiat.

Inspirând adânc, am intrat. Pustietatea camerei mari, albe, circulare, m-a izbit ca o pală de vânt. Acvariul dispăruse. Nu mai rămăsese nicio urmă din el, cu excepţia unui cerc în mijlocul

podelei. Parcă Lish n-ar fi existat niciodată. Uşa s-a închis în spatele meu, iar eu am alunecat spre podea, sprijinindu-mă de ea.

În mod clar, nu eram pregătită pentru asta.

Am simţit pe ceafă o adiere aspră şi rece. Ceva întunecat a ţâşnit şi am văzut cu colţul ochiului. Am întors capul, dar nu era a nimic acolo.

Lumina a pâlpâit, apoi s-a stins, cu excepţia unui bec chior.

— Te aşteptam, am auzit o voce joasă şuierându-mi la ureche.

O gâdilătură pe braţ mi-a atras atenţia spre păianjenul negru cu burtă roşie, în formă de clepsidră, care urca. Ultima lumină s-a stins şi un ţipăt de moarte a străpuns camera în timp ce eu am plonjat în întuneric.

REUNIUNI MORTALE

În întunericul de smoală, cele opt picioare sinistre ale păianjenului pe braţul meu erau singura senzaţie pe care o aveam.

— O să mori în această încăpere, mi-a şoptit un glas la ureche.

N-aş fi fost prima. Am simţit un junghi în piept gândindu-mă la Lish în ultimele ei momente. Fusese speriată? O duruse?

Luminile s-au aprins din nou, dezvăluindu-mi întregul meu corp acoperit de masa mişcătoare de văduve negre.

— Oh, scuteşte-mă! m-am stropşit ridicându-mă.

Sunt sigură că aş fi fost înfricoşată, chiar terifiată, dacă n-aş fi putut să văd direct prin micile arahnide mişcătoare. Proiecţiile unei stafii sunt o combinaţie de farmece şi manipulare a curenţilor de aer, pentru a crea iluzia de senzaţie. O păcăleală sigură, pe bune!

A urmat o pauză, apoi păianjenii au dispărut, înlocuiţi de un vânt urlător. Sângele a început să se prelingă pe la îmbinarea dintre perete şi tavan, picurând în jos, chiar în faţa mea. Am întins mâna şi am lăsat iluzia sângelui să treacă prin ea.

— Data viitoare, poate încerci cu amidon şi vopsea roşie!

Un mormăit grav s-a auzit în cameră şi a continuat cu o izbucnire de flăcări, trosnind în timp ce devorau pereţii şi mă înconjurau.

— Tot n-ai terminat încă? Pentru că toate astea-s foarte impresionante, dar mâine trebuie să merg la şcoală şi trebuie să mă întorc acasă ca să-mi fac temele.

Flăcările s-au stins, lăsând camera la fel de imaculată şi de goală cum era mai înainte.

— Te omor, a croncănit o voce şi ceva din ea mi-a adus în minte o amintire.

— Steve!

Aerul a tremurat în faţa mea, dezvăluindu-mi imaginea translucidă a… mda, a vampirului Steve. Sau, cel puţin, a ceea ce obişnuia să fie vampirul Steve. Având în vedere că acum era mort mort, şi nu ne-mort, tehnic nu era vampir.

S-a încruntat la mine.

— Nu eşti deloc amuzantă.

— Spărgătoarea de petreceri – asta-s eu. Ce faci aici?

— Ce ţi se pare că fac?

A ridicat braţele, iar ele au izbucnit în flăcări.

— Arată ca o scamatorie. Totuşi, serios, ultima dată când te-am văzut…

Ultima dată când îl văzusem, era atât de înnebunit că fusese adus la Centru, încât o muşcase pe Raquel, ştiind că ea o să-i facă o injecţie cu apă sfinţită şi îl va ucide. Din nou. Dar de data asta permanent.

Ochii i-au scăpărat de mânie.

— Mă bucur să văd că-ţi aminteşti de mine.

— Sigur că da. Dar de ce eşti încă aici?

— Sunt gata să-i fac să plătească. Pe toţi. O să regrete ziua în care m-au adus în închisoarea asta.

Steve avusese dintotdeauna talent pentru situaţiile dramatice. Totuşi, ar fi trebuit să ridice un pumn fantomatic în aer în timp ce spunea asta, pentru efect deplin.

M-am aşezat înapoi pe jos, sprijinită de uşă.

— Presupun că e destul de corect.

— N-o să încerci să mă exorcizezi?

— Nu. Nu intră în preocupările mele.

— Oh! Şi-a muşcat buzele – sau cel puţin a încercat s-o facă, dar a ratat din pricină că era atât de necorporal. Ei bine, şi-acum ce urmează?

— Ooo, n-ai putea să faci să-mi explodeze gândaci pe piele?

Plutind, a mai coborât câţiva centimetri.

— Serios?

— Ar putea fi distractiv, nu? Dacă vrei, pot chiar să mă prefac că mi-e frică.

— Nu-i tot aia dacă te prefaci.

A coborât până la nivelul ochilor mei; asta însemna că mai bine de jumătate din el era sub podea, dar nu părea să bage de seamă.

— Îmi pare rău. Nu pot să mă abţin.

Am stat acolo pentru o vreme, Steve schimbându-şi poziţia de parcă nu se simţea chiar confortabil în acel corp eteric.

— Am o întrebare, i-am zis într-un târziu, întrerupând liniştea.

Şi-a revenit.

— Ce anume?

— Nu pricep. Adică, urai acest loc, corect? Ţi-ai făcut harachiri tocmai ca să eviţi să fii închis aici, chiar şi numai pentru câteva

zile.

— Da. Şi?

— Nu înţeleg de ce, după toate astea, ai ales să-ţi petreci eternitatea aici.

Ochii lui au părut să-şi piardă din concentrare, iar conturul neclar al corpului său a devenit mai difuz ca niciodată.

— Eu… Ei au nevoie de… Îi fac să plătească.

— Sigur că da, asta am înţeles. Dar lăsând la o parte faptul că le dai coşmaruri şi eşti nociv pentru ei, nu poţi face nimic, nu? N-ai reuşit să faci altceva decât să te închizi şi mai şi în capcană, mai eficient decât ar fi reuşit ei s-o facă vreodată.

Umerii i s-au lăsat. Dumnezeule, bietul de el! Continuam să-i distrug viaţa de apoi. Am întins mâna să-l bat pe umăr, dar m-am oprit brusc. Probabil că l-aş face să se simtă şi mai rău dacă aş trece drept prin el.

— Hmmm… Nu-ţi face griji din cauza asta. Nu eşti chiar blocat aici, la urma urmei.

Am dat din mână lângă braţul său, sperând că asta era o modalitate prin care îl făceam să se simtă mai bine.

Începuse deja să-şi piardă conturul. Nu e uşor să stai într-un loc odată ce ai murit, iar dacă te hotărăşti să-i alungi, de regulă apar chiar acolo unde se presupune că sunt.

Întotdeauna e aşa.

Dar cei mai mulţi oameni nu se descurcă să stea prin preajmă suficient de mult cât să stabilească locul pentru o exorcizare sau, în acest caz, pentru o partidă grozavă de conversaţie de modă veche. Iar aici intervin eu, cu îndatoririle mele privind strigoii de la AISP.

Steve a încuviinţat din cap. Extremităţile sale dispăruseră deja.

— Ai dreptate. Ar cam fi timpul să încerc să fiu mort.

— Asta am vrut să spun! i-am zâmbit încurajator.

— Mulţumesc. Cel puţin, unul dintre noi se va elibera în cele din urmă din acest coşmar.

— Oh, eu…

Eram pe cale să-i explic că eu eram liberă acum şi că în seara asta mă aflam aici pentru că asta era alegerea mea – sau, cel puţin, într-un fel, din moment ce Jack nu-mi dăduse nicio şansă reală să-l fac să se răzgândească – şi, sincer, aveam nişte sentimente atât de amestecate despre toată treaba asta, încât

nu prea ştiam ce să-i spun lui Steve, doar că eu nu eram prizonieră şi nici angajată, aşa că el nu trebuia să-şi asume faptul că el era...

Înainte de a putea formula totuşi un gând coerent, el dispăruse. Era de bine, de data asta. Speram eu.

— La revedere, Steve, am şoptit în camera goală.

Am rămas acolo pentru câteva secunde, dar să stau singură în acel loc era de departe mult mai înspăimântător decât ar fi fost orice bântuire. Camera asta nu avea nevoie de înscenări dramatice ca să-mi dea coşmaruri. M-am ridicat clătinându-mă, am aşteptat să se deschidă uşa şi am păşit împiedicat pe hol.

— Raquel!

Holul se întindea alb, pustiu. Grozav!

M-am îndreptat spre birou, pierdută în gândurile legate de Lish şi de bietul Steve, precum şi de celelalte suflete pe care le expediasem din această viaţă, pe unele chiar literalmente. Unde plecaseră? Plecase Steve în acelaşi loc ca Lish? Şi era vorba de Steve vampirul sau de Steve cel normal? Ce se întâmplase exact cu sufletele acestea când corpul lor omenesc murise şi devenise vampiresc? Şi apoi, când mureau trupurile vampirilor?

Salut, durere de cap!

Am oftat şi am pus mâna pe uşă. Văzând că nu se deschide, am ridicat privirea şi mi-am dat seama că, inconştient, mă întorsesem în vechea mea unitate.

M-am holbat perplexă la uşă. Mă simţeam de parcă o parte din mine, vechea Evie, trebuia s-o termine cu tot restul, să zâmbească şi să-şi fluture mâna, apoi să treacă de uşă şi să se prăbuşească pe canapeaua purpurie. In schimb, întreaga mea fiinţă stătea în picioare în prag, despărţită de o viaţă cu care spusesem că terminasem.

Mă gândisem de nenumărate ori la lucrurile – cele palpabile, fizice – pe care le lăsasem în urma mea. Mă chinuia în mod special gândul la o pereche de pantofi decupaţi, roşii, cu toc înalt. Acum, când efectiv aveam toate motivele să-i port, ei erau închişi în unitatea mea. Chiar compusesem rapid o listă în mintea mea cu toate obiectele pe care să mă reped să le iau din camera mea dacă aş fi avut vreodată ocazia.

Dar nu puteam să intru acolo, nu puteam să mă întorc. Nici nu cred că voiam s-o fac. Acea unitate fusese un mormânt pentru Evie care trăise acolo, oarbă la complexitatea lumii din jurul ei,

ignorantă referitor la ceea ce era ea, Evie, cu adevărat. Nu voiam nimic de la ea.

M-am întors şi am pornit precaută spre biroul lui Raquel. Simţeam nevoia să plec de-acolo. Acum. Claustrofobia se instala răzbunătoare, iar panica subită – realizând că nu puteam să ies decât dacă mă lăsau ei s-o fac – mi-a tăiat respiraţia. Am dat colţul şi aproape că am intrat în Jack, care părea la fel de uimit să mă vadă.

— Evie, de ce arăţi de parcă ai fi văzut o stafie?

— Ha-ha! Mă simţeam apăsată, goală. Voiam să plec acasă. Raquel e la ea în birou?

— De unde să ştiu eu?

— Nu vii de-acolo?

— Nu.

— OOOK.

— Evie! Uşurată că-i aud vocea lui Raquel, m-am întors – venea din spatele meu. Cum a mers?

— Centrul este Oficial Nebântuit.

Cel puţin, nu de strigoi. Dacă amintirile ar fi fost fantome, ar fi fost plin de ele. Şi aşa eram şi eu acum.

— Acum pot să plec? Sunt cam obosită.

— Sigur. Jack, dac-ai vrea să…

Am fost întrerupte de faptul că o uşă se contura pe perete chiar lângă noi. O silfidă înaltă, cu părul de un alb imaculat şi cu pielea de culoarea piersicii coapte a păşit prin ea.

— Voi!

Vocea ei a sunat pe hol ca metalul rece.

Am sărit înapoi.

— N-o să…

— Nu fac aşa ceva! a strigat Jack întrerupându-mă.

M-am uitat încurcată la el. Credea cumva că silfida venise după el?

Silfida a făcut un pas spre noi. Jack s-a întors, a plecat în grabă pe hol, s-a strecurat după colţ, lăsându-ne pe Raquel şi pe mine cu silfida. După felul în care ochii ei de cobalt l-au urmărit, m-am întrebat dacă nu cumva chiar venise după el.

Pe cine-ncerc eu să păcălesc? Când e vorba de silfi, întotdeauna au treabă cu mine.

Raquel şi-a revenit mai repede decât mine. S-a scotocit in jacheta de la costum şi a scos un mic cilindru de fier. Cu o

mişcare rapidă din încheietura mâinii, l-a transformat într-un baston oarecare.

— Îţi sugerez să pleci.

Silfida s-a uitat la ea cu răceală, apoi s-a întors spre perete şi a dispărut din Centru. M-am uitat cu ochii măriţi la Raquel.

— Sfinte biiiiip, Raquel, ai fost totalmente rea…

— Te rog, nu continua fraza. A făcut ca bastonul să devină iar mic şi l-a ascuns în jachetă. Acum, ai idee ce-a fost asta?

Am clătinat din cap.

— Nu. Reth m-a vizitat alaltăseară, dar nu a încercat să mă ia din nou cu el.

Mă rog, aproape că nu încercase. Sau încercase? Reth stupidul!

— Cu asta, se fac trei, am continuat eu. Duhul aerian, Reth şi silfida de-acum. Şi pare că sunt mult mai mulţi paranormali care şi-au făcut apariţia în oraş.

Mi-am adus aminte de femeia-broască, îmbrăcată în halat de casă. Nu era doar faptul că erau fiinţe ciudate; ci şi că mă remarcau. Interesate de mine. Mi-am muşcat buzele, brusc iritată. Era prea de tot să fie doar o coincidenţă. Ceva se întâmpla.

— Chestiile astea complică totul. Am crezut că am trecut de faza în care silfii sunt interesaţi de tine. M-aş simţi mai liniştită dacă ai rămâne aici peste noapte.

— Eu… oh, nu. Nu. Nu vreau să rămân aici. Jack poate să mă ducă acasă.

M-am întors, dar Jack nu se vedea pe nicăieri. Raquel a zâmbit, iar eu m-am trezit blocată la Centru.

Din nou.

MI-AM MUŞCAT LIMBA CA SĂ TAC

— Uite! s-a stropşit Arianna. A oprit brusc la un semafor din faţa şcolii mele, atât de rapid, încât aproape că m-am sufocat cu centura de siguranţă. Dacă nu vrei să hoinăreşti cu mine, bine. Dar nu mă lăsa baltă pur şi simplu şi stai două zile cu o prietenă fără ca măcar să te deranjezi să mă suni.

Umbre uriaşe îi acopereau jumătate din faţă, dar până acum învăţasem s-o citesc destul de bine. Se simţea jignită.

— Ţi-am trimis un e-mail, am spus, lamentabil.

— Mda. Grozav! Pur şi simplu… În fine! Dă-te jos!

Am deschis portiera şi am păşit pe trotuar.

— Mulţumesc pentru…

A demarat cu scârţâit de roţi, impulsul către înainte făcând ca uşa maşinii să se trântească.

Fabulos! Ce mod minunat de a începe prima dimineaţă in care mă întorsesem! Nu intenţionasem s-o abandonez, pe bune! Nu fusese deloc vina mea. Practic, fusesem răpită de Jack, la urma urmei.

— Evie, eşti OK?

Am ridicat privirea spre Carlee, al cărei chip era plin de îngrijorare. Nu-mi dădusem seama că rămăsesem în loc pe trotuar, cu umerii lăsaţi, cu bărbia în piept.

— Sunt doar obosită.

Era pe jumătate adevărat. Cu greu reuşisem să dorm în ultimele două nopţi, pe canapeaua lui Raquel. Nu doar că eram speriată de faptul că eram blocată în Centru, dar în ciuda faptului că Raquel era o femeie atât de mică, sforăia ca un hipopotam. Nu pricep! Jack, micul netrebnic, apăruse în sfârşit azi-dimineaţă şi cu greu mă întorsesem la timp pentru prima oră de curs. O misiune stupidă şi deja mă simţeam complet absorbită de AISP – ba chiar Raquel mă rugase să îndosariez rapoartele despre spiritele naturii neînregistrate cât timp l-am aşteptat pe Jack să hoinărească, până să se întoarcă. Se strecurase în mine bănuiala că se bucura de fiecare minut pe care-l petreceam acolo şi că, dacă ar fi fost după ea, m-aş fi putut muta înapoi.

Aş fi vrut să biiiip.

— Azi avem test de fitness la sport… nu uita!

Carlee o luase înaintea mea, cu pasul ei uşor şi săltăreţ.

Mi-am croit calea prin mulţimea de elevi. Spaima de silfi, paranoia legată de duhurile aeriene şi sentimentul tot mai pregnant de vinovăţie că nu-i spuneam lui Lend că era nemuritor făceau să mi se strângă stomacul. Acum puteam să adaug la asta şi faptul că-l minţeam că nu lucram iar pentru AISP. Asta înrăutăţea şi mai mult lucrurile – nu eram capabilă să discut orice cu cel mai bun prieten al meu.

Stăteam în faţa dulăpiorului meu, cu mâna pe încuietoare. Şi, pentru prima dată de când îl aveam, nu-mi aduceam aminte cifrul.

— Biiiiip, am mormăit.

Până şi dulăpiorul meu îşi pierdea farmecul.

— Nu cred că domnişoara Lynn o să te lase din nou în pace pentru că ţi-e rău. Te urăşte, mi-a zis Carlee.

— Ştiu.

— Nu, chiar pare să te urască de-adevăratelea.

— Nu, chiar ştiu de-adevăratelea. Crede-mă!

S-a aşezat pe bancă lângă mine, unde eu încă stăteam contemplând mormanul urât mirositor, galben cu maro, care era echipamentul meu de sport.

— Eşti sigură că eşti OK?

Carlee era prietena mea. De ce să nu încerc o dată să fiu sinceră cu ea?

— Mi-e teamă că mor, silfii trebuie că lansează o nouă ofensivă ca să mă răpească şi, de asemenea, nu pot scăpa de senzaţia asta de furnicături din mâini de când am absorbit un pic de suflet de la un duh aerian, chestie pe care e absolut clar că n-ar fi trebuit s-o fac.

A clipit. Încet.

— Glumesc! Am făcut rapid către ea o grimasă care speram să treacă drept zâmbet. N-am dormit suficient!

— Oh! E simplu. Bea nişte ceai de muşeţel înainte de culcare. Maică-mea se bazează sută la sută pe el.

— Ceai de muşeţel. Aşa o să fac.

Fără îndoială că aşa îmi rezolvam toate problemele.

— Aşadar, în ceea ce priveşte ziua de alaltăieri…

Oh, Jack! Nu discutaserăm deloc de când mă ajutase.

— Mulţumesc încă o dată, că veni vorba. Mi-ai salvat pielea în chestia cu domnişoara Lynn.

— Desigur! Dar cine era tipul?

Mi-am dat ochii peste cap.

— O belea.

— Pentru că, ei bine, m-am certat iar cu John, iar tipul ăsta e destul de drăguţ, aşa că mă gândeam că poate…

— NU!

A făcut ochii mari, şocată.

— Îmi pare rău, am…

— Nu, pe bune, vorbesc serios, e cam nebun, ştii? Aş zice chiar dereglat. Şi refuză să-şi ia medicamentele.

— Serios? Naşpa. Gropiţele alea…

— Totalmente psihotic.

A ridicat din umeri, zâmbind în timp ce se scula.

— Mai bine îmbracă-te!

— Green!

— Prea târziu! mi-a şoptit Carlee.

Domnişoara Lynn a apărut de după rândul de dulăpioare, holbându-se supărată. Nu, supărată ar fi un cuvânt prea delicat pentru ea. Holbându-se furioasă – probabil că ar fi mult mai potrivit.

— Ce este? am spus oftând.

Mi-a arătat cu un gest repezit, cu degetul mare, spre uşă.

— În birou!

M-am ridicat bolborosind.

— N-am întârziat! Azi n-am greşit cu nimic!

— Urgenţă de familie! a mormăit. Pleacă de-aici!

— Eu… oh! OK!

Iar verificare? Ce tot făcea Raquel? Aveam comunicatorul în geantă. Cu siguranţă, nu încercase să mă contacteze în cele câteva ore de când plecasem.

Totuşi, momentul nici că putea fi mai potrivit. Am aruncat în dulăpior echipamentul de sport şi am încercat să par nervoasă în timp ce treceam pe lângă domnişoara Lynn. Serios, asta era tot ce puteam face ca să nu ţopăi. Nu-mi mai păsa nici dacă era să fiu răpită din nou, atâta vreme cât asta se întâmpla la ora de sport.

Am deschis rapid uşa de la birou şi m-am oprit în loc. Nici urmă de Raquel de data asta. Era tatăl lui Lend.

Sau cel puţin în ceea ce o privea pe secretara asistentă – căreia-i plăcea să flirteze –, era tutorele meu legal, David. Ea nu putea vedea prin farmece faţa limpede-ca-apa-care-de-abia-era-

cu-adevărat-acolo aparţinându-i lui Lend.

S-a întors spre mine şi a zâmbit având chipul tatălui său şi, după câteva secunde, am fost capabilă să înlocuiesc expresa mea şocată cu ceea ce speram să fie zâmbetul unei fiice adoptate.

— Hmmm… Salut!

— Mulţumesc încă o dată, Sheila, a zis Lend-cu-chipul-lui-David zâmbindu-i.

Nu ştiam dacă să fiu geloasă, ofensată sau amuzată de rânjetul ei şi de ochii cât cepele.

Am mers ţeapănă alături de el afară, în parcare, plăcându-mi faptul că se afla acolo, nevrând altceva decât să-mi arunc braţele în jurul lui, ca să capăt îmbrăţişarea de care aveam nevoie cu disperare astăzi, dar n-aveam cum să fac asta atâta vreme cât arăta ca tatăl lui.

Ne-am urcat în maşină şi m-am uitat la el, încercând să-l văd doar pe el dincolo de farmece.

— Care este problema de familie urgentă?

— Eram îngrijorat. N-ai răspuns la telefon de două zile.

Asta pentru că în Centru, fiind subteran, nu era deloc semnal pentru telefonul mobil.

— L-am pierdut, am minţit, urându-mă pentru asta.

— Mi-am imaginat. Faptul că sunt îngrijorat era doar o scuză ca să te scot de-acolo. A rânjit rapid, ieşind din parcare şi conducând pe străzile mărginite de copaci, către autostradă. Cursurile mele de după-amiază au fost anulate şi am avut o bănuială furişă că nu o să te deranjeze să chiuleşti de la sport.

— Încântător şi inteligent! Sunt o fată norocoasă. Dar… hmmm… e al naibii de ciudat să mă simt atrasă de tine când arăţi exact ca tatăl tău. Nu-ţi schimbi farmecele?

A râs, iar chipul tatălui său a scânteiat devenind cel standard pentru Lend: tipul sexy cu ochi negri şi păr brunet.

— E mai bine aşa?

— Categoric! Acum nu mai am nevoie de terapie. Ei bine, de prea multă.

A râs din nou, întinzând braţul şi luându-mă de mână.

— Totuşi, e o şmecherie drăguţă, ca s-o salvez pe iubita mea de la tortură.

— Nu mă plâng.

M-am rezemat de scaun, plăcându-mi atingerea pielii lui Lend.

Nu mă săturam niciodată de contururile palmei sale, de felul în care degetele lui se împleteau cu ale mele, de parcă erau destinate să se potrivească laolaltă, sau de cum îmi mângâia inconştient degetul mare cu al său. Acestei vieţi îi aparţineam.

A tras într-un loc necunoscut, parcând în faţa unui restaurant thailandez modest.

— Ce facem?

— Mergem să vedem dacă putem în sfârşit să găsim ceva prea iute pentru tine.

De când aflase – cu câteva luni în urmă – că puteam să mănânc mâncare iute – ridicol de iute – fără să clipesc, tăcuse o misiune personală din a găsi ceva prea iute pentru gustul meu.

— Doar pentru că tu ai o limbă incapabilă nu înseamnă că am şi eu la fel, am spus eu.

Mi-a zâmbit cu viclenie.

— Limbă incapabilă, da? O să fiu nevoit ca mai târziu să-ţi arăt ce poate.

I-am dat un ghiont în umăr, neputând să mă abţin să nu râd.

— Oh, sunt un fan al limbii tale, dinspre partea asta nicio grijă.

— Mi-ar plăcea să imprim chestia asta pe un tricou.

— Măcar ştiu ce să-ţi iau de Crăciun.

Am intrat în restaurant, iar o oră mai târziu ieşeam. Lend s-a încruntat frustrat.

— Într-una din zilele astea o să găsesc ceva prea condimentat pentru tine.

— Ce păcat că va trebui să ne întâlnim de-atâtea ori în timp ce vei căuta.

— Oh, toate cauzele nobile cer sacrificii.

Ne-am întors cu maşina spre casă, dar în loc să mă ducă la apartament, Lend a cotit pe un drum îngust, care ducea către copaci şi poteci şerpuite până se înfunda.

Comunicatorul meu a scos un bip puternic în rucsac, iar eu am tresărit. Lend s-a uitat la mine, ridicând din sprânceană. Oh, la dracu! Oh, la dracu! Oh, la dracu! Eram nimicită.

— Se pare că ţi-ai găsit telefonul.

Am râs nervos.

— Mda. A fost în rucsac în tot acest timp. Ups!

A zâmbit şi a parcat, în timp ce eu încercam să-mi potolesc bătăile inimii. Să ţin secrete avea să mă omoare într-una din

aceste zile.

A oprit motorul.

— Asta-i destinaţia noastră.

M-am uitat împrejur, dar n-am văzut nimic, doar copaci. A scos două pături aflate în spate, după care mi-a deschis uşa să cobor.

Am mers prin pădure şi ne-am oprit lângă un iaz liniştit. Frunzele toamnei se reflectau în apa de pe margine, făcând-o să arate de parcă ardea. Lend a întins pe jos una dintre pături şi s-a lungit pe spate pe ea, bătând cu palma pe locul de alături. Am dat să mă ghemuiesc pe ea, dar apoi m-am ridicat, uitându-mă precaută spre apă.

— Mama ta nu e aici, da?

A râs.

— Nu. A trecut foarte mult timp de când n-am mai stat pe malul apei.

M-am încruntat tulburată. Acum îl chema apa sau ce? Sau pur şi simplu i se păruse că era un loc alinător datorită copilăriei sale? M-am întins şi eu cuibărindu-mă lângă el, cu capul pe pieptul lui. Mâna care mă mângâia pe păr îşi pierduse pigmentul; am expirat şi am zâmbit, chiar dacă nu puteam să-i văd faţa. Era tot Lend al meu. Lend pe care nu-l putea zări nimeni altcineva.

— N-am mai văzut-o pe mama mea de ceva vreme, a spus el, cu o urmă de îngrijorare în glas.

— Nu?

— Nu. Cred că asta e cea mai lungă perioadă în care nu a apărut.

Mi-am adus aminte de un formular pe care-l îndosariasem – ceva despre imposibilitatea de a distruge spiritele naturii locale. Mi-am notat în gând s-o întreb pe Raquel despre asta, din moment ce nu prea aveam cum să aduc asta în discuţie cu Lend. Vrând să-l fac să vorbească, l-am întrebat:

— Cum este să ai o astfel de mamă?

A dat din umeri, iar capul mi s-a ridicat pe pieptul lui odată cu gestul pe care l-a făcut.

— Nu ştiu… nu am ceva cu care să pot face o comparaţie. Cred că tata a compensat cât de bine a putut, iar când eram copil, nu ştiam să existe altceva mai bun. A trebuit să mă ţină izolat, aşa că mi-am imaginat că mare parte dintre mame erau

câteodată prezente, câteodată nu, vorbeau amuzant şi le dădeau copiilor lor în dar peştişori tropicali, în mijlocul unui iaz din Virginia.

— Cred că sună bine.

— Aşa era. O iubesc pe mama. A fost greu o vreme, când mi-am dat seama că noi nu vom sta niciodată împreună, dar asta e. Şi ştiu că şi ea mă iubeşte.

— Cum ar putea să nu te iubească?

Am simţit în piept un junghi bine cunoscut. Chiar şi Lend, cu mama lui care aparţinea elementelor apei, avea parte de aşa ceva: de faptul că ştia că îl iubise cineva dintotdeauna şi îl iubea. Şi aşa va fi mereu, din moment ce şi el va trăi veşnic, la fel precum Cresseda.

— Te-ai întrebat vreodată dacă ai tăi sunt încă…, m-a întrebat el, întrerupându-se, dar ştiam cum ar fi terminat.

Acolo. Dacă părinţii mei locuiau undeva (dacă aveam părinţi) şi dacă îşi trăiau vieţile lor normale. Fără mine.

— Nu ştiu. Nu-mi place să mă gândesc la asta. Ce-ar fi dacă pur şi simplu m-au abandonat, m-au dat silfilor? Sau ce-ar fi dacă am fost făcută – dacă silfii au fost… sunt… nu ştiu. Nu merită să mă gândesc la asta.

A ridicat mâna şi m-a mângâiat pe păr. Mai vorbisem despre familia mea înainte, dar ce rost avea? Nu puteam să obţin nişte răspunsuri şi nu-mi plăceau întrebările. Nu avusesem niciodată un cămin adevărat sau o mamă care să-mi aducă peştişori ca să mă amuze şi n-avea să fie niciodată aşa. Era în regulă. Eram în regulă.

— A trecut prea mult timp de când n-am mai fost împreună aşa, ca acum, a spus Lend după câteva minute de tăcere.

Vocea lui adevărată era ca o cascadă, caldă şi lichidă şi aşa de delicios de sexy, încât aş fi putut s-o ascult doar pe ea tot restul vieţii mele şi să fiu perfect mulţumită. Am lăsat-o să-şi facă efectul asupra mea, alungând tensiunea pe care o acumulasem în umeri. Lucrurile acelea nu contau. Asta conta.

— Hmmm… hmmm…

Am închis ochii şi l-am inspirat în mine. O pală rece de vânt a venit peste noi şi, ca urmare, mi-am simţit părul ridicându-se şi toate membrele mele mai uşoare, deconectate şi în acelaşi timp mai conectate. Era ca şi cum trupul meu îi răspundea vântului.

Asta era ceva nou. Am aruncat o privire rapidă spre cer, dar

nu era nicio urmă de duhuri aeriene. Lend a tras cealaltă pătură peste noi şi n-am mai simţit vântul. Am fost uşurată şi totodată ciudat de dezamăgită că pierdusem această nouă senzaţie.

— Povesteşte-mi despre şcoală, am spus, alungând toate gândurile despre paranormali.

În afară de cele despre noi, desigur.

Am ascultat, acordând atenţie doar pe jumătate poveştilor lui entuziaste despre profesori şi cursuri în timp ce mă bucuram de mişcarea pieptului său care se ridica şi cobora. Era întotdeauna atât de animat, vorbind despre planurile legate de anul viitor, despre seminarii şi practică. Ţinta lui era să-şi ia licenţa în biologie şi zoologie, apoi să facă un masterat în zoologie, iar la final să facă studii intense despre criptozoologie, să cerceteze creaturile de la limita ştiinţei. Având în vedere ce ştia, avea un avantaj natural. Şi într-adevăr, era perfect pentru el. Putea să fie normal şi totuşi să-i ajute pe paranormali, pe care-i iubea foarte mult. Principala lui aspiraţie de-acum era să studieze vârcolacii şi să încerce să izoleze cauza – eventual, chiar să-i vindece.

Îi plăcea să se gândească la asta, să facă planuri şi să lucreze pentru viitor. Mă făcea să mă doară inima. M-am întrebat din nou în ce fel se vor schimba lucrurile când va afla că nu era muritor. Va mai fi aşa de canalizat pe acest fel de viitor pe care şi-l trasase? Sau se va simţi lipsit de rost, în lumina faptului că avea la dispoziţie eternitatea? Se va schimba adoptând ţelurile nemuritorilor, ca de pildă… hm… să locuiască într-un iaz şi să dea sfaturi de neînţeles?

Mă întrebam şi ce era în neregulă cu mine. Nu aveam niciun fel de scopuri. De câte ori încercam să mă gândesc la ceva care m-ar fi făcut fericită pentru tot restul vieţii mele, nu puteam decât să fiu îngrijorată că restul vieţii mele nu avea să fie suficient de lung ca să fac ceva, indiferent ce. Voiam cu disperare să merg la Georgetown, dar asta doar pentru că aşa puteam să fiu cu Lend. Viitorul meu părea să fie un uriaş gol, depinzând de variabile pe care nu puteam să le controlez.

— Încă nu m-am hotărât dacă să dau sau nu la medicină. Dar unde în altă parte să studiez biologia celulară? A oftat, apoi a râs. OK, de ajuns cu asta. Ce ai făcut în ultimele două zile?

Mi-am muşcat buzele. Toată chestia cu strigoiul nu merita menţionată. Sau cu silfii. Sau cu acceptarea stupidului angajament cu AISP şi blocarea în Centru. L-aş fi enervat şi,

serios, n-ar fi trebuit să fie aşa mare scofală. Dar ce bine-ar fi fost să pot discuta cu el despre cât de dor îmi era de Lish în ultima vreme, cât de ciudat era să nu pot să intru în fosta mea unitate, cât de fericită eram să fiu cu Raquel şi, în acelaşi timp, stresată.

Cu atât mai rău că nu puteam.

— Oh, ştii. Chestiile obişnuite. Cu tine plecat şi cu Easton Heights în reluare, viaţa mea este o gaură neagră – plictiseală şi disperare.

— Deci, în mare, ţi-ai făcut temele.

— Cum spuneam, o gaură neagră.

M-a mângâiat pe păr în timp ce încercam să nu mă gândesc la toate lucrurile pe care nu i le spuneam.

— Cum te simţi?

— Confortabil.

— Nu, vreau să spun, după chestia cu duhul aerian. Nimic ciudat?

Era discutabil dacă furnicăturile pe care le simţeam chiar in clipa asta, sub adierea vântului, puteau proveni de la un anumit număr de surse, dintre care niciuna nu era legată de faptul că iubitul meu incredibil de sexy îşi făcea de lucru cu părul meu.

— Nu.

— Şi altceva?

Era o întrebare deschisă, dar ştiam la ce se referea. Reth şi Vivian, singurii care înţelegeau cine eram eu – Cea Pustie –, mă preveniseră că puteam să ard rapid prin intermediul sufletului meu. Am oftat, ridicându-mă pe coate. Am tras de gâtul tricoului şi m-am uitat în zona inimii.

Flăcări de aur topit se întortocheau leneş, suficient de strălucitoare ca să le văd doar atunci când mă uitam direct la ele.

— Nicio schimbare, serios.

Nu ştiam dacă ăsta era sau nu un lucru bun. Mă uitam la ele atât de des, încât era greu de spus dacă deveneau mai estompate sau mai strălucitoare. Apoi, o scânteie intensă s-a aprins chiar în mijloc, făcându-mă să mă strâmb. Asta era ceva nou.

Lend s-a ridicat în capul oaselor, lungindu-şi gâtul să se uite sub tricoul meu, dar eu l-am aşezat în grabă la loc.

— Ultima dată când am verificat, nu puteai să vezi suflete.

A ridicat din umeri, având întipărită pe faţă o expresie de exagerată nevinovăţie.

— Totuşi, nu mi-ar face rău dacă aş încerca, nu-i aşa?

— Trebuie că eşti cel mai altruist iubit în viaţă.

— După cum am mai spus, orice lucru de valoare merită sacrificii.

— Că tot ai adus vorba, nu rămăsese că-mi faci o demonstraţie cu limba?

Mai curând decât aş fi vrut, Lend a trebuit să mă ducă înapoi la şcoală, la timp pentru ora de engleză. Înainte de a ne întoarce pe drumul principal, şi-a afişat din nou farmecele. Mi-am reţinut un zâmbet ambiguu, amintindu-mi cât de ciudat fusese să-l văd deghizat în tatăl lui. Şi-apoi, am avut revelaţia: soluţia la întreaga problemă a nemuririi.

Lend nu trebuia să ştie niciodată.

ACTIVITĂŢI EXTRACURICULARE

Am fredonat la duş; nu era comportamentul meu obişnuit pentru o dimineaţă de luni, dar lucrurile erau fantastice. Chiar şi faţă de săptămâna trecută, mă simţeam mai bine în legătură cu toate.

Nu trebuia să-i spun lui Lend!

Cum de nu-mi dădusem seama până acum? Farmecele lui puteau să-l arate cum voia el – ceea ce însemna că putea să îmbătrânească (sau cel puţin să pară bătrân) odată cu mine. Iar el nu putea să vadă niciodată cu adevărat cum arăta, deci nu avea să ştie că nu îmbătrânea. Ne puteam duce împreună viaţa, iar el nu ar fi avut niciodată nevoie să afle că a lui nu avea un sfârşit.

La urma urmei, Lend făcea planuri de viitor. Un viitor foarte uman. Dacă i-aş fi spus acum, l-aş fi buimăcit, punându-i deciziile sub semnul întrebării. Nu avea nevoie de aşa ceva. Am să-i spun într-o bună zi, asta în mod sigur. Când o să avem vreo optzeci de ani, iar eu o să fiu pe patul de moarte. Presupunând că sufletul meu avea să dureze aşa de mult timp.

Dar furnicăturile din degetele mele mi-au adus aminte că existau căi prin care să-l fac să dureze. Căi nevinovate. La urma urmei, duhul aerian nu murise şi nici nu fusese grav rănit. De fapt, eram sigură că duhul aerian ar fi fericit să ştie cum contribuise la abilitatea mea de a trăi o viaţă lungă, fericită, împreună cu Lend.

— Salut! Arianna şi-a strecurat capul în camera mea în timp ce eu tocmai terminam să-mi usuc părul. Vrei să faci ceva după şcoală?

O spusese pe tonul ei plictisit pe care-l avea întotdeauna, dar fusese în el şi o urmă de ezitare. Cu greu băga de seamă că existam de când ratasem întâlnirea cu ea, să mergem la film; parcă un nor negru plutea deasupra întregului nostru apartament.

— Sigur! De la şapte încep lucrul, dar sunt liberă după şcoală şi până atunci. Ce vrei să facem?

Umerii i s-au relaxat.

— Mall? De multă vreme n-am mai fost în preajma răului adevărat!

— Şi mall-ul este cel mai bun loc pentru aşa ceva?

— Ai văzut ce poartă majoritatea celor din mulţime? Cred c-o s-o omor pe următoarea persoană pe care o văd purtând pantaloni cu fermoare sub genunchi, pentru scurtare. Şi tot aşa, cizmele Ugg şi colanţii sunt o crimă împotriva umanităţii. Nimeni care are puls n-ar trebui să poarte asemenea chestii. Mie nu mi-a bătut inima nici măcar o singură dată în douăzeci de ani şi tot pot spune asta.

— Dar dacă sunt cizme Ugg roz? Cu siguranţă… Mi-a sunat comunicatorul, aflat pe noptieră, iar stomacul mi s-a strâns. Biiiiip. Uitasem că Jack venea în după-amiaza asta pentru o mică misiune de urmărire a unui vampir. Oh… eu… tocmai mi-am adus aminte că trebuie să… am de învăţat. După ore. Cu Carlee. Pentru un curs.

Arianna şi-a mijit ochii, iar umerii i s-au crispat, adoptând acea ciudată poziţie de apărare.

— Bine. Nu-i mare lucru.

— Dar după muncă am putea să…

Mi-a întors spatele fluturând din mână.

— Nu contează. Nu-ţi face griji din cauza asta.

Grozav! Tocmai mă descotorosisem de prietena mea vampir, ca să merg să electrocutez un vampir. Arianna şi Lend nu s-ar fi cutremurat dacă ar fi ştiut? Totuşi, nu făceam nimic ce i-ar fi putut înfuria pe cei din grupul tatălui lui. Nu era vorba de persecutarea vreunui vârcolac, ci doar de neutralizarea unui vampir violent. Indiferent ce gândeau David si grupul lui, Arianna nu era tipică.

Am oftat adânc, coborând scările să iau autobuzul. O să înţeleg toate astea – o să le echilibrez: şcoala, Lend, să fiu prezentă pentru Arianna, joburile suplimentare pentru AISP. La urma urmei, pentru a candida la facultate nu erau obligatorii activităţile extracuriculare? Călătoria de sâmbăta viitoare în Suedia, ca să dau de urma unei colonii de troli şi să-i salvez pe oamenii pe care-i răpiseră părea să fie un punct destul de impresionant pe aplicaţia mea pentru Georgetown.

Mda, poate-ar fi mai bine să mă alătur clubului de şah.

După o zi lungă, nici măcar nu mă deranja umilinţa de a mă urca într-un autobuz vechi, galben, cu scaune rupte. Eram singura dintr-a doişpea care nu avea maşină şi niciunul dintre ei nu mergea după şcoală în misiuni internaţionale de salvare a oamenilor. Nişte netrebnici! În plus, mi-am evaluat plata curentă

pe care mi-o făcea AISP şi, în opt ani de plată retroactivă (stipulată de Raquel, binecuvântat fie sufletul ei), aş fi fost capabilă să-mi plătesc facultatea şi să-mi cumpăr o maşină la sfârşitul anului şcolar.

— Arianna! am ţipat, aruncându-mi rucsacul lângă uşă.

Speram să fie acasă, ca să putem discuta, dar nu era nici urmă de ea. Aş fi vrut să ies cu ea în acea seară, poate-i cumpăram ceva drăguţ. Sau, ei bine, ceva deprimant şi negru. Asta i-ar fi plăcut. Ar fi reparat lucrurile.

Dacă aveam un plan, mă simţeam mai bine, aşa că atunci când m-am dus în camera mea şi l-am găsit pe Jack stând pe patul meu şi răsfoindu-mi jurnalul roz, nici măcar n-am ţipat la el.

Mult.

După ce l-am lovit peste faţă cu jurnalul de care vorbeam, mi-am scos chestiile de şcoală şi am îmbrăcat o jachetă mai călduroasă.

— Deci.

Mi-am tras fermoarul la jachetă şi mi-am dorit să am o pălărie drăguţă, pufoasă, care să se asorteze cu ea.

— Misiune cu vampiri. Ştii unde mergi, da?

A sărit din patul meu (literalmente, luându-şi un avânt aşa de mare, că aproape a atins tavanul) şi a încuviinţat din cap.

— Sigur că da!

Şapca lui albastru-închis, tricotată, făcea ca ochii să-i arate incredibil de mari şi de luminoşi, iar părul blond buclat îi ieşea de dedesubt. Presupun că înţelegeam ce vedea Carlee la el. Cu atât mai rău că era un lunatic; ar fi format un cuplu drăguţ. Îmi imaginam că era posibil să ne întâlnim în patru…

Nu, în mod sigur nu era posibil.

Am aşteptat până când a conturat uşa pe peretele meu, apoi am ridicat braţul şi l-am luat de mână. El a păşit înainte, iar eu l-am urmat – dar de îndată ce am dat de marginea dintre camera mea şi Potecile Silfilor, m-am simţit apăsată pe piept de o greutate oribilă, arzătoare, care m-a doborât pe podea.

Am suspinat, holbându-mă ameţită la tavan.

— Ce s-a întâmplat?

Chipul lui Jack a apărut în raza mea vizuală; s-a încruntat,

uitându-se în jos spre mine.

— Ce-ai făcut?

— Nimic! Nu mi s-a mai întâmplat niciodată până acum!

Mi-a deschis fermoarul la geacă, ajungând la tricoul meu înainte ca eu s-apuc să mă feresc.

— Înapoi, perversule!

— Aha!

Mi-a tras lănţişorul de sub tricou.

— Fier!

L-am lovit cu palmele peste mâini şi i-am smuls pandantivul.

— Şi?

— Şi… cât timp ai lucrat cu silfii? Dumnezeule, nu ştii nimic, nu-i aşa? Motivul pentru care silfilor nu le place fierul este că îi leagă prea puternic de lumea asta. Potecile nu sunt parte a acestei lumi – nu poţi lua fier aici. Nu te vor lăsa.

M-am încruntat.

— Îţi dai şi tu seama că nu are niciun sens.

— Spre deosebire de faptul că-s capabil să deschid o uşă în perete, să te iau şi să te duc în altă emisferă în câteva minute? Ce ciudat! Totul legat de silfi este de regulă atât de raţional!

N-am putut să-mi reţin zâmbetul, iar el şi-a dat ochii peste cap.

— Scoate-ţi-l, ca să putem pleca. E enervant.

Mi-am dus mâinile la spate ca să-mi desfac închizătoarea, ezitând. Parcă era o mică trădare – să scot lănţişorul pe care mi-l dăduse Lend. Ştiam că era ceva ce el nu ar fi aprobat. Totuşi, procedam corect. Erau oameni care aveau nevoie de mine. Şi aveam să mi-l pun la loc de îndată ce mă întorceam acasă.

M-am dus şi l-am ascuns în sertarul cu ciorapi, atingând inimioara cu degetele pentru ultima dată înainte de a mă întoarce lângă Jack.

— Mai ai ceva de fier pe tine? m-a întrebat el nerăbdător.

— Doar cercelul din limbă.

Privirea lui era un amestec de curiozitate şi oroare.

— Glumesc, fraiere! Hai să mergem!

A deschis uşa, m-a luat de mână şi am păşit prin ea. Am încercat să ignor opresiunea întunericului.

— Şi-atunci cum se face că pot să-l iau pe Tasey pe Poteci?

Jack a ridicat din umeri.

— Toată tehnologia AISP s-a dezvoltat special ca să fie

compatibilă cu magia silfică.

— Cum de ştii toate astea?

— Pur şi simplu se întâmplă să fiu mai isteţ decât tine, asta-i tot.

L-am ciupit de mână cât de tare am putut, apoi m-am hotărât să schimb subiectul. Mă cam deranja într-un fel că Jack ştia mai multe decât mine despre chestiile astea – n-ar fi trebuit ca eu să fiu expertul?

— Unde ziceai că e vampirul ăsta?

Am fost surprinsă un pic că Raquel mă adusese pentru obişnuita plasare a unui dispozitiv de urmărire la distanţă unui vampir. Aveau cu siguranţă o imperioasă nevoie de ajutor. Sigur, eram de o mie de ori mai eficientă pentru că nu trebuia să mă mai deranjez cu oglinzi şi apă sfinţită, dar oricine care ştia ce căutau ei putea conduce o eficientă punere sub supraveghere.

O, îmi venea să mor.

Pe faţa lui Jack a părut un zâmbet larg, ironic.

— Vampir? Cine a pomenit ceva despre vampiri?

— Hmmm… tu? Am crezut că Raquel vrea să depistez un vampir şi să-i pun dispozitivul de urmărire la distanţă.

— Cine a pomenit de Raquel?

— Despre ce tot vorbeşti? Unde mergi?

— Cred că eu şi cu tine meritǎm să ne distrǎm un pic. Jack s-a oprit, rânjetul devenindu-i mai larg în timp ce deschidea o uşă. M-am uitat, mai neliniştită decât eram dispusă să recunosc, ca să descopăr ce anume, mai exact, considera acest tip lunatic că era distractiv.

VISE VIRGINE

Am clătinat neîncrezătoare din cap către creatura care stătea în mijlocul unei pajişti pestriţe, luminate de soare, şi care se holba la mine cu ochii săi căprui, trişti. Unul dintre lucrurile cele mai îmbucurătoare din copilărie (cum fusesem adoptată, nu aveam multe asemenea lucruri) fusese un poster de catifea, care trebuia colorat cu carioci, pe care eu însămi îl colorasem: un unicorn înălţându-se în faţa unui curcubeu şi a unei cascade. Îi făcusem o coamă multicoloră, dar îi păstrasem trupul de un alb imaculat, aşa cum aveau toţi unicornii. Visam cu ochii deschişi – mai des decât era firesc – că eram transportată şi eu în acea fantezie de catifea, că unicornul era al meu şi, împreună, călătoream spre casa aflată în spatele curcubeului, fericiţi şi puternici, fără să mai fim vreodată singuri. Unicornul era încarnarea puterii, magiei, frumuseţii.

În aparenţă, unicornul de faţă nu părea să fie la fel. Era urât. Adică, urât-urât. Corpul îi era acoperit cu pete maronii şi cenuşii; cornul său era o chestie grosolană şi murdară; părul, o încâlceală. Semăna mai mult cu o capră decât cu orice altceva, având o barbă mică şi murdară şi pupile pătrate.

Oh, şi duhoarea? Sconcşii sunt nimic pe lângă unicorni.

Chestia asta afurisită tot încerca să-şi bage botul în mine, în timp ce eu făceam tot posibilul să mă feresc. Adio imagini spectaculoase ale cavalerilor pe unicorni-armăsar! Creatura asta n-ar fi putut să care în spinare nici măcar un copil, darămite un bărbat în armură. Capul de-abia-i ajungea până la pieptul meu, ceea ce adăuga un întreg val nou de disconfort încercărilor lui continue de a-şi băga botul în mine.

Jack atârna cu capul în jos de creanga unuia dintre copacii care ne înconjurau. Nu-mi dădeam seama unde ne aflam, dar era destul de cald încât să mă simt inconfortabil cu jacheta pe mine, iar razele soarelui se strecurau printre frunze, rezultând o lumină ceţoasă verde şi aurie. Pe bune, însăşi pajiştea era aproape magică, dacă unicornul ăsta biiiiip n-ar fi stricat decorul ăsta idilic.

Jack râdea de încercările mele de a evita să fiu atinsă dubios de o bestie mitică.

— Se pare că eşti virgină.

— Gura! Nu-i treaba ta!

A ridicat din umeri – o mişcare lipsită de eficacitate când stai cu susul în jos.

— Unicornilor le plac fecioarele. N-ai cercetat deloc problema asta?

— De ce, tu ai făcut-o?

A sărit rapid de pe creangă, speriindu-l pe unicorn atât de tare, încât acesta a fugit de pe pajişte. Mulţumesc cerului!

— Dulapurile de metal în care sunt dosarele la Centru? Nu e mare lucru atunci când poţi deschide uşi în orice perete, fără să trebuiască să fii silf.

— Şi ce, ai citit dosare secrete?

— Printre alte chestii. Cineva chiar ar trebui să-i spună lui Raquel să mai facă şi ea nişte modernizări. Hârtia e o treabă medievală. Acum! Şi mi-a oferit braţul făcând un gest calculat, de gentleman. Ce-ar fi dacă am merge să ne distrăm un pic de-adevăratelea?

— Ce, să distrugi singura fantezie care-mi mai rămăsese nu a fost destul?

Silfii nu aveau aripi şi erau aproape diabolici; pixii erau murdari, sălbatici şi aveau tendinţa să muşte; iar sirenele nu aveau nici păr spectaculos, nici sutien de scoici. Iar acum, chestia asta cu unicornii. Uneori, realitatea era oribilă.

— Poţi oricând să vânezi unicornul, dacă vrei. Să-l iei la o plimbare.

M-am cutremurat la acest gând şi m-am aşezat jos, cu spatele sprijinit de un copac, cu fermoarul tras la jachetă.

— Nu, mulţumesc. Dar hai să stăm aici un pic. E cald.

Jack a aterizat cu greutate lângă mine, lungindu-se cu braţele sub cap.

— Eu pot întotdeauna să găsesc căldura.

— Asta trebuie că e tare drăguţ.

A râs.

— Pică destul de bine.

— De unde eşti tu, mai exact?

— Dintr-un fel de rezervaţie supranaturală pentru animale sălbatice paranormale care erau ameninţate de extincţie. Unicornii sunt cele mai comune. Şi care duhnesc cel mai tare, totodată.

— Fără glumă! Deci, ce alte secrete mai ştii?

— Dacă ţi-aş spune, aş distruge toată distracţia. Îmi place să-i

surprind pe oameni.

În ciuda figurii lui nevinovate, ceva din expresia lui mă neliniştea. Eram atât de plină de secrete, încât puteam să explodez şi aceeaşi chestie o recunoşteam şi la Jack.

— Te rog, nu-mi spune că următoarea noastră excursie este să-l vizităm pe bigfoot.

— Nu, dacă e să ne luăm după informaţiile deţinute de Raquel, creaturile astea au dispărut la începutul secolului.

— Care secol?

S-a încruntat.

— Bună întrebare! Cu atât mai rău că nu-ţi pot răspunde la ea, ca să clarificăm lucrurile, având în vedere că se presupune că eu nu ştiu.

Mi-am mişcat spatele ca să mă aşez mai comod şi am închis ochii, încercând să mă îmbib cu soare.

— Vii des aici?

— Câteodată.

— Şi unde mergi când nu eşti la Centru?

— Acasă.

— Unde este asta?

A oftat.

— Asta e întrebarea. Unde e casa ta?

— Hmmm… Camera în care te-ai obişnuit să vii neanunţat.

— Nu, gândeşte-te! Când spun „casă”, care este primul lucru care-ţi vine în minte?

M-am încruntat, imagini derulându-se rapid prin faţa ochilor mei. Cândva fusese Centrul, dar vizita mea recentă şterse orice legătură care mai exista cu sensul de „casă” pe care l-ar mai fi putut avea pentru mine. Cămăruţa mea roz era mai mult un depozit – un loc în care stătusem înainte de a pleca în altă parte. Casa lui Lend părea să fie o casă. Dar nu a mea.

— Sincer, nu ştiu. De fapt, nicăieri.

— O chestie pe care o avem în comun, pe lângă faptul că avem cea mai grozavă culoare de păr din lume. Noi nu am fost crescuţi de nimeni si nu am locuit nicăieri.

M-am agitat, deschizând ochii. Ştia el ceva, dar nu ceva care să-mi prea placă. Eram legată de oameni, de locuri. Nu eram? Jack avea însă în el ceva de care mă simţeam legată la un nivel pe care nu prea îl înţelegeam. Uneori, când nu era un idiot, era un fel de… disperare. De parcă încerca să descopere ceva, dar

încă nu ştia ce anume. Era un sentiment pe care şi eu îl cunoşteam foarte bine. Şi Vivian îl înţelegea. Lend însă nu l-ar fi putut pricepe niciodată. Dar când eram cu Lend, acest sentiment îşi pierdea din intensitate, de parcă această problemă necunoscută nu mai era la fel de importantă ca de obicei, şi poate că într-o bună zi nu avea să mai fie o problemă.

Totuşi, Jack tot nu-mi răspunsese la niciuna dintre întrebările concrete.

— Dar ce ai făcut înainte de a începe să lucrezi pentru AISP?

— Am supravieţuit.

Am smuls un pumn de iarbă şi am aruncat-o în el.

— Ce-ar fi să-mi dai un răspuns adevărat?

Mi-a zâmbit.

— Sunt din Oregon, sau cel puţin asta cred că-mi amintesc. Dar, vai, nu mai contează că eşti un copilaş frumos când prin oraş rătăcesc ocazional silfi. Acum sunt din întunericul unui vis suprarealist, în care frumuseţea şi teroarea se îmbină permanent, bla, bla, bla.

M-am încruntat încurcată.

— Hei, e nevoie de amuzament şi de sclavi chiar şi pe Tărâmurile Silfilor.

— Stai puţin… tu… tu locuieşti pe Tărâmurile Silfilor?

— Deocamdată.

Nu era posibil! Silfii aveau prostul obicei de a răpi muritori şi de a-i duce pe Tărâmurile lor. Era o călătorie într-un singur sens. Odată ce erai luat şi dus acolo şi gustai din mâncarea silfilor, nu mai puteai să te întorci niciodată. Chiar dacă, cine ştie cum, dădeai de vreun silf dornic să te aducă înapoi pe Pământ, mâncarea omenească nu te mai satisfăcea nicicând şi te risipeai până când nu mai rămânea nimic din tine. Ah… de-asta scuipase Jack mărul la Lend acasă.

— Deci ai fost crescut de silfi?

A râs de parc-ar fi lătrat.

— N-aş spune chiar aşa, nu.

Vivian fusese crescută de silfi, dar din câte ştiam eu, ei nu o duseseră niciodată pe Tărâmurile lor. Vorbea uneori despre asta, despre cum silfii o duceau unde aveau ei chef, fără să le pese cum se simţea ea. Odată, îngheţase de frig ca naiba, pentru că ei hotărâseră să ţină un bal pe un gheţar. Foarte grijulii, silfii ăştia.

Eu fusesem în Tărâmurile Silfilor doar de două ori, de fiecare dată forţată de Reth, şi era atât de ciudat şi de străin, încât nu mi-aş fi putut imagina cum aş fi putut să cresc acolo. Cum putea Jack să navigheze între cele două lumi, ba chiar să supravieţuiască pe Tărâmurile Silfilor… asta nu puteam să pricep. Era un soi de servitor special de-al silfilor? Poate că avea un fel de contract de angajare cu silfii, cum avusesem eu cu AISP, iar ei îl învăţaseră cum să folosească Potecile.

Aflând mai multe despre Jack, acum era o enigmă şi mai mare pentru mine.

— Cum, totuşi? Vreau să spun, îmi pare rău, dar numeroşi oameni sunt răpiţi şi duşi pe Tărâmuri, dar n-am auzit ca ei să se mai întoarcă. Tu cum ai făcut? Te-au învăţat ei?

— Dacă trăieşti acolo, ei bine, te schimbi. Şi, mai mult decât atât, dacă eşti lăsat constant în diverse locuri de unul singur şi nu mai ai cum să pleci de-acolo decât dacă se-ntâmplă să treacă pe-acolo un silf şi să dea de tine – ceea ce, uneori, durează într-adevăr foarte mult timp –, vei deveni un pic mai inovativ, nu-i aşa? E uimitor câte poţi învăţa ca să nu mori de foame. Silfii nu-s atât de mistici pe cât le place lor să te facă să crezi. O să te învăţ câteva trucuri într-una din zilele astea.

Mi-am sprijinit capul de trunchiul copacului.

— Mă lipsesc de asta, mulţumesc. Am avut suficient de-a face cu silfii cât să-mi ajungă pentru o viaţă. Pentru mai multe, de fapt.

Stomacul lui Jack a ghiorţăit tare.

— Mi-e foame.

— Diseară sunt de serviciu la restaurant. Probabil că aş putea să te strecor acolo, să mănânci gratis.

Cuvintele mi-au ieşit din gură înainte să-mi dau seama că asta însemna să-l duc pe Jack de la jobul meu secret la jobul meu adevărat. Nu era o idee bună. Pe lângă asta, nu ştiam sigur cât de mult îmi doream ca el să facă parte din viaţa mea, oricum. Exista o legătură între noi, da, dar mă făcea să mă simt mai inconfortabil decât orice altceva. Simţeam că în Jack erau atâtea lucruri care la mine nu-mi plăceau… minciuni, momente evazive, egoism. Totuşi, el părea să se împace perfect cu lucrurile astea.

— Da, a spus el, şi probabil că aş putea să vomit mâncarea stricată pe tine. Trăiesc în Tărâmurile Silfilor, ai uitat?

M-am strâmbat.

— Oh, bleah! Îmi pare rău!

— Mă duc să iau iute ceva. Vrei să vii cu mine?

— Nicio celulă din mine nu simte nevoia să mai pună vreodată piciorul pe Tărâmurile Silfilor.

— Plictisitor! Atunci, mă întorc imediat.

A ţâşnit şi a dispărut înainte de a-mi mai da ocazia să-i spun că putea, mai întâi, să mă lase şi pe mine la restaurant. M-am uitat precaută pe pajişte de jur împrejur, sperând ca unicornul să rămână în spaţiul lui personal, departe de mine. Era oarecum cert că fecioara din mine era în siguranţă; am închis ochii. Poate că Jack nu era aşa de rău, la urma urmei. Lăsând la o parte sentimentele ciudate, în după-amiaza asta fusese chiar destul de amuzant. Părea chiar prea bun când era vorba de distracţie. Asta-mi plăcea.

Până s-a întors Jack, am tras un pui de somn.

— Ce facem acum? m-a întrebat el, zbârnâind de energie pozitivă, cu stomacul plin.

— Acum, am spus, frecându-mi ceafa, care-mi amorţise din pricina poziţiei, ar trebui să mă duci înapoi, ca să pot să mă duc la schimbul de lucru, la restaurant.

— Cui îi pasă de restaurant? Oricine poate să plimbe farfurii de colo-colo şi să fie morocănos cu clienţii. Ce-ar fi să căutăm nişte dragoni? Sau scuipăm de pe Empire State Building? Oooh, sau trebuie să fie pe undeva premiera unui film, unde să aterizăm şi noi.

— Oh, taci! Trebuie să merg la lucru.

— De ce?

Am ridicat din umeri, întinzând mâna.

— Face parte din viaţa mea.

— Şi întreb din nou: de ce?

Pentru că nu puteam să recunosc că aveam o altă sursă de venit şi că nu mai aveam nevoie de slujba asta. Pentru că trebuia să salvez aparenţele că AISP nu intrase iar în viaţa mea. Pentru că mă simţeam de parcă-i datoram asta lui David, pentru că mă ţinea la el.

— Pentru că asta e! Hai să mergem!

— Recunoaşte! Îţi place să porţi uniformele astea pline de stil.

Am râs, dându-i un ghiont în umăr.

— Nimic nu e mai sexy decât o vacă. Dar, stai, când m-ai

văzut tu în uniformă?

A ridicat mâna liberă şi s-a concentrat să deschidă o uşă în trunchiul unui copac mare. Avea un talent să nu răspundă la întrebări! A apărut o uşă şi ne-am înghesuit pe ea. Jack avea întotdeauna nevoie de o suprafaţă ca să deschidă o uşă, dar cândva îl văzusem pe Reth deschizând uşi în plin aer. Mă întrebam dacă era mai greu.

— Grăbeşte pasul, Evie! Dacă vrei să ajungi la timp la lucru, trebuie să mergem muuuuult mai repede.

M-am văicărit şi-am început să râd.

— Ăsta trebuie să fie cel mai prost joc de cuvinte pe care l-am auzit în viaţa mea.

Încă mai râdeam când Jack a deschis uşa şi am păşit amândoi în camera mea – aproape intrând în Lend, ai cărui ochi ne-au cuprins dintr-o singură privire: uşa silfică, Jack şi mâinile noastre, cum ne ţineam strâns.

Biiiiip.

OH, AI ÎNCURCAT-O!

Am rămas cu gura căscată, holbându-mă la Lend. Ce puteam să spun? Cum puteam să-l conving, ca să ies din situaţia asta?

— Salut... Oh! îmi pare bine că în seara asta nu există tigăi la îndemână. Jack a rânjit, apoi s-a uitat de la Lend la mine şi înapoi, înfundându-şi mâinile în buzunare şi apucând-o înapoi spre uşă. Ei bine, succes cu asta, atunci, a spus el drept încheiere.

Aproape că mă aşteptam ca Lend să înceapă să ţipe, ceea ce nu-mi mai făcuse niciodată; dar pur şi simplu stătea acolo. Pe faţă se putea citi că era furios şi rănit adânc, în acelaşi timp, iar chestia asta mă omora.

— Uite, Lend, pot să-ţi explic. Noi...

— De cât timp?

— Ce?

— De cât timp lucrezi pentru AISP?

— Nu lucrez de mult, sincer! Am avut o misiune cu un strigoi, la Centru. Iar în clipa asta chiar nu lucram pentru ei.

— Şi-atunci ce? Voi doi hoinăreaţi pe-aici?

— Eu... nu... m-am gândit... Jack a spus ceva despre o misiune, dar până la urmă nu a fost niciuna.

Lend nu putea să fie gelos pe Jack. Poate că lucrurile păreau să arate rău, dar trebuia să înţeleagă că nu exista nimeni altcineva pentru mine. Jack era amuzant, chiar drăguţ, dar nicio părticică din mine nu era atrasă de acest mic maniac.

Jack a clătinat din cap şi s-a uitat spre tavan, evitându-mi privirea.

— Cele două zile în care n-am putut să dau de tine... Nu ţi-ai pierdut telefonul, nu-i aşa?

— Nu, am şoptit.

— Unde ai fost?

— Am fost blocată la Centru după ce acel strigoi... n-a fost mare lucru!

S-a uitat spre uşă.

— Am vrut să-ţi fac o surpriză, să vin aici când lucrezi. Dar trebuie să... acum trebuie să plec.

— Lend, stai! l-am înşfăcat eu de braţ. Ascultă-mă! Îmi era dor de Raquel, iar ea avea nevoie de ajutorul meu, şi nu fac nimic care să fie periculos sau care să rănească vreo fiinţă

paranormală. Pe lângă asta, ei mă plătesc, ceea ce înseamnă că acum o să am destui bani pentru şcoală, aşa că tatăl tău nu trebuie să se străduiască să mă mai ajute. Serios, nu e mare lucru!

— Este mare lucru! M-ai minţit! M-ai minţit în tot acest timp. Cum să nu fie asta mare lucru?

Am simţit că-mi vin lacrimi în ochi şi m-am străduit să mi le reţin.

— N-am vrut să te supăr!

A râs chinuit şi a început să-mi spună ceva, apoi a clătinat din cap şi a ieşit. Disperată, m-am luat după el pe scări.

— Nu putem să vorbim despre asta?

S-a oprit în faţa uşii de la bucătăria restaurantului şi a inspirat adânc.

— Da. Dar nu chiar acum. Eu am fost întotdeauna sincer cu tine şi mă omoară faptul că nu ai şi tu destulă încredere în mine. Chiar dacă ţi se pare că e ceva care mă deranjează. Mai ales dacă ţi se pare că e ceva care mă deranjează.

— Lend, eu…

A clătinat din cap.

— Sunt prea furios ca să vorbim acum şi te iubesc prea mult ca să spun ceva ce o să regret.

— OK, am fost de acord, cu voce tremurătoare.

Nu voiam să forţez lucrurile, dar simţeam nevoia să ştiu că vom fi în regulă şi că vom trece peste asta. El a ezitat, apoi s-a aplecat spre mine şi m-a sărutat pe frunte.

— O să te sun mai târziu. A deschis uşa şi s-a uitat înapoi, la mine. Îmi mai ascunzi şi altceva?

— Nu!

A dat din cap şi a intrat în bucătărie. Şi a înjurat tare. M-am agăţat de el.

Reth stătea cu Nona şi Grnllll lângă sobe, umplând bucătăria cu strălucirea lui. A ridicat ochii spre noi şi a sclipit.

Am arătat spre el şi m-am uitat la Lend, iar vocea mea a ţâşnit mai sus cu cel puţin o octavă.

— Nu am ştiut că e aici!

— Nona? a rostit Lend tensionat de parcă nu era sigur dacă trebuia să se lupte cu Reth sau era mai bine să se întoarcă şi să plece, să lase totul în urma lui.

— Calmează-te, copile! Treaba cu silfii îl priveşte pe el.

— E periculos.

— Eu tocmai plecam. Reth s-a aplecat, mimând în batjocură o reverenţă, apoi i-a făcut cu ochiul iubitului meu, care era livid. Îmi pare bine că ne-am întâlnit, ca întotdeauna.

A ieşit pe o uşă conturată pe perete, iar după plecarea lui, bucătăria a explodat efectiv de atâta linişte.

Lend i-a întors privirea încruntată Nonei.

— Tatăl meu ştie cu lucrezi cu silfii?

Nona i-a zâmbit lui Lend, strecurându-se pe lângă el şi bătându-l pe umăr în timp ce se mişca să iasă în faţă.

— Nu-ţi face griji. Ea va fi întotdeauna în siguranţă aici. Evie? Avem nevoie de tine la tejghea diseară.

— Eu… serios? După toate astea, cu el aici, vă mai aşteptaţi să lucrez pentru voi?

Nona îşi păstra pe chip acelaşi zâmbet calm şi nefiresc. M-am uitat la ea; întotdeauna avusesem încredere în ea, dar s-o văd stând de vorbă cu Reth de parcă făcea asta în fiecare zi… Nu ştiu. Poate că doar îi spunea să plece. Iar el a plecat, la urma urmei. M-am întors spre Lend.

— Mă aştepţi? l-am întrebat, disperată să rezolv acest lucru.

— Chiar nu ştiai că Reth e aici?

— Nu! Glumeşti? Îl urăsc pe Reth! Ştii asta.

Lend s-a frecat la ochi, obosit.

— Am nevoie să mă obişnuiesc cu asta. Acum plec. Ne vedem în weekend.

Am încuviinţat din cap, reprimându-mi tot ce voiam să-i spun. Avea nevoie de timp să proceseze. Aveam să vorbim curând. O să fie OK.

Trei ore mai târziu, mă dureau picioarele; m-am uitat încruntată la Kari şi Donna, o pereche de silkii care încă zăboveau într-un separeu din colţ, petrecându-şi timpul plăcut, mâncând sandviciuri cu năsturel. Kari şi Donna nu erau numele lor adevărate şi oricum nu ştiam niciodată sigur care era una şi care cealaltă, dar fiindcă numele lor adevărate erau ca nişte lătrături, zbierăte şi zgomote precum cele pe care le fac săruturile grozave, era mai uşor pentru toată lumea să folosească pseudonimele lor. Ochii lor căprui, apoşi, rotunzi şi uriaşi erau reprezentaţi aproape în întregime de irisuri, lăsând foarte puţin loc pentru alb. Cele două erau ciudate pentru că nu-şi puneau farmece, ca să arate ca oamenii – ba chiar îşi

dăduseră jos pielea de focă. Dar pe lângă o uşoară ceaţă care le însoţea întotdeauna (şi pe care doar eu o vedeam), mai era ceva. Felul în care îşi foloseau degetele era stângaci şi râdeau adeseori când încercau să ridice diverse obiecte, recurgând la utilizarea întregii mâini, ca pe o aripioară. Cred că erau nou-venite în zonă – David nici nu ştia că erau aici până când nu i le-am arătat eu.

În mod normal, silkiile nu mă deranjau, căci erau plăcute, jucăuşe şi absolut inofensive, arătându-mi mereu noi trucuri despre cum să-mi aranjez părul, dar în seara asta aş fi vrut să se grăbească. Ce era cu paranormalii de nu acordau atenţie timpului?

Un lux pe care şi-l permiteau nemuritorii, presupun.

Într-un târziu, au terminat şi am închis, târându-mă pe scări în sus, să mă ghemuiesc într-o bilă de nefericire şi să mă holbez la telefonul meu, dorindu-mi ca Lend să-mi trimită un SMS.

Nu mi-a trimis.

Mi-am lăsat capul să se odihnească sprijinit de geamul sălii de mese, uitându-mă la maşinile care treceau şi dorindu-mi ca Lend să fie acolo. Alegeam un număr, să zicem patru, iar a patra maşină care trecea era a noastră. Într-un fel sau altul, eu întotdeauna mă alegeam cu rablele. Lend, de obicei, avea minifurgonetele; astfel încât asta mai compensa un pic.

Dar el nu era aici.

— OK, deci avem nevoie de certificate de naştere pentru Stephanie şi Carrie, Patrick are nevoie de alt permis, pentru că arată cumva prea tânăr pentru data naşterii de acum, iar noua familie a vârcolacului are nevoie de cuşti instalate în subsol.

David şi-a ridicat privirea din agendă.

Arianna continua să stea aplecată, pe bancă, lângă mine.

— Am aici documentele oficiale. Sunt tipi noi înregistraţi la biroul regional. Unul dintre ei s-a uitat în ochii mei hipnotici şi, în mod ciudat, acum face orice-i cer…

A lovit uşor solniţa, plictisită, de parcă vorbind de abilitatea ei de vampir era acelaşi lucru cu oricare alte talente care privesc un job. Dactilografă excelentă, concentrată la sarcinile pe care le are de îndeplinit, îi poate obliga pe ceilalţi să-i asculte ordinele.

— Excelent! Evie, mă întrebam dacă n-ai putea să te întâlneşti cu un cuplu de vampiri care vrea să subînchirieze apartamentul de alături, doar ca să te asiguri că totul este corect. Ei nu te pot influenţa, aşa că vei putea spune foarte repede dacă mint în legătură cu ceva.

— Sigur că da. Am tăiat morocănoasă ouăle. În mod normal, îmi plăceau întâlnirile mele săptămânale cu David şi Arianna. De când paranormalii nu mai erau speriaţi de Viv, lucrurile se calmaseră, dar întotdeauna mai era ceva de făcut, mici operaţiuni. Totuşi, azi părea fără sens. Toţi păreau fără sens. Lend tot nu mă sunase încă. Trecuseră doar două zile, dar mie mi se părea că trecuse o viaţă. Nu se mai întâmplase niciodată să treacă atâta timp fără să vorbim.

De asemenea, m-am întrebat dacă îi spusese sau nu tatălui său că mă întorsesem la AISP. David nu suflase o vorbă, mă salutase cu acelaşi zâmbet cald şi mă îmbrăţişase. Altfel, nu c-ar fi fost treaba lui. Era tutorele meu legal, dar, aşa cum sublimase şi Raquel, nu era nimic cu adevărat legal în treaba asta. Totuşi, mă luase la el când Lend şi cu mine scăpaserăm de la Centru, avusese încredere în mine că n-aveam să le trădez secretele şi făcuse mereu tot posibilul să mă ajute. Nu-mi plăcea să mă simt de parcă-l trădasem.

Nu-mi plăcea nimic din treaba asta.

Am privit din nou încruntată pe fereastră, canalizându-mi proasta-dispoziţie către spectatorii care treceau pe trotuar. O mamă cu un tătic treceau pe-acolo, cu o fetiţă între ei, ţinându-se cu toţii de mână. Din cine ştie ce motiv, îmi venea să plâng.

O maşină a claxonat tare, abătându-mi atenţia de la acea familie către o femeie care mergea calmă pe mijlocul străzii, de parcă ar fi fost stăpâna locului. Era îmbrăcată cu o rochie roşie înflorată, avea părul castaniu strălucitor şi…

Suspinând, m-am ghemuit sub masă.

— Ce…? Evie! m-a strigat David.

— O silfidă! am şuierat. Afară!

Arianna s-a aplecat spre fereastră.

— Unde?

— Femeia în roşu! Nu, nu te uita! Adică, n-o să poţi să-ţi dai seama… are farmece! Dar nu-i atrage atenţia încoace.

După un minut de tensiune, care a părut mai lung decât o oră, Arianna mi-a tras una. Nu foarte blând.

— A plecat. Gata, poţi să te ridici.

Ezitând, m-am uitat afară pe furiş, cercetând strada în sus şi-n jos, ca să mă asigur că silfida chiar plecase, apoi m-am aşezat. Inima îmi bubuia în piept.

— O cunoşteai? m-a întrebat David încruntându-se.

— Nu. N-am mai văzut-o niciodată în viaţa mea.

— Mă întreb ce făcea aici.

Prin minte mi-a fulgerat avertismentul lui Reth privind siguranţa mea.

— Mă căuta pe mine?

— Nu ştiu, a zis Arianna, trasând linii pe o pată mică de ketchup pe care o făcuse pe masă.

— Nu prea părea să caute ceva. Doar mergea pe stradă, ca din întâmplare, fără ca măcar să se uite într-o parte şi-ntr-alta.

— Nu poate fi o coincidenţă. Câte silfide sunt aici?

David a ridicat din umeri.

— De fapt, n-am deloc idee. Din câte ştiam noi – Arianna şi cu mine –, putea să stea acolo în mod constant. Mi se părea o persoană normală.

— Sexy, totuşi, a adăugat Arianna. Deci ar trebui să-ţi spunem de fiecare dată când vedem pe cineva cu-adevărat sexy?

M-am uitat urât la ea.

— Mda, asta mi-ar fi de un real folos, mersi.

— Totuşi, ai dreptate. E neobişnuit. David s-a încruntat gânditor. Am s-o-ntreb pe Nona despre asta.

— Nu va fi de niciun ajutor.

— De ce?

Am ridicat din umeri.

— În ultima vreme, au fost o mulţime de paranormali aici. Iar Lend şi cu mine am prins-o vorbind cu Reth în bucătărie alaltăseară.

— Serios? Asta e… asta e ciudat. Scărpinându-se în barbă, s-a ridicat în picioare. Mă duc chiar acum să vorbesc cu ea. Oricum, aveam de gând s-o fac. Încă n-am reuşit s-o văd pe Cresseda, iar Raquel a zis ceva cum că ar lipsi elementele de foc şi de pământ. S-a uitat fix la o pată de pe perete, pierdut în propriile-i gânduri, apoi a clătinat din cap şi mi-a zâmbit liniştitor. Întotdeauna vreau să te simţi în siguranţă aici, Evie, şi ştii că o să fac tot ce pot ca să mă asigur că aşa va fi.

— Mulţumesc.

Strălucitor! Exact ce-mi trebuia… o nouă confirmare că se întâmpla ceva. Şi nu aveam nici cea mai mică idee ce anume.

M-am ridicat în picioare şi m-am întors s-o pornesc în sus spre apartament, dar am dat de Grnllll stând lângă tejghea, uitându-se atentă la mine cu ochii ei negri. Apoi, a făcut cel mai bizar lucru pe care am văzut-o vreodată făcându-l.

A zâmbit.

Era clar că se întâmpla ceva.

PERSPECTIVE SUMBRE

— Nu sunt sigură că ar trebui să merg.

Jack şi-a dat ochii peste cap, intrând în camera mea şi închizând uşa în urma lui.

— Din pricina prietenului tău enervant?

Lend îmi trimisese câteva SMS-uri de luni încoace, dar nu avea să ajungă aici decât mâine-seară. Mă simţeam de parcă iar îl trădam – să plec în misiune vineri după-amiază. Pe de altă parte, ştia că lucrez cu AISP. Că nu-i spusesem că încetasem.

— Nu ştiu, am mormăit.

— Uite, dacă nu vrei să vii, nu-i mare lucru. Sunt sigur că familiile alea care-s captive şi sclave ale trolilor vor înţelege perfect că eşti într-o dispoziţie proastă din pricina stupidelor tale probleme amoroase.

M-am uitat supărată la el.

— Bine.

Fusesem de acord încă de la început cu misiunea care-i privea pe troli, încă de când Raquel îmi ceruse să mă întorc, iar ei scotociseră oraşul, unde credeau că se ascundeau trolii. Jack fusese acolo cu un silf, cu o zi în urmă, ca să examineze cu atenţie locul, să facă o uşă. Să aibă impact slab asupra mea şi la intrare, şi la ieşire. Nu trebuia să mă confrunt cu nimeni şi cu nimic, trebuia doar să văd un trol, să notez amplasamentul şi să raportez apoi la AISP. Îi ajutam pe oameni. Era important.

Simţindu-mă capricioasă şi fiindu-mi rău de la stomac, m-am ridicat în picioare şi l-am luat pe Jack de mână. Am rezistat tentaţiei de a închide ochii în timp ce intram pe Poteci. Poate că dacă mă prefăceam că nu mi-era frică, treceam peste asta. Jack părea mai nerăbdător ca niciodată, trăgându-mă după el.

— Ai mâna transpirată, m-am văicărit, dorindu-mi să fi putut să-mi retrag palma dintr-a lui şi să mi-o şterg pe pantaloni. Eşti neliniştit sau ceva de genul ăsta?

A chicotit rapid şi strident, dar nu mi-a răspuns. După câteva minute, a încetinit, încruntat de concentrare în timp ce a întins mâna în jur, fără să simtă nimic.

— Ne-am rătăcit?

Un zâmbet a făcut să-i dispară aerul de concentrare.

— Nu. Am ajuns. Iată-ne în Trollhättan, Suedia.

În faţa noastră s-a deschis o uşă şi am zărit un petic de copaci

verzi şi cer noros. I-am dat drumul şi am păşit peste prag.

Exact în cădere liberă.

Ţipătul meu s-a stins când am aterizat într-o apă întunecoasă, îngrozitor de rece. Mi-a inundat simţurile, intrându-mi în ochi, nas, urechi, gură. Totul era cenuşiu, verde şi rece.

Zbătându-mă, m-am luptat să ţâşnesc la suprafaţă. Haina mi-era plină de apă şi cu greu puteam să mă trag în sus prin lichidul fetid. M-am uitat rapid prin obscuritate după Jack, dar el nu se scufundase lângă mine sau poate, şocată, nu-l observam eu. Putea să fie chiar lângă mine, iar eu să nu am habar vreodată.

Plămânii mă ardeau, dar m-a atras o lucire luminoasă deasupra capului meu. Doar câţiva centimetri şi ajungeam la suprafaţă, să respir aer cu nesaţ, recunoscătoare şi disperată. Eram la circa şase metri de malurile întunecate ale râului mărginit de verdeaţă. Am întors capul şi am văzut, spre oroarea mea, un fel de poartă, la un capăt strâmt, ca un zid, de apă care se înălţa. Se înălţa şi inunda porţiunea de râu în care mă aflam eu, ca un torent care mă învârtea în loc şi mă rostogolea înapoi în apă, fără nicio direcţie.

M-am luptat, lovind sălbatic apa, dar fără să am habar încotro era suprafaţa. Aveam să mă înec – oh, biiiiip, aveam să mă înec, singură, în Suedia –, când o mână s-a întins spre mine şi m-a înşfăcat de braţ.

Jack! Dacă aş fi avut cum, aş fi ţipat de uşurare. M-am întors cu faţa spre el şi m-am trezit uitându-mă la o persoană straniu de frumoasă. Se potrivea cu cenuşiul şi verdele apei dimprejurul nostru, iar ochii-i se-ntindeau pe aproape jumătate din faţă.

Ochi lipsiţi de suflet. Ochi înfometaţi. Buzele sale pline erau întredeschise şi zâmbeau, iar eu i-am zâmbit înapoi.

Vocea-i se mişca prin apă, dureros de dulce şi de minunată. Am închis ochii, pierzându-mă în armonia ei. N-am auzit niciodată o muzică aşa de puternică, de atrăgătoare. M-a tras spre el şi şi-a lipit buzele reci de ale mele, cântecul său continuând cumva în timp ce, cu blândeţe, îmi deschidea gura să mă sărute, trăgându-mi răsuflarea în gura lui.

Ne-am scufundat împreună, învârtindu-ne încet, până când picioarele-mi au ajuns să se odihnească pe fundul moale şi nămolos-mişcător al râului. Cu buzele şi cântecul lui, arsura din plămânii mei era undeva la distanţă, de-abia observabilă. Am

deschis ochii, somnoroasă şi delicios de mulţumită, şi i-am văzut privirea holbată la mine.

L-am împins înapoi în timp ce din gât am eliberat un strigăt bolborosit. Pentru că acum, când mă uitam la el, vedeam în acelaşi timp un bărbat frumos şi un cal – un cal cu ochii ca nişte lame, cu dinţii precum acele, cu părul ca ierburile sălbatice. Părul îi era adus înainte, încolăcindu-se pe încheietura mâinii mele, în timp ce el mă trăgea din nou mai aproape de sine.

Melodia se schimbase, devenind un cântec de leagăn obsedant, plin de aşteptare, tristeţe, finalitate. Somn. Frig, îmbibare, somn etern. Am clătinat terifiată din cap, dar frumosul bărbat-cal mi-a zâmbit din nou, cuibărindu-mă la pieptul său.

Greşeala lui!

L-am lovit cu palma, între noi deschizându-se un canal mai puternic decât fusese râul vreodată. Acum, ochii lui erau deschişi şi plini de teroare, în timp ce-mi dădea drumul şi se lupta să dea înapoi. Mi-am ţinut în continuare mâna pe pieptul lui, zumzetul din urechile mele având ecou în întregul meu corp, într-un copleşitor potop.

Un curent rătăcit m-a izbit şi ne-a separat. Într-o clipită, el a dispărut, iar eu am fost foarte enervată. Mi-am strigat mânia în apă. Încercase să mă omoare – să fac şi eu asta mi se părea cinstit, în ceea ce mă priveşte. Ce distracţie amară!

Apa nu mă mai deranja. Curenţii nu mai erau forţe care să lucreze împotriva mea, ci mai degrabă lucrurile adevărate pe care le puteam citi şi înţelege. I-am lăsat să mă tragă în sus, până când capul mi-a ţâşnit din nou la suprafaţă. Am luat cu ezitare o gură de aer, în timp ce o ciudată parte din mine ar fi vrut să se scufunde înapoi şi să descopere ce mistere avea râul să-mi şoptească.

În schimb, am înotat, lăsând totodată apa să mă poarte spre mal. Căţărându-mă pe el, m-am prăbuşit pe-o parte şi m-am uitat fix la cerul rece, cenuşiu. Muşcătura aerului era străină şi goală; îi lipsea mângâierea pe care-o avea atingerea apei.

— Evie!

Vocea lui Jack venea spre mine. A îngenunchiat alături de mine, cu trăsăturile feţei deformate de îngrijorare. Era o înfăţişare nouă pentru el.

— Evie! Eşti OK? N-am ştiut! Ai păşit prea curând, iar apoi a trebuit să găsesc o uşă spre malul râului, dar nu te mai găseam

pe tine. Eşti OK?

Am oftat, haina mea îmbibată de apă făcându-mă să-mi îngheţe oasele.

— Splendid! Mi-am făcut un nou prieten.

M-a ridicat ţinându-mă de mână, descheindu-mi jacheta şi scoţându-mi-o rapid.

— Şi tricoul, te rog.

— Nu!

— Dar aşa e corect! Îmi aduc aminte că mi-ai cerut să fac striptease prima dată când ne-am întâlnit. În plus, o să-ţi fie şi mai rece şi nu avem timp să ne schimbăm hainele.

Deja tremurând, mi-am aruncat jacheta pe pământ şi mi-am scos tricoul, fiind prea îngheţată ca să mai fiu conştientă de vaga despicătură dintre sâni care se vedea din sutienul meu purpuriu. Jack mi-a dat haina lui, iar eu m-am cuibărit în ea, mulţumită că era deja încălzită de trupul lui. Am aruncat o privire spre apă – era mai cald acolo, nu-i aşa? Poate mergea un înot rapid.

Ce era în neregulă cu mine?

Jack s-a încruntat.

— Nu avem ce face în privinţa pantalonilor tăi – ai mei probabil că nu ţi s-ar potrivi şi nici n-ar merge să mă vântur pe-aici dezbrăcat, cu toate că asta ar putea fi cea mai bună zi din viaţa ta.

— E-n regulă.

Dinţii îmi clănţăneau violent, iar sinusurile-mi erau inundate de parcă jumătate de râu intrase-n ele.

— Ce apă este asta?

— Râul Gotaälv. Este un sistem închis, cu porţi care pot schimba nivelul apei. Are o istorie bogată în domeniul comerţului şi a ajutat la revoluţia industrială din Trollhättan.

— Dă-mi voie să ghicesc: Raquel e şi dascălul tău?

— Doar atunci când poate să pună mâna pe mine. Vrei să te duc înapoi? Putem să-ncercăm din nou mâine.

Am clătinat din cap. Sunt sigură că dacă aş fi insistat să mă gândesc la diverse lucruri, aş fi avut o cădere catastrofală, dar nu voiam să trebuiască să mă întorc aici a doua zi. De fapt, niciodată, cu Jack în calitate de ghid. În plus, mâine o să fiu cu Lend, iar lucrurile vor fi iar OK. Nu trebuia decât să-mi închei misiunea şi să plec acasă. O să sufăr atunci.

— Nu e decât puţin până-n oraş, a spus el. Pot să-ncerc altă uşă, dacă vrei.

— Nu! Nu, pot să merg pe jos, mulţumesc foarte mult.

Am tăcut o vreme, făcându-ne loc printre tufişuri de plante veşnic verzi şi roci cenuşii. Era frumos. Sau ar fi fost, dacă n-aş fi fost înmuiată până la piele şi nu mi-ar fi fost atât de frig.

— Ce spuneai despre faptul că ţi-ai făcut un nou prieten? m-a întrebat Jack.

Un val de răceală m-a făcut să mi se zvârcolească inima şi sângele în mine, de parcă aş fi făcut o injecţie cu apa de râu. Poate că aveau să-mi dispară furnicăturile din degete.

— Hmmm… mda… dacă prin prieten înţelegi pe cineva care încearcă să te înece. Ai auzit vreodată de spiritele apelor?

A clătinat din cap.

— Kelpie? Nix? Nu? Toate sunt variaţiuni ale aceluiaşi tip minunat de paranormal care hoinăreşte prin apă şi îneacă oamenii din răutate.

Aflasem despre ei de la Lish. În diversele zone ale lumii erau specii diferite, variind de la creaturi care semănau a cai până la fiinţe ca dragonii. Judecând după înfăţişarea frumoasă a bărbatului şi după muzică, dădusem de un spirit al apelor. Presupunând că putea fi ucis dacă-i spuneai pe nume, totuşi: a) în primul rând, cum să afli cum îl cheamă? şi b) e destul de greu să vorbeşti în timp ce plămânii ţi se umplu încet cu apă. Totuşi, legendele spuneau că ocazional erau creaturi benigne, dădeau lecţii de muzică şi chiar se căsătoreau cu muritori din când în când.

Nu rămăsesem cu impresia că acela întâlnit de mine avea vreo intenţie să smulgă jurăminte.

— Deci n-o să fiţi cei mai buni prieteni.

— Nu ştiu. Ar putea fi distractiv la o petrecere în piscină. Presupunând că-i urăşti pe toţi cei invitaţi.

Am mers în linişte pentru o vreme, cocârjaţi amândoi de frigul serii, până când am ajuns la marginea unui oraş care arăta de departe prea frumos şi prea încântător ca să fie confundat cu unul de oriunde din America. Clădirile erau de cărămidă roşie şi lemn, făcându-te să simţi, ca de obicei, că maşinile parcate pe străzile pietruite arătau ridicol, neîncadrându-se în peisaj. Aproape că mă aşteptam să apară pe stradă o trăsură trasă de cai, urmată de săteni gătiţi, cântând şi dansând. Sau poate că

am văzut prea multe musicaluri.

— Cartierul este la câteva străzi de-aici, a spus Jack după ce a citit mai multe indicatoare de pe stradă ca să afle direcţia.

Felinarele s-au aprins şi am pus Trollhättan-ul pe lista locurilor pe care mi-ar fi plăcut să le vizitez într-o bună zi, pentru distracţie. Mă vedeam limpede în costum tradiţional suedez, cu părul plin de panglici, mergând pe străzi mână-n mână cu Lend.

Cum ar fi arătat el în lederhosen?

Că tot veni vorba despre asta, nimeni de-aici nu purta lederhosen. Asta nu însemna totuşi că Lend nu putea să poarte… Desigur, mai întâi trebuia să mă ierte că mă ascunsesem de el. O excursie în Suedia, ca să sărbătorim, ar fi fost o modalitate drăguţă de a repara lucrurile, nu? Punând deoparte această idee pentru mai târziu, am început să mă uit – să mă uit cu adevărat – la oamenii care treceau pe stradă în timp ce ne apropiam de cartierul care bănuiam că era al trolilor. Brusc, mă amestecam OK în peisaj, mă potriveam mult mai bine cu Scandinavia decât cu cele mai multe alte ţări.

— E ceva? a scâncit Jack după ce rătăciserăm aproape vreo jumătate de oră.

Acum aproape că se întunecase şi tremuram amândoi. Pe toată suprafaţa tălpilor mele – cu şosetele şi pantofii uzi – aveam deja băşici. Dacă nu dădeam curând de ceva, toată această excursie era doar un eşec. Uram să mă gândesc că bieţii oameni răpiţi şi forţaţi să fie sclavi de către troli trebuiau să aştepte până săptămâna viitoare ca să fie salvaţi, dar nu puteam să fac mai mult în seara asta.

— Nu. Nicio…

O tânără a ţâşnit în faţa mea, traversând strada. Drăguţă, cu nas cârn, obraji bronzaţi, păr blond şi… o coadă mică ieşindu-i de sub fustă.

PRIETENOS CU TURIŞTII

L-am înşfăcat pe Jack de braţ şi am pornit-o spre fată. El s-a uitat la ea, după care a ridicat din umeri.

— Asta-nseamnă că am ajuns?

— Haide! Să verificăm, să fim siguri că ştim care-i casa.

Am urmărit-o pe străzi, trecând printr-o zonă cu magazine şi intrând apoi într-un cartier de locuinţe. Casele din cărămidă şi lemn erau ordonate şi bine îngrijite, străzile – luminate cald – erau curate. Jardinierele de la ferestre erau goale acum, dar îmi imaginam ce loc încântător trebuia să fie primăvara şi vara, pline de flori.

Am încercat să păstrăm o distanţă discretă faţă de tânără. Misiunea mea era să aflu unde stătea şi să dau raportul. Niciun contact, de niciun fel, ceea ce-mi convenea de minune. Nici măcar nu-l luasem pe Tasey cu mine – un lucru pentru care acum îmi eram recunoscătoare, pentru că micul meu moment de înot nu i-ar fi făcut bine.

Am trecut pe lângă câţiva oameni care stăteau pe verande. Când privirile ni s-au intersectat, am zâmbit, iar ei, ezitând, au dat din cap drept răspuns. Dac-ar fi ştiut cine era în mijlocul lor!

O femeie cu o haină de lână roşie, drăguţă, stătea lângă un stâlp de felinar, formând un număr de telefon. Şi-a ridicat privirea, un pic surprinsă când mi-a întâlnit ochii, probabil pentru că părul meu încă era ud. Mi-a făcut cu ochiul, iar eu i-am făcut un mic semn cu mâna. Suedezii îşi merită pe deplin reputaţia că sunt prietenoşi.

Încă un colţ, şi tânăra a luat-o pe nişte scări şi a intrat într-o casă greu de descris.

— Bingo!

Era cât pe ce să-i spun lui Jack că în sfârşit puteam să mergem când cineva din spatele meu şi-a dres glasul şi m-a făcut să mă întorc.

Absolut fiecare persoană pe lângă care trecuserăm cât merseserăm până aici, inclusiv femeia cu haină roşie, se afla în spatele nostru, formând un semicerc. Un semicerc clar, ameninţător.

— Hmmm… Jack! l-am scuturat eu de braţ.

A aruncat o privire peste umăr, apoi a privit din nou casa şi a scos un comunicator din buzunarul de la pantaloni.

— Ce este?

Mulţimea s-a apropiat de noi.

— Jack!

S-a întors, după care mi-a aruncat o privire enervată.

— Lasă-mă să sun întâi! Mi-e frig!

Nu putea să-i vadă. Ceea ce însemna că erau invizibili. Ceea ce însemna că erau troli.

Troli care ştiau că eu puteam să-i văd.

— Oh, biiiiip, am mormăit.

Cum de uitasem de farmecele care-i făceau invizibili? Acum, că-i priveam, puteam să le văd pe feţe trăsăturile distorsionate – privirea mea stupidă trecea dincolo de invizibilitatea lor. Ştiau că se petrece ceva încă din clipa în care îi văzusem pe stradă. Le făcusem cu mâna trolilor.

— Hmmm… noi tocmai plecam.

L-am înhăţat pe Jack de braţ, speriindu-l de să-şi scape comunicatorul, şi am început să dau înapoi – intrând într-un tip deosebit de masiv, care, observam de-abia acum, avea un nas deosebit de plat. Şi coadă. Eram înconjuraţi. Mi-a trântit o mână uriaşă pe umăr. L-am muşcat de degetul mare, răsucindu-mă ca să scap de braţul lui.

— Fugi!

Am ţâşnit prin mulţimea tot mai mare, dar Jack, incapabil să-i vadă, rămăsese pe loc, ca un mare nătâng. M-am oprit, în mine dându-se o luptă. Îl înconjuraseră. A urmat o licărire slabă, de parcă de pe străzile reci venise un val de căldură, iar după privirea pe care-o avea Jack, am ştiut că acum deveniseră vizibili şi pentru el.

S-au apropiat de el, împingându-l în zid. Femeia în haină roşie se uita feroce la mine. Voiam să ţip de frustrare. După toate prin câte trecusem în acea zi, acum trebuia să fac faţă unei hoarde de troli furioşi, ca să-l salvez pe Jack.

Jack. Stupidul, nebunul de Jack.

M-am întors, simţindu-mi picioarele grele de parc-ar fi cântărit o tonă. Jack mi-a aruncat o privire grăitoare – ce? –, iar eu am clătinat din cap. Desigur, n-aveam să-l părăsesc.

Am ajuns lângă semicerc şi trolul uriaş m-a înhăţat de braţ, stând cu precauţie departe de gura mea.

— Evie, nebuno!

— Nu puteam să nu vin după tine!

— Nu, nu trebuia!

De-abia atunci am observat mâna lui pe zid, deschizând întunericul. Jack s-a strâmbat la mine, apoi a lunecat prin zid şi a dispărut, spre marea surpriză a celor mai mulţi troli.

— Nemernicule! am strigat la zidul solid.

Eu mă-ntorsesem ca să nu-l las să moară singur, iar el mă abandonase. După ce mă aruncase în râu şi aproape că mă omorâse!

Dacă o să-l mai văd vreodată, o să-i fac cunoştinţă cu Tasey aşa cum trebuie.

Trolii şi-au spus ceva în şoaptă, într-o limbă guturală, care suna aspru. M-am zvârcolit, dar mâna Marelui Trol era tot acolo. După un moment, m-au tras în cea mai apropiată casă şi m-au îmbrâncit pe o canapea imprimată cu flori.

Acum erau cel puţin douăzeci şi-mi blocaseră orice cale de scăpare. Camera nu era chiar cum mă aşteptasem eu să arate un bârlog de troli. În loc de oase roase şi gunoi, era o curăţenie fără pată, tonuri calde şi imprimeuri cu bun-gust. Mă întrebam unde era familia care era de fapt proprietara casei, de cât timp era prizonieră. Şi dacă aveam sau nu s-o întâlnesc.

O să fiu bine, m-am gândit. Jack ştia unde sunt. O să ceară ajutor şi-o să se-ntoarcă… la fel ca atunci când dispăruse şi mă lăsase închisă în Centru două zile.

O-ncurcasem!

M-am uitat cu precauţie la troli. Mulţi dintre ei dădeau telefoane – de când foloseau trolii celulare? – dar alţii se holbau pur şi simplu la mine. Acum, că mă uitam la ei mai de-aproape, erau evidente diferenţele dintre ei şi oameni, nu doar că aveau coadă. Nasul mai lat şi mai plat, ochi mici, aproape închişi, cei mai mulţi avându-i de un cenuşiu ca piatra. Cei mai mulţi dintre ei aveau un petic de păr sălbatic, nepieptănat, la fel de ciudat ca îmbrăcămintea absolut profesională. Ar fi trebuit să recunosc mai devreme privirea asta, invizibili sau nu, dar nu mai avusesem de-a face cu troli de când aveam doişpe ani.

Într-un târziu, femeia cu haină roşie şi părul strâns în cozi precum aurul răsucit se afla în faţa mea, cu mâinile-n şoldurile ei largi, dând din coadă dintr-o parte într-alta.

— Ştim cine eşti.

Engleza ei avea accent puternic, dar era clară.

Am ridicat din sprâncene. Se pare că fie şi după câteva luni de

absenţă de la AISP faima mea se răspândise.

— Atunci ştiţi că trebuie să-mi daţi drumul.

În acel moment, să merg la cacealma era singura mea opţiune, aşa că m-am ridicat în picioare şi am menţinut contactul vizual.

A râs aspru.

— Deci poţi să omori şi mai mulţi copii de-ai noştri?

Mi-a căzut falca, apoi am oftat epuizată.

Când vor înceta paranormalii să mă acuze de crimă?

DISTRACŢIE SCRÂŞNIND DIN DINŢI

Trolii m-au privit furioşi, aşteptând un răspuns. Un zgomot ca un scârţâit sau un zgâriat a venit din stânga mea; nu-mi dădeam seama de unde până când am realizat că trolul uriaş de lângă mine scrâşnea din dinţi, fiecare muşchi de-al său, din trupul lui considerabil de musculos, fiind tensionat. Nu era de bine.

Am ridicat mâinile.

— Înainte de toate, eu nu omor copii. Şi nici pe altcineva, că veni vorba. Cine credeţi că sunt?

Femeia cu haină roşie şi-a mijit ochii.

— Dacă nu eşti creatura aia detestabilă, atunci cum de ne vezi?

— Despre ce creatură detestabilă tot vorbiţi aici? am întrebat, schimbând rapid subiectul.

Nu voiam ca mulţimea asta să ştie ceva despre abilităţile mele.

— Vampirul, s-a stropşit un trol bătrân de lângă uşă, cu buzele tremurându-i de furie.

— Nu sunt absolut deloc vampir.

M-am simţit foarte uşurată. Asta era uşor să dovedesc… şi să rezolv.

— Daţi-mi o oglindă. Sau nişte apă sfinţită. Am s-o beau chiar! Am gemut când cineva m-a stropit cu apă pe o parte a feţei. Data viitoare, ar fi drăguţ să mă preveniţi cât de cât. Mi-am şters obrazul cu manşeta hainei pe care mi-o dăduse Jack şi m-am uitat cum feţele din jurul meu se schimbau, trecând de la criminale la confuze.

— Şi cine eşti? m-a întrebat Haină-Roşie.

Nu ştiam dacă să mint sau nu, aşa că am optat pentru o combinaţie.

— Sunt de la AISP.

Trolul bătrân s-a stropşit din nou la mine. Încântător, tipul ăsta.

Haină-Roşie i-a aruncat o privire, după care s-a-ntors din nou spre mine.

— Cum de poţi să ne vezi?

Am ridicat din umeri.

— Am acest talent. M-am antrenat să dau de cei mai mulţi

paranormali.

— Şi de ce sunt interesaţi de noi cei de la AISP?

— Vor să-i eliberaţi pe toţi oamenii care trăiesc aici.

A clătinat din cap, apoi a făcut un gest spre uşă şi a spus ceva în limba lor guturală. Cei mai mulţi troli – cu excepţia Huidumei-Scrâşnind-din-Dinţi şi Bătrânului-care-se-Stropşea – au plecat. Haină-Roşie s-a aşezat pe un fotoliu în faţa mea, cu mâinile în poală.

— Cum te cheamă, copilă?

— Evie.

— Pe mine, Birgitta. Iar acum, că ne-am dezvăluit numele, hai să fim sincere una cu cealaltă. Acest AISP al tău nu-i vrea doar pe preţioşii oameni pe care noi, trolii criminali şi răi, i-am luat.

Aţintită de privirea ei fermă, m-am simţit agitată.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Minciuna avea gust greu şi acru pe limba mea. Ştiam totul despre relocarea forţată şi despre monitorizare. Când îi ajutasem pe cei de la AISP înainte să identifice o colonie de troli, Lish procesase datele cu două săptămâni mai devreme. Nu ştiam precis unde-i muta pe troli, dar în mod sigur nu-i lăsa să stea în casele furate.

— Eu doar atât se presupune că trebuia să fac: să vă găsesc.

— Şi ce-ai zice dacă-ţi spun că nu erau deloc oameni?

Ochii mi s-au lărgit de oroare.

— Ce-aţi făcut cu ei?

S-a uitat în tavan, cu un chip care era întruchiparea epuizării.

— N-au existat niciodată. Am cumpărat toate aceste case. Am trăit după regulile noastre, în lumea noastră. Iar acum suntem mutaţi pentru că am făcut asta?

— Stai puţin, nu i-aţi dat pe oameni afară, ca să le luaţi lucrurile?

Cam asta făceau trolii. Luau casele – uneori sate întregi – sechestrându-i pe oameni în subsol, ca servitori. Şi erau hoţi notorii: mâncare, aur, vite, chiar şi bebeluşi. Aveau mâini lipicioase, nu doar cozi.

— Nu trolii sunt mereu cei care-i alungă pe oameni din casele lor. Cu un secol în urmă, trăiam pe insulele de pe râu sau de dincolo de el. Aveam… neînţelegerile noastre… cu oamenii locului, dar ne ţineam deoparte şi eram fericiţi aşa. Apoi ei au făcut baraj pe râu, cu ecluze şi porţi, şi au scufundat colonia pe

care noi o construiserăm în câteva secole. Când casele noastre au intrat sub apă, unii au vrut răzbunare. Dar cei mai mulţi dintre noi obosiserăm să ne tot împotrivim atacurilor fără de sfârşit ale oamenilor. Am decis să nu mai luptăm. Ne-am luat aurul şi ne-am cumpărat locul în societatea omenească.

— Toate astea sunt proprietatea voastră?

Şi-a ridicat bărbia cu mândrie.

— De ce crezi că a înflorit oraşul ăsta după ce au fost construite ecluzele? Prin dezvoltarea comerţului cu noi. Nu avem aceleaşi abilităţi mecanice ca voi, oamenii, dar ne descurcăm aproape la toate tipurile de afaceri aici.

— Deci nu aţi făcut pe nimeni să sufere.

Ei bine, bleah! Asta complica lucrurile. Cu mult mai mult. Dacă spunea adevărul – şi nu avea niciun motiv să mă mintă –, atunci AISP n-avea nicio treabă cu ei. Singurul scop al AISP-ului era să-i împiedice pe paranormali să le facă rău oamenilor, iar trolii nu le făceau niciun rău. Dar nu cred că AISP vedea lucrurile în acest fel. Pentru ei, trolii erau troli.

Mi-am trecut palma peste faţă, obosită şi înfrigurată, dorindu-mi ca lumea să fie din nou în alb şi negru.

— OK. Pot să… nu ştiu. Haideţi să ne prefacem că nimic din toate astea nu s-a întâmplat vreodată.

Bătrânul-care-se-Stropşea a mormăit ceva către Birgitta, iar ea l-a aprobat din cap.

— Lucrezi pentru AISP. Jobul tău este să afli unde-s paranormalii, dar şi să-i protejezi, nu-i aşa?

— Da, presupun că poate fi interpretat şi aşa.

Dacă aveai impresia că a monitoriza, a deţine şi a controla e tot una cu a proteja, atunci AISP asta făcea.

— Atunci trebuie să ne ajuţi. A declarat asta ca pe un fapt. Vezi lucruri pe care nimeni altcineva nu le vede. Vei afla că vampirii ne dau bătăi de cap.

— Eu n-am…

— Găseşte un paranormal şi du-l înapoi la AISP şi protejează-i pe aceia dintre noi care nu fac niciun rău. Ăsta e jobul tău. Ochii ei cenuşii îi sfredeleau pe-ai mei, conturul lor atenuându-se. Te rog… copiii noştri, micii troli din adăpostul nostru. Mai avem atât de puţini şi sunt mai preţioşi decât orice viaţă pe care ne-am construit-o aici. Ajută-ne!

Cum puteam să spun nu?

— Bine. Haideţi să prindem un vampir.

Treizeci de minute mai târziu, rătăceam pe înserat pe străzi cu Huiduma-Scrâşnind-din-Dinţi alături de mine. Birgitta Îmi spusese despre cum îi vânau vampirii. Trolii aveau copii doar o dată sau de două ori pe secol, iar cei mici nu învăţau cum să folosească farmecele de invizibilitate decât în câteva zeci de ani, fiind astfel vulnerabili. Deja fuseseră ucişi doi, iar un altul fusese grav rănit.

Toate astea mă făceau să-mi vină rău de la stomac. Ăştia erau vampirii pe care-i ştiam. De-asta încă era nevoie ca AISP să existe pe lumea asta, indiferent de ce credea Lend.

Trolii întinseseră o capcană pentru vampiri pe care eu, neînţeleaptă, o distrusesem urmărind-o pe tânăra-trol. Acum era treaba mea să stau să-mi îngheţe fundul în timp ce-l căutam pe mizerabilul hărţuitor. Nu ştiam totuşi cum să găsesc pe cineva în asemenea circumstanţe. Respiraţia huidumei era aşa de zgomotoasă, încât cu greu îmi mai puteam auzi până şi propriii paşi. Îmi afecta stilul.

— Cred că aş fi mai norocoasă dacă aş fi singură.

I-am zâmbit, ca să nu interpreteze greşit.

S-a încruntat, sprâncenele aproape acoperindu-i ochii pe jumătate închişi.

— Nu e sigur.

— Ai încredere în mine! Ne-am învârtit în jurul acestei clădiri de câteva ori. Ştiu să mă descurc cu un vampir.

— Invizibil!

A arătat spre el însuşi. Am clătinat din cap. Un vampir tot l-ar fi adulmecat, ceea ce era fără îndoială motivul pentru care nu avuseseră deloc noroc cu capcana lor.

Uitându-se neîncrezător, a ezitat, apoi s-a întors în loc şi a pornit în direcţia din care veniserăm. Am răsuflat uşurată. Poate că trolii din orăşelul ăsta erau inofensivi, dar asta nu-i făcea să intimideze mai puţin.

Cu mâinile înfundate adânc în buzunare şi cu coapsele deja încălzite de când tot umblam în jeanşii mei uzi, am rătăcit pe străzi, luând-o la întâmplare într-o direcţie sau alta. Avem o mulţime de chestii la care să mă gândesc. Senzaţia lichidă ciudată care continua să curgă în mine, pe de o parte.

Felul în care adierea vântului părea să mă însoţească peste tot, ca un căţeluş rătăcit. Testul la engleză la care aveam să fiu

prea obosită, a doua zi de dimineaţă. Ce o să-i spun lui Lend, ca să îndrept lucrurile? Cum o să găsesc drumul spre casă, când nu mai aveam comunicator? Cât de tare o să-i trag una lui Jack pentru că mă abandonase?

Problema asta din urmă parcă mă mai încălzea un pic.

Am continuat să mă gândesc că se auzeau paşi care-i urmau pe ai mei, dar ori de câte ori mă întorsesem rapid înapoi, nu era nimeni acolo. Când eu însămi eram complet pierdută, o voce blândă, cu un soi de accent, s-a auzit din întunericul verandei de lângă mine.

— Cred că te afli în partea greşită a oraşului.

Puteam să simt zâmbetul prin beznă.

— Nu, sunt cât se poate de sigură că sunt în partea care trebuie.

A făcut un pas în lumină, cu ochii albi strălucindu-i cantotdeauna dincolo de farmece, cu colţii la iveală, într-un zâmbet de plăcere. Mda, era exact unde aveam nevoie să fie. Vino-ncoa, tipule mort!

CA ÎNTR-UN FILM PROST

Continuând să zâmbească, vampirul a clătinat din cap.

— Ar trebui să ai grijă pe unde mergi prin oraş, Liebchen[2]. Monştrii au feţe umane.

Am chicotit zgomotos.

— Nu mai spune!

Asta era prima dată de când aveam opt ani când în faţa mea se afla un vampir şi nu eram în siguranţă sau nu-l aveam pe Tasey cu mine. Totuşi, n-aveam să dau înapoi. Chiar mă descurcam cu un singur vampir.

Părul îi era întunecat şi ondulat, mai lung decât îl purtau cei mai mulţi vampiri, ceea ce îi dădea un aer aproape de artist. Ei bine, mai puţin corpul cadaveric care-i tremura pe sub farmece. Şi-a băgat mâinile în buzunare şi a ridicat din umeri.

— În lumea asta sunt lucruri pe care este mai bine să nu le ştii. Du-te acasă şi lasă-i nopţii misterele!

— Uau, cam melodramatic! Voi, vampirii, vă luaţi întotdeauna atât de în serios! Ochii i-au ieşit din orbite de surprindere. Mda, ştiu că eşti o creatură a nopţii. Aducătoare de moarte, care sugi sânge, care ai nevoie de nişte bronz şi aşa mai departe. Şi, destul de ciudat, tot nu sunt impresionată!

Şi-a mijit ochii.

— De unde ştii ce sunt, copilă?

Ce-i cu paranormalii de-mi spun „copilă”? Fac şaptesprezece ani în decembrie. Ce-ar fi dacă mi-ar spune un drăguţ „domnişoară” sau ceva de genul ăsta?

— Ştiu pentru că ăsta e jobul meu. Tot jobul meu este şi să-ţi spun că toată această vânătoare de troli pe care o faci tu s-a terminat.

Şi-a dat capul pe spate şi a râs. M-am simţit de parcă eram într-un film prost cu vampiri. Încheind în sfârşit micul spectacol de confidenţe sinistre, m-a privit fix.

— O să mă duci înapoi la troli!

Trucurile minţii vampireşti depind de farmece, iar mie, cu simpatica mea abilitate de a vedea fix ochii lui albi şi cadaverici, ăsta mi se părea chiar prost. N-am lăsat să se citească nimic pe chipul meu şi am încuviinţat încet din cap.

---

[2] Iubito (în germană în original)

— Da. Trolii. Înapoi. Cu mine. Nu pot forma. Propoziţii întregi. Am clătinat din cap: Mda, aşa că n-o să se-ntâmple asta.

M-a măsurat din creştet până-n tălpi, enervat şi neştiind care să-i fie următoarea mutare.

— Eu nu omor oameni.

— Nici eu! Vezi? Avem deja ceva în comun.

— Atunci presupun că putem pleca fiecare pe drumul său.

Mi-am pus mâinile în şolduri.

— Nu, nu putem. N-am de gând să te las să mai omori vreun copil de trol.

A oftat.

— Atunci, mi-e teamă că nu o să mai avem nimic în comun.

Făcând să-i strălucească colţii, s-a întins înainte. Mi-am luat avânt şi i-am tras una drept în faţă.

— Au! am zbierat noi la unison în timp ce el s-a apucat de nas, iar eu mi-am scuturat biata, biata mână.

De ce nu mi-a spus nimeni niciodată că, dacă-i tragi unuia un pumn în moacă, te doare mâna?

— M-ai lovit!

— Aveai de gând să mă muşti!

Ne-am uitat unul la altul, intensitatea privirii lui fiind oarecum estompată de faptul că încă-şi ţinea mâna la nas.

— Şi-acum? a întrebat el, vocea-i stridentă sunând înfundat.

— Încă nu m-am gândit până-ntr-acolo.

N-aveam să-l las să plece, dar nici nu aveam o armă, şi nici înclinaţii să-l ucid. După un alt minut de tensiune, s-a ghemuit lângă stâlp. Cu un oftat adânc, m-am aşezat lângă el, încolăcindu-mi genunchii cu braţele, într-o patetică încercare de a mă apăra de frig. Parcă băşicile de pe tălpi se cuplaseră formând mici familii de băşici. Seara era ratată.

M-am întors către vampir.

— Nu muşti oameni, nu-i aşa?

S-a lăsat pe spate, uitându-se fix în noapte.

— De mult n-am mai făcut-o.

— De ce?

Ştiam o mulţime de vampiri care, la fel ca Arianna, nu beau sânge de om – dar nu beau nici sânge de trol. Era prima dată când auzeam de paranormali luaţi în vizor de cei ce sugeau sânge.

— Pentru că, Liebchen, mi-aduc aminte cum era să-mi bată

inima, să am puls. Mi-aduc aminte cum era să nu fiu un monstru. Sunt mulţumit când văd că oamenii stau în jurul meu, crescând, îmbătrânind, schimbându-se în feluri în care mie nu o să mi se întâmple.

— E destul de corect, dar dacă tot eşti aşa un pacifist, de ce-i omori pe copiii trolilor?

S-a întors spre mine, tristeţea pe care o afişase vorbind despre umanitate fiind înlocuită de o mânie aproape palpabilă.

— Pentru că sunt etern, iar sângele mă cheamă. Mă cheamă oriunde merg, implorându-mă să-l iau cu mine, paralizându-mă de sete. Ce m-a făcut să fiu aşa? Ce altceva în lume este de neatins de către timp? Aceste creaturi şi altele ca ele. Dacă sunt un monstru, o să-mi joc rolul. Dar jur pe semenii mei monştri că într-o zi o să aflu cum au corupt viaţa umană ca să facă vampiri şi am să-i omor pe toţi.

M-am cutremurat, iar asta nu avea nimic de-a face cu hainele mele ude. Când Viv fusese la petrecere, cel puţin ea se gândise să-i ajute pe paranormali eliberându-i. Acest vampir… pur şi simplu era plin de ură. Am rezistat tentaţiei imperioase de a mă pune la adăpost departe de el.

— Ce te face să hotărăşti asta? N-au ales copiii de troli să fie aici. Nu e sub controlul lor, cum e în cazul tău, hm, ce schimbări să facă. Îi pedepseşti pentru că sunt ceea ce sunt. Ce sens are asta?

Un zâmbet mai rece decât noaptea neagră i s-a întins pe faţă.

— Am avut la dispoziţie patru sute de ani ca să mă gândesc la asta. Eşti tare dulce, dar când eşti un monstru atât de mult timp, „sensul” nu mai contează deloc.

M-am agitat; fundul aproape că-mi amorţise pe treptele de ciment. Ce căutam eu aici? Comunicatorul încă era în haina mea udă, pe care o abandonasem în mod stupid pe malul râului. Poate că reuşeam să-i trag una şi să-l las fără cunoştinţă, după care să-l caut pe Huiduma-Scrâşnind-din-Dinţi şi pe ceilalţi troli. Însă probabil că ei l-ar fi omorât. Şi, într-un fel, nu merita asta? Dar să gândesc aşa nu mă făcea la fel de rea ca el?

— Ar fi trebuit să rămân acasă şi să învăţ, am mormăit.

A chicotit încet.

— Într-adevăr. Se pare că suntem într-un impas. Eu n-o să mă opresc, iar tu eşti hotărâtă să mă opreşti, nu?

Am ridicat din umeri.

— Ăsta e jobul meu. Într-un fel.

— Atunci am să-ţi spun un secret.

— Care?

S-a aplecat spre mine.

— Nu miroşi chiar ca un om.

Mi-era de-ajuns. Vampirul mersese prea departe. Cât de greu era să baţi un cadavru lipsit de simţire? M-am ridicat în picioare şi mi-am strâns pumnii.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu.

S-a ridicat şi el, cu un zâmbet crud care-i desfigura rămăşiţele putrede şi stafidite ale chipului său adevărat.

— Ceva ce nu ştii? Foarte bine. Am descoperit că sângele paranormalilor aduce beneficii celui uman.

Înainte ca eu să apuc să mă mişc, s-a întins spre mine şi m-a înşfăcat de încheietura mâinii. Am încercat să mă smucesc înapoi, dar nu mă puteam smulge din strânsoarea lui de departe mult mai puternică decât mine.

Oh, biiiiip!

ÎMI PLACE VIAŢA DE NOAPTE

M-am tras din nou din strânsoarea vampirului; nici nu s-a clintit. Nu era adevărat! Nu putea să fie adevărat! Vampirii nu erau puternici.

Văzându-mi panica tot mai intensă, a zâmbit. Aş fi vrut să-i trag una în dinţii putrezi, mi-era aşa de scârbă de zâmbetul lui!

— Nu te aşteptai la asta? Te-am avertizat!

I-am tras un pumn sălbatic cu mâna stângă, dar de-abia i-am atins obrazul. M-a împins înainte şi m-a prins pe picior greşit, pe scările verandei. Am căzut rău pe spate, lovindu-mă cu noada de colţul bont al unei trepte, scoţând un ţipăt de durere. Mi-a pus mâna la gură. Mâna lui care, atât de aproape de ochii mei, mă făcea să ameţesc, incapabilă să mă concentrez la farmecele lui sau la corpul adevărat. Pielea netedă, pielea moartă, pielea netedă, pielea moartă – am înghiţit în sec de greaţă.

— Şşş... acum, nu vrem să atragem atenţia nimănui. O s-o fac rapid, micul meu monstru.

Mi-a înclinat capul într-o parte, expunându-mi gâtul.

Ţipând de frustrare, l-am muşcat cât de tare am putut de degete. S-a smucit înapoi, iar eu am inspirat adânc, sufocată de gândul că pusesem gura pe el. M-am ghemuit într-o parte şi m-am clătinat încercând să scap de el. De îndată ce mi-am recăpătat echilibrul, am luat-o la fugă, gâfâind. Am luat-o la goană pe stradă, am dat colţul după ce m-am uitat în spatele meu şi aproape că era să intru în zid. Înjurând, m-am întors... dar prea târziu. El deja îmi blocase calea, uitându-se la mine pieziş, încrezător.

— Nu vrei să faci asta, i-am spus, ridicând mâinile.

— Chiar trebuie s-o fac!

— Nu! Eu...

Aerul rece a pulsat în mine, iar furnicăturile din mâini au devenit mai intense. Simţeam aerul rotindu-se în jurul meu în mici vârtejuri, conectându-mă cu el într-un alt mod. Deodată, mi-am simţit mai uşor corpul care altfel mă duruse şi era epuizat, insubstanţial, dar puternic. Şi am reuşit să simt sufletul vampirului în faţa mea. Chemându-mă. Ba chiar puteam să-l văd – o lumină slabă în jurul inimii.

Am închis ochii, luptându-mă cu nevoia imperioasă de a micşora distanţa dintre noi.

— Te rog, am şoptit. Nu vreau să-ţi fac rău.

A râs.

— Aiurezi, Liebchen?

Am deschis ochii brusc. Ceva din expresia lui s-a schimbat când mi-a văzut privirea, rânjetul lui de prădător fiind înlocuit de spaimă. Mi-am strâns pumnii. Nu din nou! Nu dacă nu trebuia s-o fac! Ca să mă trag înapoi am avut nevoie de toată puterea mea, iar vocea mi-a devenit gravă şi tulburată.

— Ar trebui să fugi.

Speram să n-o facă.

S-a încruntat, apoi s-a dat încet înapoi pe alee, fără să-şi ia de la mine ochii morţi şi albi. Când a ajuns în stradă, o bâtă de baseball s-a legănat în aerul nopţii şi l-a trăsnit drept în cap.

Şocată de dorinţa mea oribilă, m-am dumirit. Jack rânjea, agitând bâta.

— Surprinsă de jocul rapid?

Privirea mi s-a-ndreptat spre vampirul căzut la pământ. Acum era inofensiv. Absolut inofensiv. Ceea ce însemna că nu mai exista nicio scuză să-l golesc. Am inspirat tremurând şi am încercat să mă limpezesc şi să mă concentrez la Jack.

Jack!

— Unde-ai fost, netrebnicule mizerabil?

A ridicat din sprânceană, prefăcându-se jignit.

— Asta primesc drept mulţumire?

— Dă bâta aia încoace şi-o să-ţi arăt eu cât îţi sunt de recunoscătoare, laşule!

— Hei… oh, să nu ne pripim! Cu ce ne-ar fi fost mai bine dacă aş fi rămas şi eu, să fim prinşi amândoi? In plus, m-am întors. La fix, după cum vezi.

A zâmbit, dar ceva în ochii lui arăta intens, acuzator, aproape de parc-ar fi ştiut ce urma să… nu, ce eram nevoită să fac.

— Dar ai avut totul sub control, nu?

I-am smuls bâta din mâini.

— Măcar ai ceva folositor? Dispozitive de urmărire? Un comunicator disponibil?

A făcut un spectacol elaborat din a căuta în buzunarele tricoului strâmt, cu mâneci lungi, apoi a ridicat din umeri.

— Sunt toate în haină.

M-am uitat în jos la haina lui Jack, de lână, simplă. Haina pe care o purtasem în tot acest timp. Mi-am strecurat mâna

înăuntru şi, desigur, într-un buzunar ascuns, la piept, erau un comunicator plat şi un dispozitiv de urmărire.

Ar fi trebuit să-mi închipui!

— „Fii pregătit!”, ăsta e motto-ul meu. Mi-a zâmbit cu satisfacţie. Asta, şi „Dormi de câte ori ai ocazia!” Ah, şi „Dacă tot n-ai observat că a dispărut, cu ce strică să-l iau eu?”

— Sună! i-am spus, incredibil de obosită şi dorindu-mi să fiu cât mai departe de acest vampir.

I-am aruncat comunicatorul lui Jack şi m-am aplecat, degetele tremurându-mi în timp ce-i puneam dispozitivul de urmărire. Nu voiam să mă uit la inima vampirului. Nu voiam să-l ating. Mi-am pus degetul mare pe dispozitiv, ca să-l activez, dar nu s-a întâmplat nimic.

— Se pare că nu au încredere în tine când e vorba de dispozitive de urmărire. Mă întreb de ce?

Jack s-a aplecat să rezolve el.

Poate că neîncrederea lor avea vreo legătură cu faptul că îl eliberasem pe Lend? Sau cu faptul că eram responsabilă de eliberarea aproape a tuturor vârcolacilor peste care dădusem? Nici eu nu aş fi avut încredere în cineva ca mine, poate. Am făcut câţiva paşi înapoi şi m-am sprijinit de perete, uitându-mă în sus la cerul întunecat, înnorat, făcând tot ce puteam ca să-mi abat gândurile de la vampir.

Jack s-a ridicat.

— Sunt pe drum! A aruncat leneş comunicatorul în aer şi l-a prins la spate. Unde-s trolii?

Ah, la naiba! Trolii. Ce-o să mai mint ca să ies din asta? N-aveam de gând să-i dau în vileag la AISP. Din partea mea, meritau să trăiască aici. Această creatură dezgustătoare care era la pământ, în faţa mea, era singura ameninţare care trebuia eliminată.

Am deschis gura să inventez o poveste când în perete s-a deschis o uşă în faţa noastră şi doi bărbaţi în tricouri pe gât negre au păşit prin ea, iar silfii care-i escortau au rămas anonim în întuneric. S-au uitat în ambele direcţii înainte de a înainta, după care au îngenuncheat lângă cadavru.

Unul mi s-a adresat mie, ochii săi galbeni ca de lup strălucind în spatele unora căprui. Brrr! Am presupus că cei de la AISP nu-şi pierduseră chiar toţi vârcolacii.

— Trolii?

M-am strâmbat ca şi cum aş fi regretat.

— Au dispărut de mult timp. Îl urmăreau pe vampir, un fel de răzbunare sângeroasă. Chestii tribale. Dar când aflaseră că eram de partea AISP-ului, preferaseră să fugă decât să fie prinşi. Tocmai îi urmăream când am dat de vampir.

— Nu au o bază aici? N-au fost capturaţi deloc oameni?

— Nu. Erau doar în trecere. M-au dus într-un depozit pustiu, unde campaseră. Nici urmă de oameni.

Am simţit ochii lui Jack asupra mea şi, deliberat, am evitat să mă uit la el. Aveam să livrez această minciună. Singurul care putea să mă contrazică era vampirul. Poate că trebuia să-l golesc… Dar, nu. Raquel mă va crede pe mine, nu pe el.

Vârcolacul a încuviinţat din cap, apoi l-a ajutat pe partenerul lui să târască vampirul de subsuori.

— Fiţi atenţi! E foarte puternic. Aş zice chiar mai puternic decât voi.

Vârcolacii m-au privit neîncrezători.

— Nu, serios! A omorât… M-am oprit, stomacul făcându-mi-se ghem, dându-mi seama ce-ar fi însemnat să răspândesc informaţia asta. Mai bine vorbesc cu Raquel. Asiguraţi-vă că n-o să se trezească până nu-l duceţi la Containerul de siguranţă. Un dispozitiv de urmărire nu prea are ce face în cazul lui.

Au încuviinţat din cap, pe jumătate cărându-l, pe jumătate târându-l prin uşă. Am văzut-o cu coada ochiului pe silfidă, dar nu am recunoscut-o. Cu atât mai bine.

Oftând, m-am lăsat alunecând lângă perete şi m-am aşezat pe jos, înfiorându-mă în timp ce durerea îmi săgeta şalele, radiind dinspre noadă. Câteva mişcări dureroase, şi am stat apoi confortabil, un fel de n-o-să-mor-acum-dar-poate-mai-târziu. Am prins cu coada ochiului o mişcare la capătul străzii. Birgitta, invizibilă pentru ochii oricui altcuiva, a dat din cap spre mine, după care a dispărut înapoi în întuneric. Măcar făcusem ceva corect astăzi. Poate. Probabil.

— Deci. Jack s-a aşezat lângă mine. Un spirit al apei, troli şi un super vampir, toţi într-o singură noapte. M-am răzgândit – chiar că ştii să te distrezi.

Aproape gata să plâng, mi-am înclinat capul lăsându-l pe umărul lui.

— N-ai idee.

Nu pricepeam dorinţa – nevoia – de a mi-l scoate pe vampir

din cap. Stomacul meu gol se zvârcolea de vinovăţie. Dar nu făcusem nimic. De altfel, n-aş fi făcut-o nici dacă n-ar fi apărut Jack să-mi salveze ziua. Degetele mă furnicau, în dezacord cu mine, şi mi-am strâns palmele pumn. Nu!

Am tăcut pentru o vreme, Jack tensionat sub capul meu, inconfortabil dar suficient de drăguţ cât să nu se mişte. In momentul acela, mă simţeam ciudat de apropiată de el, de parcă doar noi doi eram sănătoşi în lumea asta care era un vârtej de nebunie şi crime. Simţeam manipulările din lume ameninţându-mă să mă absoarbă şi pe mine, aşa că mă prindeam de orice ancoră. Chiar dacă era un coşmar blond.

Am ridicat capul şi m-am uitat la el.

— Cum m-ai găsit?

— Pur şi simplu, norocul. Răspunsul fusese calm, dar parcă-l aruncase un pic prea uşor. Mi-am mijit ochii, dar el a continuat: De ce ai minţit în legătură cu trolii?

— N-am minţit. Stăteam acolo şi ne uitam unul la altul, doi mincinoşi înduioşători, până când n-am mai putut să rabd: Jack!

— Hm?

— Mulţumesc. Vocea-mi era un pic tremurătoare. Dacă n-ai fi apărut tu…

— Dacă n-aş fi apărut eu, ai fi fost bine. Nu-i nevoie să fii sentimentală cu mine după ce am hotărât că probabil te distrezi decent, la urma urmei. Acum, se întâmplă să porţi cea mai frumoasă haină a mea. Mi-ar plăcea foarte mult s-o primesc înapoi, aşa că hai să te duc acasă, bine?

Nu puteam să mă împotrivesc.

SINCER, UN MINCINOS!

Raquel s-a încruntat la mine pe deasupra ceştii de cafea neagră.

— Doar uitându-mă la băutura ta şi mă doare măseaua.

— Noroc că AISP-ul are dentişti excelenţi.

Am zâmbit şi am luat o acadea ca să amestec în ciocolata mea fierbinte dublă, cu frişcă. Cafeneaua era mică, cu pereţi de un galben cald şi scaune moi în colţurile slab luminate, iar clienţii dispersaţi erau aplecaţi deasupra laptopurilor la care scriau – energizaţi de cafeină – lucrări de un geniu îndoielnic. Alesesem acest loc pentru că aduna laolaltă aromele Crăciunului, ridicol de devreme (în ciuda diverşilor păianjeni şi lilieci agăţaţi în onoarea Halloween-ului), şi pentru că era la treizeci de minute cu autobuzul în afara oraşului meu, aşa că erau şanse slabe să dau de cineva cunoscut. Mă îndoiam că vreunul dintre amicii mei vârcolaci sau vampiri ar fi recunoscut-o pe Raquel, dar preferam să evit să aflu dacă era aşa.

— E drăguţ aici.

A şters din nou o pată de pe masă şi s-a uitat la cuplul care se săruta în colţul opus nouă. Cel puţin, fusese de acord să ne întâlnim aici. În cea mai mare parte deoarece refuzasem categoric să mă întorc la Centru să raportez ce făcusem în misiune.

Ei bine, să mint aproape despre tot, dacă vreţi să spun cum era practic. Trecusem deja de povestea cu trolii. Am rezistat nevoii stringente de a întreba dacă vampirul spusese ceva despre ei. Dacă spunea şi eram prinsă, aş fi aflat. Uram să am secrete faţă de Raquel, dar unele lucruri necesitau asta. Jack pomenise de faptul că fusese cât pe ce să mă înec, aşa că eu i-am livrat câteva chestii nesemnificative despre spiritul apei, că nu mă omorâse întrucât curenţii ne despărţiseră şi reuşisem să ies din apă. Nu aveam motive să o fac să se îngrijoreze mai tare. Uber-vampirul constituia o informaţie excesivă pentru o singură vizită.

M-am cutremurat aducându-mi aminte cum mă-nşfăcase de încheietură şi ce voisem să-i fac.

— Nu-l laşi afară din Compartimentul de siguranţă, nu?

— Bineînţeles că nu. E încă extrem de instabil, chiar şi pentru cea mai simplă sarcină. Dar ai avut dreptate să nu mai spui

nimănui altcuiva de ce este aşa de puternic. E o deviaţie a dezvoltării sale. N-am mai întâlnit niciodată un vampir care să aibă drept ţintă paranormali, iar faptul că asta îl ajută să domine slăbiciunea naturală a vampirilor – ei bine, e mult mai recomandabil să ţinem strict secret.

A oftat parcă spunând: Lucrurile nu-s niciodată simple.

— Bun. Guy e un psihopat, chiar şi pentru standardele vampireşti. Iar asta spune ceva.

M-am rezemat de scaun, încercând să găsesc o poziţie să nu simt durerea din noadă. Trebuia să găsesc o soluţie să ascund asta de Lend când va veni diseară.

Nu. De-acum, fără ascunzişuri.

— Hei, ce zici de spiritele naturii? Crezi cumva că poate vampirul…

Am simţit că mi-e cam rău, făcându-mi griji să nu repet activitatea lui Viv. Nu credeam să pot face faţă la mai mulţi paranormali morţi decât îmi imaginasem.

Raquel a clătinat din cap.

— Nu, nu cred că are nicio legătură. N-au mai fost morţi sau cadavre. Aproape fiecare spirit al naturii pe care l-am identificat şi cu care am avut contact a dispărut, dar spiritele naturii sunt oricum neobişnuite… Înţelegi tu. Trebuie doar să ştim de ei câteva decade de-acum înainte, dar din câte ne dăm seama ăsta e un comportament obişnuit.

Am încuviinţat uşurată. De-acum, fără violenţă. Trebuia să-i spun lui Lend, să mă asigur că ştia că nu doar mama lui dispăruse. Desigur, nu eram sigură dacă asta făcea ca lucrurile să sune mai bine sau mai rău.

Raquel a sorbit din băutura ei.

— Dar e păcat de troli, totuşi.

Mi-am băut cu poftă ciocolata caldă, frigându-mi limba.

— Mda. Păcat! Totuşi, am adus un paranormal periculos, or ăsta e întotdeauna un scop al nostru, nu?

— Desigur, şi ai făcut foarte bine. Îmi pare rău că n-a fost o misiune uşoară cum îţi promisesem.

— Mda, ei bine, să-i dai lui Jack un GPS sau ceva de genul ăsta. E cu o treaptă mai sus de silfi, dar doar pentru orice eventualitate. Cel puţin, ei nu m-au aruncat niciodată direct într-un râu. Să nu-mi mai dai misiuni în apropierea apei, OK? Mă cutremur să mă gândesc oare unde ar putea să mă mai arunce

Jack.

— Data viitoare lasă-l pe el să păşească primul.

Am râs, dând din cap.

— Bună idee.

Spre surprinderea mea, Raquel m-a întrebat de şcoală şi mi s-a părut suprarealist şi în acelaşi timp perfect firesc să discut cu ea despre marele meu eseu intitulat Dracula, despre testul la engleză la care nu mersesem pentru că dormisem de dimineaţă, după aventura cu trolii, despre văicărelile mele legate de domnişoara Lynn. Mi-am adus aminte rapid de toate momentele în care obişnuiam să mă prefac că Raquel era mama mea, visând cu ochii deschişi să facem ce făceam azi.

Era drăguţ.

— Şi cum e cu Lend?

M-am uitat în jos, la ciocolata mea care se tot împuţina.

— Nu aşa de grozav. Eu, ăăă… nu i-am spus că lucrez iar cu tine.

A ridicat din sprâncene.

— Şi a aflat.

— Mda. Îţi dai seama că n-a trecut peste asta prea uşor.

A dat înţelegătoare din cap şi mi-a luat mâna în palmele ei.

— Lend şi cu mine nu am început cu dreptul, clar – doar Raquel putea să folosească expresia „pe picior greşit” amintindu-şi de Lend lovind-o şi apoi de noi închizându-l pe Lend într-o celulă de la AISP şi interogându-l –, dar a fost întotdeauna bun cu tine şi nu am nicio îndoială că voi doi veţi reuşi să vă descurcaţi cu asta.

— Mulţumesc. Eu…

Dar comunicatorul a făcut bip scoţându-ne din mica noastră retragere din normalitate. A citit mesajul şi a oftat sugerând că ziua nu are suficiente ore, apoi s-a uitat la mine ca să se scuze. Am fluturat din mână.

— Nu-ţi face griji. Du-te şi salvează lumea. Eu rămân să termin asta, să-mi fac rost de-o carie.

S-a oprit.

— Chiar îmi pare rău, Evie. Uneori îmi fac griji că, aducându-te înapoi, am greşit. Poate că este egoism din partea mea. Dar nu pot să-ţi spun cât de mult apreciez. A zâmbit, bătându-mă uşor pe braţ. Ţinem legătura!

— Ştiu.

— Anunţă-mă dacă ai nevoie de ajutor la eseu. Şi dacă pot să te ajut cu ceva legat de Lend.

Când a plecat, m-am simţit mai încălzită pe dinăuntru, şi nu doar datorită ciocolatei. În ciuda faptului că ultima misiune fusese un dezastru, lucrurile mergeau. Iar s-o am pe Raquel înapoi în viaţa mea însemna pentru mine mai mult decât mi-aş fi imaginat vreodată. Asta merita câteva experienţe aproape mortale în Suedia, nu? Lend o să înţeleagă. O să-l fac eu să înţeleagă.

O călătorie cu autobuzul şi, trei ore mai târziu, eram epuizată după ce mă gândisem cum să fac asta. Lend nu-mi spusese un moment anume la care se va întoarce, aşa că am stat întinsă pe canapea cu telefonul lângă mine, schimbându-mi poziţia până când am găsit una în care să nu mă doară noada.

Aventurile din noaptea precedentă mă implicaseră fără să vreau şi am căzut într-un somn agitat. O mână blândă, care mi-a dat părul la o parte de pe faţă, m-a trezit. Lend s-a ghemuit pe podea, cu ochii la nivelul ochilor mei.

— Salut, a zis cu voce tandră.

— Salut, am sărit eu iute – prea repede – şi am gemut de şocul durerii.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nim…, dar m-am oprit. M-am lovit destul de tare la noadă azi-noapte.

— Cum?

— Am căzut pe o scară.

— Unde?

— În Suedia.

Pe faţă i-a apărut îngrijorarea; s-a lăsat pe călcâie.

— Oh! Şi ce căutai în Suedia de-ai căzut pe scară?

— Mă luptam cu un vampir.

Chipul i-a încremenit.

— Deci eşti absolut în siguranţă dacă lucrezi iar cu AISP. Grozav! Data viitoare o să vii cu oasele rupte? Vezi? Exact despre asta vorbeam. AISP-ul te-a prins iar în ghearele sale; iar tu m-ai minţit, mi-ai ascuns diverse lucruri şi deja ai fost blocată la Centru şi ai fost rănită. De ce te luptai cu un vampir?

Am clătinat din cap.

— Nu se presupune că trebuia să am de-a face cu un vampir, trebuia să…

— Nu! Niciodată nu e ceea ce se presupune că trebuie să fie. Nu-mi vine să cred că Raquel te-a atras să te întorci să le faci treburile mizerabile.

Şi, deodată, am trecut de la nevoia disperată de a explica la agasare cumplită.

— N-ai idee despre ce vorbeşti. Crezi că dacă vampirii de pe-aici se comportă drăguţ, aşa fac peste tot? Cât bine înseamnă micul experiment pe care-l face David ca să-i protejeze pe oameni de paranormalii care nu vor să-şi descopere propria lor natură bună? Unii dintre ei sunt monştri, Lend. Ştii bine! Da, AISP e groaznică uneori, dar cel puţin cei de-acolo fac ceva! Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să stau în orăşelul ăsta şi să servesc clătite, dar ştii ceva? Tu nu eşti singurul care vrea să-i ajute pe paranormali! Poate că eu nu o fac în acelaşi fel în care o faci tu, dar să nu îndrăzneşti să mă acuzi că fac munca mizerabilă a AISP-ului. Vampirul tău preţios? Stătea la pândă şi-i omora pe copiii trolilor! Iar dacă nu eram eu, cine ştie câţi mai omora?

— Copiii trolilor?

M-am încruntat.

— Mda, am fost în Suedia să dau de urma unei colonii de troli.

— Şi ai dat de ea?

— Sigur că am dat de ea. Deoarece cu asta mă ocup şi-s bună în domeniul ăsta. Trolii mi-au cerut ajutorul şi, pentru că ei nu deranjau pe nimeni, i-am protejat de lucrul care le făcea rău. Şi, înainte să mă întrebi, nu, nu i-am deconspirat pe troli la AISP, dar, da, l-am predat pe vampirul psihotic. Aşa că poate ei mă folosesc, dar şi eu mă folosesc de ei şi aş aprecia dacă nu te-ai mai purta de parc-aş fi o idioată care face ce-i spun ceilalţi.

A tăcut preţ de un minut, iar eu mi-am adunat forţele pentru următorul lui argument.

— Îmi pare rău.

— Eu… Stai puţin, ce-ai spus?

— Îmi pare rău. Ai dreptate. Nu înţeleg de ce crezi că AISP e cea mai bună cale să acţionezi, însă eu nu voi fi niciodată capabil să fiu imparţial în ceea ce-i priveşte. Nu-mi place asta şi nici n-o să-mi placă; sunt prea multe modalităţi prin care poţi fi rănită. Dar dacă tu crezi că e important, atunci pot să mă obişnuiesc cu asta. Nu eşti o idioată – eşti cea mai bună şi mai strălucită persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

— Deci… suntem OK?

Speranţa îmi flutura în piept, alungându-mi o parte din neliniştea care mă sfâşiase pe parcursul ultimei săptămâni.

— Promite-mi doar că nu o să mă mai minţi. Urăsc faptul că AISP face încă parte din viaţa ta, dar pot să accept asta dacă încetezi să-mi mai ascunzi ceva. Asta mă deranjează mai mult decât orice: faptul că te simţi de parcă nu ai putea să fii sinceră cu mine. Mă cunoşti mai bine decât oricine altcineva – mă refer la mine cel adevărat. Vreau ca şi eu să te cunosc la fel.

Am încuviinţat din cap, cu lacrimi în ochi. Avea dreptate. Nu se putea ascunde de mine. Nu era corect ca eu să ascund ceva de el.

— Deci, de-acum înainte, fără minciuni?

Am înghiţit în sec cu greu. Eşti nemuritor, Lend.

— Fără minciuni! am minţit eu.

A oftat uşurat şi s-a aşezat lângă mine, cuprinzându-mă cu precauţie cu braţul pe după mijloc şi odihnindu-şi capul pe spătarul canapelei.

— Deci, hmmm… ce vrei să faci acum?

Aş fi vrut să ştiu.

MINCIUNI, BUZE ŞI LUNATICI

— Nu pot s-o fac, am şoptit, fiindu-mi rău de la stomac.

Lend şi-a pus mâna peste a mea, iar cu celălalt braţ m-a cuprins de mijloc. Am înclinat capul sprijinindu-mi-l de el, recunoscătoare pentru asta. Pentru noi. Lucrurile nu se întorseseră la normal, dar aşa avea să se întâmple.

— Sigur că poţi.

Mi-a împins degetul în jos, pe tasta „Enter” şi, pur şi simplu, mi-am depus candidatura la singura şcoală la care îmi doream să merg.

— O să vomit.

— În cazul ăsta, te rog să foloseşti baia, pentru că vreau să dorm aici la noapte.

A râs, sărutându-mă uşor pe gât.

M-am prăbuşit înapoi pe patul lui, şifonând cuvertura albastră, familiară. Să fim împreună acasă la tatăl lui mi se părea că eram ca în vremurile vechi, când o terminaserăm prima dată cu Centrul, iar eu venisem să locuiesc aici.

— Ar fi trebuit să mai citesc o dată eseul. Şi ce părere ai de testele mele? Nota de la mate ar putea fi cea mai bună. Trebuia să fie cea mai bună. Şi nota mea stupidă de la engleză.

Mi-am acoperit faţa cu mâinile. Nu pot să respir. Poţi să respiri când îţi depui candidatura? E normal?

Lend s-a aşezat lângă mine, greutatea lui făcând ca patul să se cufunde suficient cât să cad peste el.

— E normal. Şi eu m-am simţit exact la fel. Dar dacă te ajută cu ceva, arăţi mai drăguţă când te temi decât am arătat eu vreodată.

Am privit printre degete.

— Şi dacă nu intru?

M-a înconjurat cu braţele.

— N-ai de ce să-ţi faci griji. O să intri.

— Bine. Cineva trebuie să stea cu ochii pe tine şi pe nesuferita aia de driadă care este asistentă de laborator.

A râs, strângându-mă până când n-am mai putut să respir.

— De ce aş vrea vreodată o robustă nimfă a copacilor când pot s-o am pe super proaspăta Evie?

Mi-am eliberat braţele şi l-am împuns în ambele părţi, gâdilindu-l până când mi-a dat drumul. Şi apoi, neputând să

rezist gurii lui care era adorabilă când râdea, l-am sărutat, lăsând ca stresul din mine să se topească pe buzele lui. Dumnezeule, băiatul ăsta chiar avea gust bun!

Tocmai când mă relaxam la o şedinţă de sărutări gustoase, am fost întrerupţi de voci ridicate venind de pe scară.

— Băieţi, aşteptaţi musafiri? l-am întrebat ridicându-mă.

Lend şi-a scos degetele din părul meu.

— Pe nimeni de care să ştiu eu.

Vocile se-auzeau tot mai tare, certându-se în mod evident.

— Stai o secundă… e Raquel.

Grozav! Sigur că nu putea să apară decât când lucrurile între mine şi Lend mergeau bine din nou. N-aveam nevoie acum de un spectacol AISP, ca să-i amintească de minciunile mele. Ne-am grăbit să coborâm în bucătărie. David era cu spatele la tejghea, sprijinit de ea, având pe faţă un amestec straniu de furie şi spaimă. Raquel era în faţa lui, cu degetul îndreptat spre pieptul lui, subliniind fiecare propoziţie şi împungându-l emfatic de fiecare dată.

— Nu-mi vorbi mie despre încredere, David Pirello! Să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti mie despre încredere! Dacă ştii ceva despre locul în care se află şi nu mi-ai…

David şi-a dres zgomotos glasul, iar Raquel s-a întors şi ne-a văzut stând acolo. S-a înroşit la faţă de emoţie, cum rar o văzusem. Era drăguţă cu obrajii roşii şi ochii strălucitori. Încruntătura mai diminua cumva din efect, dar a adoptat rapid o expresie neutră.

— Oh! David nu mi-a spus că voi doi sunteţi aici.

Şi-a netezit fusta de parcă astfel putea să se elibereze de emoţia pe care şi-o stăpânea de îndată ce intraserăm noi în cameră.

— Evie, chiar voiam să te întreb despre colegiu, cum merge căutarea?

Am zâmbit bănuitoare, convinsă că nu avea nicio legătură cu venirea ei acolo.

— Foarte bine. Pentru început, mi-am depus candidatura la Georgetown – cu cinci minute în urmă.

— Ar trebui să ai formularele completate pentru cel puţin alte trei opţiuni, ca să fii sigură.

Am rezistat nevoii de a mă uita la ea cu furie. Consilierul de la mine de la şcoală îmi spunea tot timpul acelaşi lucru, dar în

ceea ce mă privea, nu-mi doream altceva decât Georgetown.

— Bun sfat. Mulţumesc.

— Ce faci aici? a întrebat-o Lend.

— Recent, s-au făcut nişte descoperiri şi voiam să ştiu opinia tatălui tău despre ele. Din păcate, nu a putut să mă ajute cu nimic. I-a aruncat lui David o privire furioasă. El părea mohorât. Evie, să mă ţii la curent cu alegerea facultăţii.

Zâmbindu-mi, a trecut pe lângă noi şi a ieşit pe uşa din faţă.

— De când foloseşte uşi normale? a întrebat Lend.

— E politicoasă, m-am încruntat eu, simţind nevoia s-o apăr.

— De fapt, ce voia?

David a clătinat din cap.

— Mai multe spirite ale naturii şi paranormali a căror localizare era cunoscută s-au strecurat din reţeaua lor. Oricum, nu ne priveşte pe noi. AISP creează problemele; se descurcă şi singuri cu ei. Mai multă putere pentru oricine trece peste ei.

M-am foit stânjenită. Habar n-aveam de partea cui eram în acest caz concret. Probabil că de ambele. Sau de niciuna. Lend tăcea, iar eu îmi scormoneam creierul să găsesc ceva de spus ca să umplu tăcerea mai lungă decât niciodată.

Celularul mi-a sunat în buzunar. Mulţumesc lui Dumnezeu!

— E Arianna… O secundă!

Am deschis telefonul şi m-am dus în camera de-alături.

— Arianna! Ce s-a întâmplat?

— Există vreun motiv pentru care un tip blond ţopăie în patul tău sau ar trebui să-l omor?

— Nu te obosi, am mormăit. O să-l omor eu însămi.

Dacă o să am de-a face întruna cu Jack dându-mi târcoale şi tulburându-mi viaţa…

Lend a intrat, iar eu am închis telefonul cu zgomot.

— S-a întâmplat ceva rău?

Mi-am băgat telefonul în buzunar, evitându-i cu grijă privirea. Asta nu era o misiune de-a AISP-ului. Şi avuseserăm o după-amiază fericită până când apăruse Raquel. Niciun motiv să stricăm lucrurile.

Am oftat. Adevărul. O să-i spun adevărul de câte ori pot, ca să i-l ascund când nu puteam.

— Jack e la mine în apartament şi o agasează pe Arianna.

Lend s-a încruntat.

— Ce e în neregulă cu el?

— N-am idee. Oricum trebuie să mă întorc, e schimbul meu.

Nu prea mai fusesem pe la restaurant în ultima vreme. Nu mai aveam nevoie de bani, dar ei încă aveau nevoie de ajutor, iar eu mă simţeam vinovată că nu eram acolo. În plus, să lucrez era o cale simplă să fiu cu ochii pe Nona. Nu mai văzusem silfi, dar asta nu însemna că nu se întâmpla nimic.

— Vrei să merg să te ajut?

I-am zâmbit, recunoscătoare că nu se supăra din cauza lui Jack. Fără îndoială că era un efort din partea lui.

— Ar trebui să alegi un film. În felul ăsta, nu va trebui să mirosim amândoi a prăjeală. Am nevoie de o întâlnire la care să mă gândesc.

— Am vrut să spun, să te ajut în privinţa lui Jack.

— A! Nu. E doar un pic dezechilibrat şi singur.

M-a cuprins cu braţele pe după mijloc, încruntându-se.

— Nu poate să fie dezechilibrat şi singur în preajma iubitei altcuiva?

— O să-i sugerez asta. Vii să mă iei la opt?

S-a aplecat spre mine şi m-a sărutat tandru.

— Mda. Sună-mă dacă ai vreo problemă.

Mă îndoiam că o să-l sun pe Lend, dar nu aveam nicio îndoială că, acolo unde era Jack, aveau să urmeze şi problemele.

STILURI DE VIAŢĂ ALTERNATIVE

Jack era în mijlocul unei sărituri când am năvălit în cameră. L-am înşfăcat de gleznă punându-l la orizontală. A căzut cu greutate pe patul meu şi s-a rostogolit pe podea.

Şi a râs.

— Hai să facem asta din nou! Dar de data asta o să sar chiar mai sus.

— Nu! Nu, n-o face! Ce cauţi aici?

S-a ridicat de pe podea şi a dat din umeri.

— Mă plictiseam.

— Nu-mi pasă! Nu sunt babysitter-ul tău!

Ochii săi albaştri au scăpărat. Sincer, ai cui ochi scapără de-adevăratelea? Apoi faţa lui s-a şifonat, cu buza de jos bosumflată. A clipit spre mine cu genele lui ridicol de lungi.

— Am crezut că suntem prieteni.

— O, las-o baltă!

— Hai! A sărit şi m-a înşfăcat de mână. Hai să facem ceva amuzant!

— Nu pot! Trebuie să muncesc, iar apoi am întâlnire.

— Iar tipul cu tigaia? Am crezut că v-aţi despărţit.

— Nu! De ce să ne despărţim?

Jack a ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Nu părea emoţionat ultima dată când l-am văzut. Oricum, cam aşa ceva. Voiam să verific, să mă asigur că sunteţi OK. Se pare că sunteţi, altminteri aş continua să spun că e plictisitor. Poate să te ia să vedeţi krakenii?

— În niciun caz! Serios? Sunt reali? Dintotdeauna am vrut să… M-am oprit şi am inspirat adânc. Serios! Sunt ocupată. Cu iubitul meu.

De data asta mi s-a părut că văd ceva autentic în expresia lui de dezamăgire. Grozav! Încă o persoană pe care o lăsam baltă. Totuşi, ştiam de unde venea. Dacă tot ce putea să aleagă erau Centrul şi Potecile Silfilor, ei bine, merita să aibă un prieten.

— Pot să obţin o amânare? Sunt foarte ocupată în week-enduri.

A ridicat din umeri, zâmbetul lui permanent aducându-i înapoi gropiţele în obraji, în toată gloria lor.

— Oricum, probabil că ar trebui să găseşti o cale să le omorâm.

Arianna şi-a dres glasul cu zgomot, în pragul uşii. Trebuia să trec repede pe lângă ea, fără să-i dau explicaţii, şi fără îndoială că trebuia s-o fac acum. Problema era care să fie explicaţia.

— Oh, hmmm.... Arianna, el e Jack. Este... hm, ei bine, ce ţi-a spus?

Ea şi-a dat ochii peste cap – ochii ei conturaţi cu negru –, farmecele sale de un maro-ciocolatiu imitând expresia ochilor cadaverici albi-lăptos.

— A zis că avenit să inspecteze paturile. Mi-am imaginat că e unul dintre vechii tăi prieteni.

— Nu, nu este... ei bine, într-un fel este. Nu e silf, e om, dar... hm...

Nu-i spusesem Ariannei de noul meu aranjament cu AISP. Lend era deja suficient de supărat din cauza asta; nu voiam ca şi colega mea de cameră să se supere pe mine.

— Jack. Şi-a fluturat cel mai valoros rânjet şi a întins mâna. Absolut uman, dar... I-a luat mâna şi şi-a lipit buzele de ea. S-ar putea să fiu dornic să încerc un mod de viaţă alternativ dacă asta înseamnă să ajung să te cunosc mai bine.

— Hm, bleah! Arianna şi-a tras mâna înapoi, cu chipul dezgustat, dar cu un zâmbet în colţul gurii. Viaţa eternă e oricum destul de grea şi fără să dau de o pacoste ca tine.

El a oftat adânc.

— Fetele sunt jalnice. Cel puţin, silfii te ucid pur şi simplu dacă nu te vor pe-aproape.

A pus o mână pe perete, aplecându-se şi dând din picior nerăbdător.

— Unde pleci? l-am întrebat simţindu-mă vinovată pentru că nu reuşeam să ies cu el.

— Să găsesc un silf să mă omoare, desigur.

Ne-a făcut cu ochiul, apoi s-a prefăcut că sare înainte exact când uşa silfică s-a deschis. Chiar şi Arianna a râs în timp ce uşa se închidea în spatele lui.

— Unde l-ai găsit pe tipul ăsta?

— N-am idee. Sunt un magnet pentru nebuni, presupun.

— Înseamnă că au talentul să găsească spiritul de grup.

— Tu vorbeşti? Nu ai mai multe hoarde de ne-morţi de condus într-o revoluţie glorioasă?

— Zombi, nu ne-morţi. E o distincţie sensibilă. Şi nu. Acum sunt în căutare de noi talente. Revoluţia glorioasă urmează

mâine.

— Mult succes cu asta. Hei, vrei să ne pierdem vremea împreună? Lend e aici tot weekendul.

Ea a ridicat din umeri. Era din ce în ce mai retrasă în ultima vreme. În lipsă de o apocalipsă silfică, în mod categoric nu mai puteam s-o scot din această situaţie dificilă de data asta.

— Ba da. Maraton Easton Heights?

Bonusul la asta – de când Arianna nu mai dormea – era că puteam să vedem DVD-uri toată noaptea, ceea ce însemna că nu trebuia să mai fiu altfel decât Lend. Un plan excelent în carneţelul meu.

Am aprobat şi am zâmbit cu entuziasm.

— Petrecere!

— Lend o să se văicărească.

— E drăguţ când se văicăreşte.

— E ceva în neregulă cu tine, a spus ea.

Erau o mulţime de lucruri în neregulă cu mine, dar cu siguranţă faptul că-l iubeam pe Lend nu era unul dintre ele.

— Oh, hei, a zis ea, arătând spre nişte dosare groase de pe biroul meu. Am comandat materiale pentru încă vreo câteva şcoli din Columbia District.

— De ce?

— Plan de rezervă. Ştii, doar în caz că…

M-am încruntat. Parcă s-ar fi vorbit cu Raquel.

— N-am nevoie de un plan de rezervă.

Şi-a dat din nou ochii peste cap.

— Nu fi fraieră! Uneori, lucrurile nu merg cum vrem noi. Întotdeauna trebuie să ai mai multe opţiuni. Eşti norocoasă să le ai.

— Nu am nevoie de opţiuni. Ne vedem mai târziu.

Am închis uşa în urma mea mai tare decât era necesar.

Când am ajuns jos, m-am strecurat în bucătărie şi le-am găsit pe Nona şi Grnllll stând una lângă alta, aplecate peste ceva de pe braţul Nonei. Am clipit, sigură că nu vedeam bine. Arătau de parcă i-ar fi vorbit unei şopârle gecko sau unei salamandre de un portocaliu strălucitor, ceea ce nu putea fi adevărat.

Apoi, din nou, Nona era copac. Aproape nimic din ce făcea nu era bizar. Sau totul era. Aici, cu siguranţă că nu existau standarde pentru o viaţă normală.

— Salut, Nona!

S-a ridicat, trăgându-şi braţul, protector, la spate, cu o privire încruntată. M-am încruntat şi eu, întrebându-mă dacă nu trebuia să văd asta sau dacă era pur şi simplu agasată de mine pentru că nu mai munceam mult.

— Azi ai nevoie de mine la mese sau la tejghea?

— Nici la una, nici la alta. Mulţumesc. Poţi să pleci.

— O… K!

Cu siguranţă, aici era ceva în aer.

Între conversaţia ei şuşotită cu Grnllll şi întâlnirea cu Reth, Nona mă scotea serios din sărite. Şi mai era acel anumit fel în care mă privea când credea că nu sunt atentă la ea – de parcă… nu ştiu… pur şi simplu aştepta. Ceva.

Am traversat sala de mese ca să ies şi jur că toate perechile de ochi de-acolo – dintre care niciuna nu era omenească – mă urmăreau pe mine. Abţinându-mă să nu mă cutremur, mi-am scos telefonul ca să-l sun pe Lend să-l scot la o plimbare. Azi nu aveam cum altfel să ies sub cerul liber.

Capul mi se îndrepta periculos către bancă. Bucata asta de plastic care imită lemnul, netedă şi platâ, era îmbietoare, iar bâzâitul neted şi plat al vocii profesorului de engleză, în fundal, părea să fi dat lovitura cu un remediu împotriva insomniei nedescoperit până atunci.

Nu puteam să-mi aduc aminte când fusesem ultima dată atât de plictisită. Măcar de-aş fi fost oficial acceptată la Georgetown! Apoi puteam să mă relaxez. Acum nu-mi mai puteam permite greşeli, pentru cazul în care îmi erau verificate notele.

De-asta şi fusesem astăzi la maraton – în plus, ca să-mi măresc nota – în timpul prânzului, pentru domnişoara Lynn. „Maraton”[3], într-adevăr, era impropriu spus. Era ca şi cum ai spune „gremlin calm” sau „vrăjitoare plăcută”. Sau „istorie distractivă”. Era al treilea maraton al meu de săptămâna asta şi eram sigură că sacrificam ani din şi-aşa scurta mea viaţă pentru o notă biiiiip. Şi totuşi, cel puţin să alergi era atât de epuizant, încât nu puteam să mă plictisesc. Spre deosebire de acum.

Mi-am înghiţit un căscat. Voiam să se întâmple ceva, orice. Poate că Lend va veni şi mă va salva din nou şi vom putea să

[3] Joc de cuvinte intraductibil. În engleză, fun run înseamnă ad litteram alergare distractivă

avem o nouă întâlnire magică şi să depăşim tensiunea care încă părea să se prelungească între noi în momentele de tăcere. Odihnindu-mi capul în pumn, m-am holbat la uşă.

Ce-ar fi dac-ar intra un zombi, aducând cu el duhoarea morţii şi a degradării? S-ar duce la Fata-Depravată-cu-Părul-Roşu-din-Echipa-de-Fotbal, care se afla chiar lângă uşă. Aş putea să învinge un zombi. Rigla de pe catedra profesoarei pare să aibă o muchie ascuţită şi cât de cool ar crede colegii mei de clasă că eram? Mai ales dacă-l aveam pe Tasey.

Am oftat, lăsându-mi capul pe spate şi holbându-mă la tavan. N-aş fi reuşit niciodată. Nicio riglă nu are muchia destul de ascuţită. Pe lângă asta, pe Tasey nu-l aduc niciodată la şcoală. Şi chiar dacă-i salvam pe toţi cei din clasă, aş fi fost probabil exmatriculată deoarece şcoala are toleranţă zero în ceea ce priveşte violenţa.

Aşa că trebuia să trăiesc fără aprecierea şi admiraţia eterne ale colegilor mei. Era adevărat, cei mai mulţi dintre ei de-abia mă observau. Aveau grupurile lor deja formate şi, din moment ce erau destul de prietenoşi, eu nu socializam cu nimeni din afara şcolii. Pe de-o parte nu era vina mea, pentru că îmi petreceam majoritatea timpului la muncă, la restaurant, şi weekendurile i le dedicam lui Lend.

Dar dacă era să fiu cinstită, cea mai mare vină o purta faptul că, deşi aş fi vrut foarte mult, nu mă potriveam cu acest loc. Dramele lor se învârteau în jurul a cine cu cine ieşea şi cine ce a zis şi cui şi cine unde s-a dus şi aşa mai departe. Dramele mele se refereau mai ales la ce-uri – Ce Dumnezeu este creatura asta oribilă care e cât pe ce să-mi taie gâtul?

Sau cel puţin aşa obişnuia să fie. Toată săptămâna fusesem nervoasă. Raquel nu avusese nevoie de mine pentru nimic, ceea ce mi-a lăsat prea mult timp să mă stresez pentru toate nimicurile. Nu exista niciun loc în care să pot să mă duc şi în care să mă simt în siguranţă şi calmă. La masă erau toţi paranormalii şi deşi Nona se purta la fel ca-ntotdeauna, mă treceau fiorii de câte ori se uita la mine. Arianna parcă era strigoiul meu personal, întotdeauna acasă, întotdeauna infectându-mi apartamentul cu dispoziţiile ei. Ce era afară mă irita prea tare – briza care mă însoţea pretutindeni, simţindu-mă nevoită să scrutez constant cerul în căutarea duhurilor aeriene şi a mulţimilor de silfi. Nu aveam niciun loc în care să merg şi să

fie al meu.

Era aşa cum îmi spusese Jack: Nu aveam casă.

Dar în momentul ăsta eram pur şi simplu plictisită. Aşa că poate un vampir rătăcit a venit la şcoală şi…

O foaie de hârtie a aterizat cu zgomot pe banca mea şi mi-au trebuit câteva secunde ca să-mi dau seama la ce mă uitam. Testul meu. Ultimul meu test! Testul cu…

Nu, nu era corect.

M-am holbat fără să-mi vină să cred la litera elegantă de pe prima pagină. C+? C+? El nu ştia cât de mult timp îmi petrecusem învăţând pentru testul ăsta stupid şi inutil? El nu ştia că-mi petrecusem o jumătate de noapte luptându-mă cu forţele răului? El nu ştia că trebuia să merg la afurisitul de Georgetown?

Aveam în faţa ochilor un C+ care-şi bătea joc de mine. Probabil că era un lucru bun că nu-l aveam pe Tasey în geantă, altminteri ar fi ars acea literă abominabilă chiar acolo, să dispară de pe pagină. Ora s-a terminat înainte ca eu să-mi dau seama ce instrucţiuni individuale ne-a dat profesorul, iar Carlee se afla lângă banca mea.

— Un C+? Drăguţ!

— „Drăguţ” nu o să mă ducă la Georgetown, am mormăit, periculos de aproape de a-mi da lacrimile.

Te rog, te rog, să-mi verifice situaţia şcolară înainte ca notele să fie trecute în catalog.

— O să intri sigur! Eşti atât de deşteaptă! Nu-ţi face griji.

M-a cuprins cu braţul pe după umeri în timp ce mergeam amândouă să mâncăm.

— Hai să vorbim despre lucruri mai vesele. Ce să fiu de Halloween? Nu mă pot hotărî dacă să fiu o vampiroaică sexy sau o silfidă sexy. Am o cadă întreagă de gel de corp cu sclipici pentru fiecare costumaţie, dacă vrei să fii personajul care n-o să fiu eu.

Silfii şi vampirii aveau acum sclipici?

Pe bune!

COMPLICAŢII ÎNVELITE ÎN CARAMEL

Am mormăit, ţinându-mă de burtă.

— Easton Heights nu ascunde niciodată asta. Comentariu dramatic al naratorului: în următorul episod, Halloween-ul se desfăşoară periculos de prost. Carys consumă cantităţi letale de zahăr. Va supravieţui, ca să ajungă la Bal? Şi, chiar şi mai înspăimântător, o va mai invita cineva acum, că s-a îngrăşat cu un kilogram şi două sute de grame?

Arianna s-a încruntat în timp ce-mi fixa peruca.

— Nimeni nu te face să mănânci un baton întreg de Tootsie Roll. Nu te mai mişca!

Ar fi fost mai uşor să mă pregătesc dacă aş fi putut să folosesc o oglindă, dar Arianna ura oglinzile, aşa că acum mă aflam pe scaun, în mijlocul sufrageriei. Nu puteam să mă plâng prea mult, deoarece nu exista niciun loc pe pământ de unde să-mi fi putut lua eu singură un costum atât de bun.

Uneori, merită să ai drept colegă de cameră o fostă-elevă-la-şcoala-de-modă.

— OK. A făcut un pas înapoi, admirându-şi opera şi dând din cap ferm. Eşti gata de plecare.

Am ţâşnit şi mi-am verificat înfăţişarea în oglinda de la baie.

— Oh, Arianna, e grozav!

Peruca mea roşie şi panglica latră purpurie completa costumaţia – rochie purpurie, ciorapi roz şi eşarfă de mătase verde. Dintotdeauna îmi plăcuse banda Scooby-Doo. Erau exact opusul meu. Ei vânau monştri care se dovedeau a fi oameni; eu puteam să văd oameni care erau de fapt monştri. Cred că afacerea lor era mai bună. Şi aveau un avantaj minunat din asta.

— Merge, deci? a strigat Arianna din cealaltă cameră.

— Eşti un geniu absolut! Sunt cea mai arătoasă Daphne care a existat vreodată.

— Şi cea mai modestă!

M-am întors la ea. Era din nou la computer, ocupată cu jocul ei.

— Vrei să vii cu noi? am întrebat-o.

— Nu sărbătoresc Halloween-ul.

— Ei haide, e noaptea ta!

S-a uitat la mine cu o privire de moartă.

— Mulţumesc, sar peste ea.

Am ezitat, simţindu-mă vinovată. Îmi petrecusem foarte puţin timp cu ea în ultima vreme. Ba chiar adormisem vreo jumătate de oră în noaptea noastră maraton, cu o săptămână în urmă. Nu voiam să recunosc, dar stupidul uber-vampir din Suedia adusese la suprafaţă tot dezgustul meu legat de vampiri şi îmi era greu când mă uitam direct la Arianna. În plus, în ultimele săptămâni devenise cu adevărat retrasă şi antisocială.

Ei bine, şi mai retrasă, şi mai antisocială, cel puţin.

Însă îşi dedicase timp ca să-mi facă mie acest costum minunat. Cel puţin atâta puteam să fac şi eu – s-o determin să iasă cu noi.

— Haide! O să fie distractiv. Pe lângă asta, vampirii sunt sexy anul ăsta, deci vei fi automat cool! Nu cred că vrei într-adevăr să-ţi petreci Halloween-ul ascunsă în apartamentul ăsta stupid, nu?

Şi-a mijit ochii.

— Exact asta vreau să fac, mulţumesc foarte mult. În plus, urăsc să te oblig să-mi suporţi compania când e clar că nu-ţi face plăcere. Nu vreau mila ta, Evie.

— Nu e aşa deloc!

A oftat, întorcându-se la jocul ei.

— E-n regulă, oricum. Am înţeles. Nici eu nu aş ieşi cu mine.

Tocmai voiam s-o contrazic când de-afară s-a auzit un claxon. I-am pus o mână pe umăr, dar ea s-a scuturat fără ca măcar să se uite la mine. Când Arianna intra într-una din crizele ei de proastă-dispoziţie, nu era chip să mai stai de vorbă cu ea. Am încercat să alung sentimentul de vinovăţie în timp ce alergam pe scară şi treceam prin sala de mese. Lend s-a dat jos din maşină când am ieşit – o excursie special pentru mine, în această joi.

M-am încruntat.

— Nu te-ai costumat!

A rânjit, deschizându-mi portiera.

— Sigur că m-am costumat. M-am deghizat în omul invizibil.

I-am tras un ghiont în piept.

— Leneşule!

— Hei, port un costum în fiecare oră-n care-s treaz. Tu te deghizezi doar o dată pe an, ceea ce face ca tu să fii cea leneşă. Totuşi, arăţi chiar sexy cu ciorapii roz, aşa că treacă de la mine.

— Ce nobil din partea ta!

M-a sărutat, zăbovind pe buzele mele, şi m-am umplut de căldura fericirii. Aveam să fim OK.

M-am uitat afară pe geam în timp ce mergeam spre tatăl său, emoţionată să văd primele grupuri de mici colindători, îmi aminteam vag cum mergeam şi eu să colind când eram mică. Una dintre fostele mele familii făcea mare caz de asta; trebuia să scobim dovleci şi toate cele. Femeia care administra ultimul cămin în care stătusem considera că nu era sigur, aşa că a trebuit să stăm în casă şi să vedem de trei ori desenele animate cu Charlie Brown. De-atunci nu mi-au mai plăcut niciodată câinii beagle.

Raquel, desigur, considera că sărbătoarea n-avea niciun sens, cu oamenii care alergau dintr-o parte într-alta susţinând a fi chiar lucrurile de care noi îi protejam. În plus, îşi făcuse întotdeauna griji să nu-i ofensăm pe „co-lucrători” făcând lumină în existenţa lor. Judecând după dispoziţia Ariannei, poate că Raquel se referise chiar la una ca ea.

M-am întors spre Lend.

— Ce avem pe agendă în seara asta?

— Mai întâi, scobim dovleci. Am schiţat câteva modele. O să-l învingem pe tata.

Am zâmbit, nerăbdătoare să văd ce schiţase. Cele mai multe dintre schiţele sale din ultima vreme erau pentru ora de anatomie umană. Le preferam pe cele pe care le făcea ca să ne amuzăm.

— Grozav! Şi apoi?

— Facem mere învelite în caramel şi ne postăm la uşă. Singurele fiinţe care pot să vină acasă sunt vârcolacii locali şi copiii lor, deci e întotdeauna distractiv să-i vezi.

— Oh, grozav! am spus, ca şi cum vorbeam serios, dar eram dezamăgită.

Acesta era primul meu Halloween normal, de adolescentă. Mă aşteptam să fie ceva un pic mai emoţionant decât să le dăm bomboane puilor de vârcolaci. Carlee avea petrecere în seara asta – sărbătoarea ei anuală de Halloween – şi deşi nu ieşeam cu nimeni dintre cei care erau acolo, eram destul de curioasă. Singurele petreceri adevărate pe care le văzusem vreodată erau cele de la TV. Sau la Centru, dar astea erau lamentabile. Întotdeauna era stânjenitor să mă amestec printre paranormalii

cărora eu însămi le pusesem dispozitive de urmărire la distanţă. În plus, nimeni nu făcea un punci mai tare.

Totuşi, fiind cu Lend, lucrul ăsta bătea orice altceva, iar el ura petrecerile. Era un tip căruia-i cam plăcea să stea acasă, căci trebuise să fie izolat când era mic, până când învăţase să-şi controleze corpul care-şi schimba forma. Şi chiar dacă atunci când crescuse mare avea potenţial să fie destul de popular (citeşte: bună, frumosule!), se simţea de parcă nimeni nu putea să-l cunoască vreodată cu adevărat.

Până am apărut eu, adică. Ceea ce mă făcea cât se poate de fericită.

Lend s-a uitat la mine şi mi-a zâmbit.

— Nu te pricepi deloc să te prefaci entuziasmată! Dar nu asta e tot ce vom face.

Am ciulit imediat urechile.

— Mda?

— Ei bine, eşti deja costumată pentru asta, aşa că mă gândesc că putem merge la… disco-bowling.

— Disco-bowling? Serios? Există aşa ceva?

A râs.

— N-am fost niciodată, dar ai pomenit de bowling acum câteva săptămâni şi m-am gândit că e seara serilor şi că pot merge mai departe să te încânt cu impresionantele mele lipsuri privind bowlingul. Pe de altă parte, arăţi prea sexy ca să pierzi colindatul. S-a organizat un concurs de costume – iar tu ai mari şanse să câştigi.

Am râs ameţită, i-am înşfăcat mâna şi i-am sărutat încheieturile degetelor. Ştiam că mai degrabă ar fi stat acasă, dar plănuise ca în seara asta să mă facă pe mine fericită. Şi voia să se dea mare la mine, ceea ce îmi gâdila vanitatea mai mult decât eram dispusă să recunosc. Cel mai bun iu-bit ca-re a e-xis-tat vreo-da-tă!

— Facem şi poze? Iar dacă mergem la bowling, trebuie să te costumezi şi tu.

S-a prefăcut că oftează, dar farmecele de pe părul său au făcut să-i crească imediat o coafură afro, iar eu am suspinat de încântare. Apoi s-a transformat într-un păr mai scurt, galben-blond, cu cărare pe-o parte.

— Îmi imaginez că dacă-mi pun o lavalieră şi nişte pantaloni albaştri pot să fiu un Fred mediocru pentru Daphne care eşti tu,

nu?

Seara era perfectă.

— Astea nu sunt pentru, să zicem, preşcolari? Nu mă puteam opri din râs în timp ce Lend trăgea de bilele de pe jgheabul nostru. Întregul loc era iluminat de neoane, cu un uriaş disc aruncând reflexii scânteietoare în jur. Muzica bubuia atât de tare, încât trebuia să ţipăm ca să ne auzim, dar toată lumea se distra. I-am văzut chiar şi pe Kari şi Donna, la câteva culoare mai încolo, cu râsetele lor ca nişte lătrături, reminiscenţe de la focile care erau de obicei. Mi-au făcut fericite cu mâna, ignorând coada mare de tipi care încercau să flirteze cu ele.

— Mda, bowlingul e pentru preşcolari sau pentru doi adolescenţi care nu se pot opri din a arunca bilele de pe jgheaburi, de parcă vieţile lor ar depinde de asta. Ceea ce, din fericire, nu este aşa. Pentru că am încurca-o.

Mi-am înşfăcat bila lucitoare roz aprins (pe care mă gândeam serios s-o cumpăr) şi am imitat aruncarea perfectă pe care o utiliza un tip de lângă noi. În loc să arunc drept în jos pe pistă ca să lovesc popicele, bila mea a zburat inexplicabil înapoi, spre Lend.

— O, acum devenim periculoşi.

Lend mi-a adus bila înapoi şi, îmbrăţişându-mă, am aruncat-o împreună. După ce a lovit ambele margini ale pistei, a doborât trei popice.

Am ţopăit strigând.

— Asta pare c-a fost un fel de lovitură, nu?

— Mie mi s-a părut destul de bună.

Pentru următoarea rundă, Lend s-a ghemuit şi a aruncat bila cu amândouă mâinile, ţinând-o între picioare – nimerind chiar pe pista tipului cu tunsoare mohawk. El nu era chiar aşa de amuzat ca noi, dar Lend a rânjit şi şi-a cerut scuze cu cel mai deplin farmec al lui.

— Noroc că arătăm bine, am spus în timp ce Lend se aşeza pe scaunul de plastic portocaliu de lângă mine. Nu prea mai avem ce face pentru noi, ca jucători de bowling.

— Deci, crezi că blondul arată bine?

Mi-am trecut degetele prin părul lui ridicol.

— Sigur, sigur nu. Îmi place de tine înalt, brunet şi bine făcut.

Ei bine, preferatul meu este înalt, invizibil şi bine făcut, dar liniştit.

Un crainic a oprit muzica disco dată tare, ca să anunţe începerea concursului de costume. Lend m-a tras în sus şi am pornit într-acolo, când am simţit că geanta îmi vibrează. Telefonul! L-am scos şi am fost surprinsă să văd pe ecran numele Carlee. Oh, la naiba, uitasem oare să-i spun că nu mergeam la petrecerea ei?

— Carlee! Ce s-a întâmplat? Scuze că n-am reuşit să vin, am ţipat eu peste zgomot, trăgându-l pe Lend pe uşile duble de la intrarea într-un mic loc liniştit.

Nu voiam ca ea să creadă că o lăsasem baltă. Deşi aşa era.

— Evie! Evwwie! Îmi lungea numele, iar din spatele ei puteam să aud sporovăiala unor voci parcă prea multe, de hiper adolescenţi. Draga mea, ai făcut asta pentru mine! Îţi sunt datoare!

— Ce?

— Prietenul tău. I-ai spus de petrecere, şmecheră mică şi neastâmpărată ce eşti!

— Care prieten?

— Jack, desigur!

HALLOWEEN AL NAIBII DE FERICIT!

Mi-am băgat un deget în ureche ca să aud mai bine ce mi se spunea la telefon, întorcându-mă într-o parte şi îndepărtându-mă de Lend.

— Stai puţin! Poftim? Cine e?

Carlee nu putea să spună ceea ce credeam eu că spusese!

— Jack, tipul drăguţ! Mulţumesc că i-ai spus să vină! Am terminat-o definitiv cu John! Şi sunt aşa de bucuroasă că am ales costumul de înger deşănţat! Poţi să-mi dai vreun indiciu? Ce-i place, ce nu-i place, orice?

— Este… Jack e acolo?

Lend a întors brusc capul şi, deodată, s-a concentrat la conversaţia noastră.

— Mda, este… aşteaptă…

În fundal s-a auzit o fată ţipând strident, apoi au explodat zgomote de veselie. Carlee înjura râzând.

— A zburat de la etajul al doilea şi a aterizat în foaier!

Mi-am pus o mână la ochi, încercând să găsesc o cale ca lucrurile să fie bine. Nu se putea ca Jack să fie acolo. Nu se putea ca lumile mele să se amestece aşa. Cum de aflase de asta totuşi? Şi, cunoscându-l pe Jack, era sortit să-i bage într-un necaz sau altul. Ceea ce a şi făcut. Pe lângă asta, gândul la Jack şi Carlee sărutându-se mă făcea să mă simt vag rău şi ştiam că nu era de la excesul de mere în caramel pe care-l făcusem acasă la Lend. Ce avea să se întâmple când el o să dispară şi o s-o lase cu inima frântă? O pierdeam pe singura prietenă normală pe care-o aveam. Iar dacă el îi spunea ei despre viaţa lui adevărată… ei bine, probabil că ea ar fi crezut, prin asociere, că şi eu eram nebună. Nu voiam să-mi petrec restul anului şcolar aici fără să am niciun prieten.

— Poţi să mi-l dai la telefon? Carlee! Dă-mi-l pe Jack la telefon!

Ea râdea, strigând ceva ce nu puteam să înţeleg peste zgomotul din fundal.

— OK, trebuie să plec… toată lumea merge la cimitir! Mulţumesc încă o dată… Bârfă plăcută mâine, draga mea!

Convorbirea se terminase.

— Oh, biiiiip!

Mi-am închis telefonul, încremenită pe moment. Dezastru

total! Jack nu era întruchiparea discreţiei – sau a sănătăţii mentale, mai exact – şi dacă-i spunea ei secretele mele…

— Jack, hm…

Vocea lui Lend era neutră, precaut controlată.

Am dat din cap, urându-l pe Jack pentru că ne stricase seara perfectă.

— Presupun că şi-a făcut apariţia la petrecerea lui Carlee.

— Oh!

Lend n-a mai zis nimic. Nu puteam să-mi potolesc panica gândindu-mă la ce putea spune Jack. Luminile au prins să clipească intens atunci când parada costumelor a început. Aveam s-o pierdem.

— Ar trebui să… Se duc cu toţii în cimitir. Ar trebui să mă asigur că Jack n-o să dea de necaz.

— Dacă aşa crezi!

Din nou, cu aceeaşi voce neutră. Lend încerca să nu-şi trădeze emoţiile şi era mai rău decât atunci când îşi dădea în vileag enervarea.

— Trebuie să mă-ntorc la şcoală în seara asta, oricum. Pot să te las în drum – pe-acolo trec şi eu. Ai cu ce să te întorci?

— Da, pot să mă întorc cu Carlee.

Şi chiar dacă nu puteam, cimitirul era doar la un kilometru şi jumătate de restaurant. Era mai uşor să mă întorc pe jos decât să-l rog pe Lend să mă aştepte sau să vină cu mine. Seara noastră nu trebuia să se termine aşa. Oribil, oribil, fantastic de oribil!

— Eşti sigură?

— Sunt sigură. Mulţumesc.

Drumul a fost apăsător şi fiecare minut care trecea în acea linişte tensionată mă făcea să fiu şi mai hotărâtă să-l strâng de gât pe Jack. Telefonul meu a sunat aproape când ajunseserăm acolo; am răspuns.

— Carlee! Ce s-a întâmplat?

— Sunt Arianna.

— Oh! Ce s-a întâmplat?

— Nu mai pot să stau niciun minut în apartamentul ăsta! E un maraton al filmelor violente la Crown Theater. Unde sunteţi, dragilor?

Inima mi s-a îngreunat. Perfect! Acum voia să ne-ntâlnim, să socializeze.

— Hm, de fapt, merg la o petrecere, iar Lend se întoarce la şcoală. Dar poate ne întâlnim mai târziu?

Am aşteptat să-mi răspundă, dar a venit tonul.

— Grozav! am mormăit, aruncând telefonul în geantă.

Lend a tras în faţa gardului de fier forjat care delimita perimetrul cimitirului. Era o imagine frumoasă – şi, credeţi-mă, în materie de cimitire văzusem mai mult decât era de aşteptat din partea mea. Copaci masivi îmbrăcaţi în iederă umbreau totul, dând un sentiment de intimitate. Îngust, străbătut pretutindeni de alei pavate, iar din loc în loc bănci de piatră. În timpul zilei era liniştit, minunat, tot ce puteai să ceri mai drăguţ de la un loc al odihnei eterne.

Noaptea? Mda, cam înspăimântător! Nu puteai să vezi la mai mult de şase metri, în orice direcţie, din cauza copacilor şi totul era slab iluminat de felinare patetic împrăştiate din loc în loc.

— Îl ai pe Tasey la tine? m-a întrebat Lend.

Am râs nervos.

— De obicei nu-l iau cu mine când am întâlnire cu tine, în mod ciudat. În plus, ăsta e teritoriul tatălui tău. Probabil că este cel mai sigur cimitir din lume.

Vampirii de-aici aproape că se puneau la punct unul pe altul. Nu era posibil ca ei să creeze dezordine în zonă şi să atragă atenţia.

— Totuşi, nu ai lănţişorul.

I-am zâmbit şi l-am scos de sub rochie.

— Mda. O să fiu bine. Iar dacă-l aveam pe Tasey la mine, probabil că l-aş fi folosit pe Jack, doar atât.

Am sperat ca Lend să râdă, dar doar a oftat şi a dat din cap.

— Ne vedem mâine-seară, atunci.

— Da.

M-am aplecat spre el şi am fost răsplătită cu un sărut rapid, buzele noastre de-abia atingându-se. Tâmpitul, tâmpitul de Jack! M-am dat jos din maşină, iar Lend a aşteptat să ajung la poartă şi să înaintez un pic pe potecă, după care l-am auzit plecând.

Un strigăt şi câteva râsete nervoase, îndepărtate, au plutit printre copaci şi am strâns din dinţi. După câteva cotituri, am dat de grup, adunat în jurul uneia dintre bănci. Păreau concentraţi la cineva care stătea în mijlocul băncii. M-am apropiat şi mi-am mijit ochii. Jack, desigur. A făcut un salt înapoi de pe bancă, demn de aplaudat.

Apoi m-a zărit şi mi-a rânjit de parcă era o surpriză plăcută să mă vadă.

— Evie! Ai reuşit să vii!

— Da, foarte amuzant! De fapt, eu am fost invitată. Tu cum ai ajuns aici?

— Evie! Uau!

Carlee şi-a aruncat braţele în jurul meu. Trebuie că îngheţase în rochiţa ei albă fără mâneci, cu cizmele fără toc şi cu aripi.

— Nu-i aşa că e grozav?

— Oh, da! Total! Ador cimitirele! Lasă-mă să ghicesc… a fost ideea lui Jack?

— Da! A chicotit. Nu ştiu de ce nu ne-am gândit mai devreme la asta!

Lui Jack îi străluceau ochii, era aproape febril de entuziasm.

— Nu e amuzant? N-am mai fost la o petrecere ca asta, ei bine, niciodată!

Încă-l uram pentru că mă târâse aici, dar o parte din mine era geloasă. Ăsta era exact lucrul pe care mi-l imaginasem dintotdeauna când era vorba de o petrecere de Halloween, noaptea, dar eu trebuia acum să joc rolul Domnişoarei Responsabile şi să-l iau de-acolo înainte de a face vreo boacănă. Pe de altă parte, nu părea nici pe departe la fel de amuzant precum fusese la bowling. Era mult mai frig, iar majoritatea elevilor arătau de parcă se străduiseră să fie buni şi ameţiţi de băutură.

— Salut!

Un tip înalt şi slab, cu păr brunet, pe care-l cunoşteam de pe holurile şcolii s-a suit în picioare pe bancă, să atragă atenţia tuturor.

— V-aţi ascunselea! Sunteţi liberi să vă ascundeţi în perechi!

A făcut cu ochiul cu subînţeles, după care a sărit jos. Carlee s-a întors spre Jack, foarte entuziasmată, dar tipul a lovit-o peste umăr.

— Se pune Carlee!

Strigând strident, toată lumea s-a răspândit în întuneric. Carlee şi-a lăsat buza în jos, exagerat de bosumflată.

— Să nu te ascunzi prea bine, OK, Jack?

El i-a făcut cu ochiul. Ea a chicotit. Iar mie aproape că mi-a venit să vomit. El s-a întors ca s-o ia la goană printre copaci, iar eu am fost obligată să-l urmez. Dacă asta însemna petrecere, ei

bine, lamentabil! Deşi probabil că nu mi s-ar mai fi părut aşa de lamentabil dacă eram cu Lend.

Când l-am ajuns din urmă, l-am înhăţat pe Jack de braţ.

— Ce cauţi aici?

— Mă ascund! Aşa se joacă jocul ăsta, nu? Credeam că denumirea lui – de-a v-aţi ascunselea – e destul de grăitoare. Pe de altă parte, tu eşti blondă.

— Aşa eşti şi tu, fraiere! Te-ntreb încă o dată: ce cauţi aici?

A ridicat din umeri.

— M-am gândit că o să fie distractiv. Am dat de invitaţia ta pe pat, săptămâna trecută.

Nu-l mai întâlnisem pe Jack de când primisem invitaţia. Ceea ce însemna că intrase în apartamentul meu când eu nu eram acasă şi îmi cotrobăise prin lucruri.

— Ce-ai căutat în camera mea?!

— Am trecut pe-acolo ca să mă asigur că eşti OK. În ultima vreme ai părut cam deprimată.

M-am încruntat surprinsă. Mă aşteptasem la un răspuns superficial, dar Jack părea sincer.

— Oh! Ei bine, să nu-ţi mai bagi nasul în lucrurile mele. N-ar fi trebuit să fii acolo!

— Haide! Ce e greşit în ce facem noi? Nu e totul pe viaţă şi pe moarte. O mică petrecere nu face rău nimănui.

S-a întors şi a fugit mai adânc în pădure, iar eu l-am urmat mormăind. Trebuia să-l iau de-aici chiar dacă părea într-adevăr să se distreze şi nu provocase niciun necaz, din câte-mi dădeam seama. Până acum. Dar cum îndrăznea să mă acuze că nu eram capabilă să mă distrez? Mă amuzasem din plin până apăruse el să-mi distrugă distracţia.

Telefonul meu a sunat, iar eu l-am scos. Lend.

— Alo!

— L-ai găsit?

— Da. Plecăm acum.

— Se întoarce cu tine înapoi?

— Nu! Pur şi simplu îl îndepărtez de liceenii ăştia nevinovaţi.

Cineva a ţipat în apropiere, iar eu m-am crispat, cu toate simţurile în alertă, dar apoi ţipătul s-a transformat în râs şi strigăte în joacă.

— Probabil e o idee bună.

Mi-am muşcat buzele, scrutând întunericul în căutarea lui

Jack.

— Mda.

Mă chinuiam să spun altceva.

— Sună-mă când ajungi acasă, OK? Vreau să mă asigur că te-ai întors şi eşti în siguranţă.

A oftat adânc.

— Ar fi trebuit să rămân. Mă întorc.

— Nu, serios, e OK. Jack e problema mea, nu a ta. Te sun când ajung acasă şi te întorci mâine-seară.

— Bine.

Tăcerea statică dintre noi era de parcă kilometri întregi se întindeau, se adânceau.

— Vorbim curând, da?

— Da. Pa.

Am închis telefonul, uitându-mă pentru un moment tristă la el. Apoi am privit în jur, hotărâtă să-l găsesc pe Jack şi să-l iau de-aici, astfel încât să-l pot suna din nou pe Lend. Eram în adâncul cimitirului, ca niciodată – de fapt, mă întrebam dacă încă eram în el sau dacă acolo nu exista gard care să fie graniţa cu pădurile înconjurătoare. Mi s-a ridicat părul pe ceafa. Parcă eram privită.

Cineva m-a înşfăcat de braţ, iar eu am ţipat, scăpând telefonul.

— Hei-oo, nu eşti nervoasă în seara asta? a rânjit Jack.

I-am tras una în gambă, apoi m-am aplecat şi mi-am ridicat telefonul. L-am pus în buzunar şi m-am întors spre Jack.

— Să mergem!

Şi-a revenit.

— Încotro? Dacă te-ai plictisit aici, sunt sigur că putem să găsim o petrecere mai amuzantă în New York.

A întins mâna şi chiar dacă era prea întuneric să-i văd gropiţele, practic le simţeam.

— Haide!

Am dat din cap. Nu puteam să umblu alături de Jack, chiar dacă m-ar fi dus în locuri pe care nu aveam cum altfel să le văd. Ar fi mai mult decât o trădare faţă de Lend.

— Plec acasă.

O voce de catifea s-a distins din întuneric.

— Aşa de curând, Liebchen?

UBER-BIIIIIP

Am îngheţat în timp ce o umbră s-a desprins de copacul vecin şi a înaintat.

— Eşti surprinsă să mă vezi, monstruleţule?

Vocea îi era moale, cu o urmă de accent german grav şi subtil.

Mi-am înghiţit cu greu nodul din gât, dând din cap, după care am reuşit să mă gândesc mai bine la el. Ce biiiiip căuta uber-vampirul aici? Şi cum aveam să ies din chestia asta?

Mi-a zâmbit, farmecul său înfăţişându-i dinţii săi perfect albi, strălucind peste cei reali, morţi, întunecaţi.

— Dacă te face să te simţi mai bine, şi eu sunt plăcut surprins să te văd.

— Cum ai ajuns aici? l-am întrebat, făcând un mic pas înapoi în timp ce încercam să mă gândesc la o cale să trag de timp, ca să chem AISP-ul în ajutor, să intervină. Vampirii nu trebuiau să fie puternici. Făcea ca lucrurile să fie cu mult mai complicate. Şi înfricoşătoare.

— Asta e întrebarea acum, nu? M-a studiat calm, fără să înainteze. Eram în celula mea, în acea celulă detestabilă, când cineva m-a atacat din spate, iar apoi m-am trezit aici. Iar acum, eşti şi tu aici. Se pare că este o noapte a coincidenţelor stranii şi a monştrilor în întuneric.

— Stai puţin… cineva a sărit la tine din spate? În celula în care erai încuiat? Şi tu nu ai văzut cine era?

A confirmat din cap, perplex.

— Unde suntem?

M-am încruntat, ignorându-i întrebarea. Nu era chip să fie doar o coincidenţă stranie. Cineva l-a lăsat fără cunoştinţă, l-a scos din Centru şi l-a adus aici – ştiind cumva exact unde aveam să fiu. Numai un anumit tip de creatură putea să reuşească.

Silfii. Desigur. Trebuie să fi fost un silf. Întrebarea era: care anume? Era vreo glumă de-a lui Reth? Îmi făcuse rău deliberat cândva, când o adusese pe Vivian la Centru. Dar nu vedeam niciun rost de data asta.

Pe de altă parte, era o întreagă Curte Întunecată de silfi care mă urau, printre care, nu în ultimul rând, era Fehl, care aproape că fusese omorâtă de Vivian în primăvara trecută. Şi mai era şi acea silfidă care apăruse la Centru. Nu părea foarte prietenoasă. Plus Nona, care era clar în contact cu cel puţin un silf, din câte

ştiam. Iar în cazul în care ceea ce spusese Reth era adevărat, presupun că trebuia să fac ceva pentru grupul lui de silfi. Când am ales să n-o fac, am dat cumva peste cap toate planurile lor mari, profetice. Aşa că, în esenţă, era greu să găseşti un silf care nu vrea să mă rănească. Duhul aerian, spiritul apei, iar acum asta… trebuia să fie cineva în spatele acestei situaţii. Cineva care mă voia. Aceeaşi persoană cu cea care voise dintotdeauna să mă aibă.

— Biiip silfi, am mormăit întunecat. De ce nu pot să mă lase în pace?

Ochii uber-vampirului s-au aprins.

— Silfi? Ştii unde aş putea să găsesc unul?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Crede-mă, dacă aş fi ştiut, ţi-aş fi dat toată rasa.

Cineva a ţipat şi a chicotit aproape de noi, iar uber-vampirul şi cu mine ne-am repezit să ne îndreptăm atenţia în direcţia din care venea zgomotul.

— Prieteni de-ai tăi? m-a întrebat el, iar stomacul mi-a îngheţat.

— Oameni.

— Păcat. Mi-e aşa de sete! Totuşi, tu şi cu mine mai avem treburi de terminat, Liebchen.

M-am ciupit de nas. Nu voiam să fiu în preajma lui, îmi aducea aminte cât de mult îmi dorisem să-i iau sufletul în noaptea aceea.

— Uite! Sunt obosită, iar lucrurile nu au mers aşa cum voiam în seara asta. Chiar aş prefera să nu am de-a face cu tine acum; deci ce zici dacă-l lăsăm pe Jack, aici de faţă, să te conducă înapoi la Centru? O să te vizitez curând şi putem avea atunci o discuţie drăguţă, lungă.

A râs.

— Cred că nu.

S-a auzit un clic şi am rânjit la el.

— Oricum, nu contează cu adevărat, din moment ce dispozitivul de urmărire de pe glezna ta îi spune AISP-ului unde te afli exact şi pot ajunge aici oricând. Oh, binecuvântată fii, tehnologie a AISP-ului!

A privit în jur, cu mişcări lente şi lipsite de griji.

— Şi totuşi noi suntem încă aici, iar ei nu se văd pe nicăieri.

M-am încruntat. Avea dreptate. Ar fi trebuit să fie aici aproape

instantaneu. De ce nu apăruseră?

— Hm…, a făcut Jack, amintindu-mi că încă se afla în spatele meu, ai vreo idee, Evie? Se pare că bâte de baseball nu mai avem.

Uber-vampirul a aruncat o privire de gheaţă în direcţia lui Jack. L-am înjurat pe idiot în gândul meu pentru că se deconspirase, iar acum era şi el în pericol.

— Presupun că nu ai la tine comunicatorul.

— Uitându-mă înapoi, n-a fost o mişcare deşteaptă din partea mea.

Deci, eram pe cont propriu. Mi-am dus mâna să-l iau pe Tasey, după care mi-am adus aminte că-l lăsasem acasă, în siguranţă, în sertarul cu şosete. Nu era bine.

Stăteam toţi acolo, iar tensiunea era palpabilă în întuneric. Uber-vampirul a dat să atace înainte, iar eu am ţipat, vrând să-l lovesc. Dar el a ţâşnit într-o parte, evitându-mă, iar eu m-am aplecat şi am înhăţat o creangă solidă de pe jos. Binecuvântată fie previziunea involuntară a lui Jack că ne adusese aici. Am rupt creanga în două proptind-o pe genunchi şi am ridicat-o. Nu mai băgasem niciodată o ţeapă într-un vampir – gândul la asta mă făcea să-mi vină rău –, dar aş fi făcut o excepţie clacă asta însemna să nu mor. Din fericire, era slăbit, întrucât nu băuse sânge de paranormali cât stătuse la Centru.

Deodată, cineva a ţâşnit din întuneric chiar lângă el.

— Jack! Aici erai! a scâncit Carlee.

Of, nu ea!

— Carlee, fugi!

— Vino încoace, draga mea! a zis uber-vampirul cu voce joasă, pe un ton de comandă.

M-am repezit înainte, dar era prea târziu. Ea se uita în ochii lui, iar asta fusese suficient.

— Bineînţeles, a murmurat ea cu voce somnoroasă, fericită şi categoric inconştientă.

Ea s-a aplecat spre el, iar el a cuprins-o cu braţele, uitându-se la mine cu un zâmbet maliţios. Grozav! Prietena mea stupidă şi dulce era acum sclava celui mai puternic vampir în viaţă şi era greşeala mea stupidă pentru că fusesem un magnet pentru moartea paranormalilor.

— Dă-i drumul!

A apucat-o de gât cu mâna lui moartă, iar ea şi-a cuibărit

fericită capul pe umărul lui.

— Aruncă ţepuşa!

Am strâns-o mai tare, încercând să mă gândesc cum să ies din situaţia asta. Puteam să mă reped la el. Dacă o făceam suficient de repede, nu avea timp să se eschiveze.

— O să-i rup gâtul! a spus el vesel, anticipându-mi gândul.

Inspirând adânc, am dat din cap. NU voiam să rămân cu mâinile goale. Nu voiam să fac o alegere. Nu acum. Nu în ceea ce-l privea pe el. Deja începusem să am furnicături în degete, sângele-mi clocotea în vene, iar eu eram hiperconştientă de aerul nopţii, care aproape că mă înghiontea înainte. În întuneric, am putut să văd acea luminiţă din jurul inimii sale.

— Ai încredere în mine! am şoptit. Sunt înarmată mai bine.

A strâns-o şi mai tare pe Carlee de gât, înfigându-şi degetele în pielea ei. Ea se sufoca, dar chiar şi-aşa părea mai fericită.

— Acum, te rog!

Am aruncat băţul şi nemaisimţindu-i greutatea în mână era de parcă pierdusem ultima posibilitate de apărare. Între mine şi sufletul vampirului nu mai era acum nimic. M-am uitat în sus, spre cerul nopţii, înnorat, fără nicio stea pe el. De ce nimic nu putea să fie simplu?

— Fă ceva! m-a îndemnat Jack din spatele meu.

I-am aruncat o privire supărată. Toate astea se petreceau din vina lui. Nu, era vina silfului. Totuşi. Ar fi trebuit să câştig un concurs de costume în compania lui Lend, nu să mă lupt cu propriul meu suflet pentru viaţa lui Carlee. Am mormăit de frustrare.

— Sunt într-o mare dilemă morală!

Uber-vampirul s-a încruntat.

— Poftim?

— Nu mă provoca să fac asta! Îţi mai aduci aminte, pe alee? Ştiai atunci. Am văzut – instinctele tale în acţiune, cerându-ţi să te temi de mine. M-am aplecat înainte, cu palmele strânse pumn şi tremurând. Ar trebui să-ţi asculţi instinctele.

A zâmbit, lingându-şi dinţii ascuţiţi.

— Mi-e teamă că mai degrabă sunt curios decât înfricoşat. Vreau să te gust, să aflu ce fel de monstru eşti!

— Succes!

Mi-am mijit ochii, întinzându-mi degetele. N-aveam ce face. N-aveam de ales. Nu era vina mea. Nu aveam altă opţiune.

A râs şi, înainte ca eu să apuc să am vreo reacţie, a aruncat-o pe Carlee în Jack, iar cei doi, lovindu-se unul de celălalt, au căzut la pământ. Încă stăteam cu ochii pe ei şi nu eram pregătită să primesc izbitura lui. Am zburat amândoi prin aer, aterizând dur pe pământ, cu el deasupra mea. A mârâit arătându-şi colţii şi m-a apucat de gât.

Colţii lui mi-au înţepat gâtul. Am ţipat şi l-am lovit cu mâinile în piept. De data asta, când canalul s-a deschis, am fost pregătită. Cu mânia curgându-mi prin vene, l-am deschis şi mai larg, absorbind cât de mult puteam, cât de repede reuşeam. Am uitat să mă mai opun mie însămi. Aveam să pun capăt acestei situaţii. Spatele i s-a arcuit, însă era prea şocat, prea plin de durere ca să fugă.

Apoi, cineva a ţipat şi i-a dat una uber-vampirului, lovindu-l de mine şi rupând conexiunea. Inima mi-a luat-o la goană şi am gâfâit ca să iau aer, trupul s-a zvârcolit energic, străin şi delicios. Voiam şi restul din el. Mi-am luat avânt să mă ridic de jos vrând să-l caut pe vampir, să-l golesc complet.

În momentul acela l-am văzut pe Lend, deasupra uber-vampirului, lovindu-l iar şi iar în faţă până când a fost sigur că vampirul nu mai pleca nicăieri. Iar apoi, ce am făcut – ceea ce trebuia să termin – s-a prăbuşit peste mine. Am căzut pe spate şi mi-am pus mâinile pe faţă.

Aveam să-l omor.

Voiam s-o fac.

DACĂ GREŞEŞTI, EŞTI BUN DE PLATĂ

Lend nu şi-a luat braţul de pe umerii mei, îmbrăţişându-mă atât de tare încât m-a ridicat de jos. Chiar dacă am mârâit cu energie nervoasă, vinovată, m-am simţit goală pe dinăuntru, de parcă aş fi putut să mă prăbuşesc în orice moment. Raquel se plimba dintr-o parte într-alta prin faţa noastră, crengile trosnind sub încălţările ei. După ce David o sunase, voia să ne ia cu ea la Centru să discutăm, dar Lend a refuzat.

Jack a apărut cu sufletul la gură.

— Spuneţi-le tuturor că vine poliţia; cimitirul e eliberat.

Din fericire, Carlee nu-şi mai amintea nimic din momentul în care fusese sub stăpânirea vampirului; doar că se simţea un pic ameţită şi bănuia că îi pusese cineva alcool în băutură. De-ar fi fost aşa! Jack o dusese înapoi în grup, confuză încă.

El s-a uitat la Lend şi s-a încruntat.

— Tocmai o salvam. Nu era nevoie să vii.

M-am uitat supărată la el. Nu mă salvase el. Lend o făcuse. Credea că mă salvase de la a fi absorbită de către vampir când de fapt mă salvase de a-l absorbi eu pe vampir. Mă întrebam ce-ar fi zis dacă ar fi ştiut că-l atacase pe monstrul greşit.

Nu. Nu eram un monstru. Uber-vampirul o merita. Iar Lend mă salvase de mine însămi. Era în regulă.

— Uite, am zis, n-are sens. Nu există altă explicaţie decât silfii.

— Dar de ce ar lua un silf un vampir de la Centru?

M-am abţinut să nu-mi dau ochii peste cap.

— Hmmm… Ca să mă omoare pe mine? Pentru că ei mă urăsc? Înainte o trimiseseră pe Vivian după mine. Erau prea multe coincidenţe legate de silfi şi atacuri ciudate în ultima vreme.

— Dar numai silfii care se ocupau de transport ştiau despre vampir că se afla la Centru.

— Dar acum l-a adus doar unul, nu-i aşa? a zis Lend.

Raquel a oftat; eram prea obosită şi irascibilă ca să-ncerc să analizez.

— Am verificat ambele noastre înregistrări de transport şi ambii silfi care s-au ocupat de el erau de serviciu şi şi-au justificat toată noaptea.

— Şi-atunci cum îţi explici că dispozitivul de urmărire de pe

glezna lui era dezactivat? am întrebat-o.

S-a frecat la ochi.

— Nu ştiu. Poate că datele de intrare au fost greşite. Nu putem spune dacă detectorul dispozitivului a fost vreodată activat cum trebuia, ceea ce nu ar fi trebuit să fie o problemă, din moment ce nu se presupunea că va fi vreodată eliberat din Container.

— Sunt atât de liniştită!

— Acum se află în secţia noastră de înaltă securitate şi promit că nu există nicio cale să-l scoată cineva de-acolo – nici măcar un silf.

Mi-am încrucişat braţele la piept. Ştiam că eram capricioasă, dar era târziu, eram obosită, iar nivelul de zahăr mi se prăbuşise în cel mai rău posibil mod. Uram seara asta. Uram ce făcusem. Uram faptul că nu-l uram şi că o parte din mine se simţea de parcă era absolut justificabil să fie aşa. Erau destule întrebări fără răspunsuri în viaţa mea; nu-mi plăcea să trebuiască să mă întreb dacă eram sau nu o persoană bună.

— Bine. Plec acasă. Şi dacă o să-ntârzii la şcoală pentru că o să dorm, mă aştept să daţi telefon şi să mă învoiţi.

Bătându-mă uşor pe braţ, Raquel mi-a verificat din nou gâtul, după care Lend m-a dus acasă. A urcat cu mine şi m-a sprijinit când am izbucnit în lacrimi de îndată ce am ajuns în camera mea.

— Îmi pare rău, n-ar fi trebuit niciodată să te las să mergi singură. Dacă nu m-aş fi întors… Nici măcar nu pot să mă gândesc la asta. Evie, îmi pare atât de rău, atât de rău!

Am clătinat din cap, îngropându-mi faţa în pieptul lui. N-avea idee.

— Nu e vina ta. Mulţumesc pentru că… m-ai salvat.

A stat cu mine până la două sau la trei. N-am mai plâns, iar după ce mi-a verificat din nou rana de la gât şi m-a pus să jur că o să-l sun dacă aveam nevoie de ceva, orice, a plecat înapoi la şcoală, ca să ajungă la laboratorul de dimineaţă devreme.

M-am lungit în pat, îmbrăcată în costumul meu stupid, epuizată, dar incapabilă să-mi oprească mintea să nu se învârtească în cercuri furioase. Desigur, un silf trebuie că fusese cel care-l eliberase pe uber-vampir ca să vină după mine. Aparent, acum, că eram periculoasă, trimiteau alţi paranormali să le facă munca mizerabilă. Tipic pentru silfi – prefăcuţi şi

leneşi. Era vina lor că-mi pierdusem controlul şi că aproape golisem complet vampirul. Vina lor, nu a mea.

Nu mi-am dat seama că am adormit până când nu am realizat că Vivian stătea lângă mine, pe un deal acoperit cu iarbă.

— De data asta, ce n-a mers?

Am tresărit, m-am uitat la ea şi mi-am muşcat buza. Nu mai vorbisem cu ea de când cu duhul aerian. Ea era persoana cea mai probabilă ca să înţeleagă prin ce trecusem, cât de rău mă simţisem în legătură cu ce făcusem, dar şi cât de justificat fusese, totodată.

Era de asemenea ultima persoană de pe planetă cu care puteam să vorbesc. Pentru că dacă o făceam, atunci recunoşteam că eram la fel de slabă ca ea. Nu. Nu eram ca ea. Mă apăram pe mine însămi?

Dar pe de altă parte, nu era chiar vina ei, nu-i aşa?

— Este doar vina silfilor. Totul. N-ar trebui să fii aici, astfel.

Gânditoare, şi-a mijit ochii, apoi s-a uitat în jos la iarba pe care stătea, smulgând câteva fire cu degetele.

— Eu am făcut alegerile mele, Evie. Au fost greşite.

— Dar te-au obligat silfii! Te-au păcălit!

Era vina lor că totul era greşit, vina lor că murise Lish, vina lor că nu puteam să fiu fericită.

Ea a oftat.

— Ascultă! Am făcut ce am făcut. Şi nu pot să îndrept lucrurile. Nu m-a pus niciun silf să-i omor pe acei paranormali. Îmi plăcea ce făceam.

Am deschis gura s-o contrazic, dar şi-a pus mâna peste a mea.

— Nu. Ştiu că încerci să mă ierţi, dar nu gândeşti. Le datorezi prietenilor tăi mai mult de-atât. Nu i-am ucis pentru că m-au pus silfii s-o fac – i-am omorât pentru că eram disperată şi singură şi voiam s-o fac. Am crezut că le fac o favoare, dar, mai mult decât atât, îmi plăcea felul în care mă făcea să mă simt. Iar asta este partea cea mai rea. Întotdeauna, întotdeauna era vorba doar de mine. Iar dacă nu mă opreai tu, probabil că aş mai fi făcut-o şi acum.

Cuvintele ei atârnau grele între noi. Un întuneric urât, rece şi pustiu se infiltra în propriul meu suflet trist. Aş fi vrut ca ea să-i învinovăţească pe silfi. De ce venise să-mi spună toate astea, când eu voiam să uit? Şi de ce biiiiip confesiunile ei mă făceau

pe mine să mă simt vinovată?

— Dar silfii, am spus eu cu un scâncet de spaimă în voce. Ţi-au distrus viaţa. Nu se vor opri să facă vraişte şi viaţa mea. Fără ei, puteam avea… totul ar fi fost altfel. Mai uşor.

Vivian a râs cu vocea ei gravă.

— Dă-i încolo de silfi… acum nu mă mai pot atinge. Iar eu nu pot să mă ating de ei, ce păcat! L-aş omorî pe fiecare dacă aş putea, pentru ce ne-au făcut. Dar sunt absolut convinsă că fără ei, niciuna dintre noi nu ar exista. Probabil că e mai bine că ne-am blocat aici, în lumea viselor, aşadar eu nu mai am deloc suflete în mâinile mele. Literalmente.

A rânjit slab şi mi-a dat un ghiont. Am râs dureros, dar voiam cu adevărat să dorm normal la noapte, să dorm fără conversaţii care să-mi tulbure mintea şi să-mi dea dureri de cap.

Am închis ochii şi când i-am deschis eram în întunericul din camera mea. Preţ de un minut, m-am gândit că încă dormeam, că Viv şi cu mine schimbaserăm locul, până când mi-am dat seama că persoana care stătea pe marginea patului meu şi se holba la mine nu era sora mea nebună.

O PROBLEMĂ DE VIAŢĂ ŞI DE NE-MOARTE

M-am ridicat în pat în capul oaselor, cu inima bubuindu-mi în piept, şi mi-am înghiţit strigătul chiar în momentul în care am recunoscut părul ţepos. Am aprins veioza de pe noptiera mea.

— Arianna! M-ai speriat al naibii de tare! Ce s-a întâmplat?

Nu se uita la mine, ci mai degrabă peste capul meu, la un punct alb de pe perete. Ochii ei care aveau farmece păreau la fel de morţi precum cei reali, ai ei.

— Nu înţeleg asta. N-o înţeleg deloc.

— Poftim?

Ochii ei m-au fixat, iar ea a clătinat din cap încet.

— Lend mi-a spus ce s-a întâmplat. Despre vampir. Evie, nu vreau să fiu aşa. Nu sunt eu această fiinţă, acest coşmar fără sfârşit care am devenit. N-ar trebui să exist. Mi-aş dori să nu fi existat. Vocea-i era joasă, egală. Era mai înspăimântătoare decât dacă ar fi fost supărată sau ar fi plâns. Ştii că numele meu nu e Arianna? Era Ann. Urăsc acest nume. Simplu şi plictisitor, ca mine, ca viaţa mea, ca familia mea. Mi-am urât şi familia. Erau protestanţi anglo-saxoni, din clasa de mijloc, cât de convenţionali este posibil. Mama făcea lucruri de mână şi lucra şi în conducerea şcolii, iar tata era contabil. Voiau ca eu să fiu blondă, fericită, să fac parte din toate echipele. Tot timpul mă împingeau să fac parte din echipe – înot, majorete, alergare, n-avea importanţă. Voiau să-mi găsesc locul. Iar ăsta era ultimul lucru pe care mi-l doream eu. Mama şi cu mine obişnuiam să ne certăm din cauza culorii părului meu, a noului meu piercing, a muzicii pe care o ascultam. Când am abandonat totul şi am plecat ca să fac şcoala de modă, n-am spus la revedere, sau mulţumesc, sau te iubesc. Am fost bucuroasă să-i părăsesc. Mi-au spus că eram fraieră că mă mutam într-un oraş mare în care nu cunoşteam pe nimeni şi banii de-abia-mi ajungeau să trăiesc. Nu-mi păsa. Aveam în sfârşit să aflu cine eram, să găsesc un loc în care puteam să fiu diferită. Apoi l-am întâlnit pe Felix, care era întunecat, şi delicios, şi tot ce nu era familia mea. Mi-a spus că-i aparţin lui, că dragostea noastră va dura pentru totdeauna, că el vedea cine eram eu cu adevărat, cine puteam să fiu. Mi-a promis c-o să-mi arate lumea. Nu băgasem niciodată de seamă că lumea lui era mereu noaptea. Iar apoi m-a muşcat, iar prima dată mi-a plăcut. Dar apoi a făcut-o din nou, mi-a băut sângele,

iar eu am leşinat. Când m-am trezit, mi-a spus ce era el. Nu l-am crezut, m-am gândit că era nebun. Îi spusesem prea repede totul despre mine, aşa că ştia la ce şcoală mergeam, unde lucram, unde trăiam. Nu mă mai simţeam în siguranţă nicăieri. Aşa că am plecat acasă. Noaptea am stat afară, în faţa casei. Pe fereastra cu arcadă, i-am văzut pe părinţii mei citind în living, şi era lumină, şi cald, şi siguranţă. Am început să mă plimb, iar apoi Felix s-a ridicat de-acolo de unde stătea pe veranda mea şi mă aştepta. Părinţii mei m-au găsit acolo în dimineaţa următoare, moartă.

Mi-am reţinut lacrimile. N-o auzisem niciodată vorbind despre cum i se întâmplase ei asta. Niciodată nu-i înţelesesem pe vampiri – cum putea un om să devină un paranormal nemuritor şi de ce aveau ei farmece? Vârcolacii erau ciudaţi, desigur, dar ei nu erau nemuritori, şi nici nu purtau farmece. Raquel nu putuse niciodată să-mi explice de unde veneau vampirii. Tot ce ştia ea era că, pentru a deveni vampir, trebuia să fii muşcat mai mult de o dată în timp de o lună sau cam aşa ceva, iar vampirul trebuia să te lase în viaţă atât cât să aibă loc schimbarea înainte ca inima ta să înceteze să bată. Nu e uşor şi cei mai mulţi vampiri nu erau interesaţi să se înmulţească. Un lucru bun, desigur, pentru că dacă nu era nevoie de nimic altceva decât de o muşcătură, lumea ar fi fost invadată de cei ce sugeau sânge cu câteva secole în urmă.

Arianna părea mereu atât de dură, atât de epuizată, că uneori chiar mă întrebam dacă nu cumva căutase din greu un vampir şi se schimbase deliberat. În ciuda tonului său lipsit de emoţie, inima mi s-a frânt ştiind adevărul – nu era decât o fată care încerca să-şi găsească un loc în care să se simtă bine. Îmi suna cunoscut.

A continuat.

— Desigur, nu-mi aduc aminte când m-au găsit. Următorul lucru pe care-l ştiu este că m-am trezit la morgă. Felix era acolo, mă aştepta, cu privirea aceea întipărită pe faţă. Era aşa de entuziasmat! Credea că a făcut ceva minunat.

— Şi unde-i el acum? am şoptit.

— Am plecat cu el pentru că nu aveam unde în altă parte să mă duc şi n-aveam nicio idee cum se trăieşte ca vampir. Apoi el a pus ochii pe o tipă artistă, singură, şi am pândit-o, iar el a ademenit-o pe o alee pentru noi.

Stomacul mi s-a făcut ghem. Nu credeam că Arianna omorâse vreodată pe cineva. Oare David îi ştia trecutul?

A închis ochii.

— Iar când Felix a introdus-o în starea de somnolenţă şi a făcut-o să-şi aplece capul într-o parte pentru ca eu să ajung la gâtul ei, l-am omorât pe el.

— Stai puţin… l-ai omorât pe el?

S-a uitat la mine pentru prima dată de când începuse să-mi povestească.

— Eram deja ceea ce sunt, forma asta ironică de viaţă. Îmi luase tot ce fusesem, tot ce aş fi putut să fiu. Nu puteam să-l las să mai facă şi altcuiva chestia asta.

M-am aşezat, mută; n-aveam idee ce să spun. Ea şi David erau totalmente pacifişti când am început eu să am de-a face cu alţi paranormali, dar ea ucisese un alt vampir ca să protejeze o fată nevinovată. Atunci, chestia asta însemna că ceea ce făcusem eu era OK? Pentru că uber-vampirul ar fi rănit alţi oameni. Pe Carlee, alţi copii. Ştiu că ar fi făcut-o. Am clătinat din cap, concentrându-mă.

— Arianna, îmi pare rău!

Mi-a zâmbit trist.

— N-are importanţă. În sfârşit, l-am găsit pe David, şi iată-mă! Şi voi sta aici, pentru că viaţa eternă nu e deloc viaţă şi n-am nicio idee ce să fac cu asta. Ann a murit, iar eu sunt blocată, moartă, şi vie, şi niciuna, nici alta.

Mi-am pus mâna pe umărul ei.

— Eşti vie! Încă eşti o persoană.

S-a uitat la mine, din nou cu ochi tăioşi.

— Nu mă minţi, Evie. Poţi vedea exact ce sunt.

Am dat înapoi, întrebându-mă cât de rău fusese faptul că în toate aceste luni pretinsesem că nu eram oripilată de felul în care ea arăta sub farmece.

— Şi totuşi, tu nu eşti asta!

— Ştiu ce sunt. Pur şi simplu, nu înţeleg de ce. S-a ridicat în picioare. N-ar fi trebuit să te trezesc. Uneori, îmi place să mă uit la tine cum dormi, totuşi. Mi-aş dori să pot să dorm. Să dorm şi să nu mă mai trezesc niciodată.

Înainte de a apuca să spun ceva, a ieşit din camera mea, apoi din apartament. M-am aşezat uluită, apoi m-am prăbuşit din nou pe pat.

De ce crezusem eu vreodată că viaţa era mai uşoară în afara Centrului?

ECOLOGISM

Lend stătea jos, lipit de mine de la umăr şi până la talpă, în separeul din sala de mese. Un câştig al faptului că fusesem atacată de uber-vampir era că Lend tăcuse mâlc cu privire la problema metodelor de păstrare în containerele de siguranţă ale AISP. Aflând de la sursă ce puteau să facă paranormalii făcea ca standardele AISP să fie mult mai puţin suspecte.

Din nefericire, ăsta fusese singurul lucru bun legat de ce se întâmplase azi-noapte. Era tot ce puteam să fac ca să nu sar într-o parte şi-ntr-alta, bătând nervoasă darabana cu degetele pe masă. Mă simţeam neliniştită, plină de energie anxioasă şi gata să explodez. Nu voiam să mă gândesc de unde venea. Voiam să sper că nu de la sufletul uber-vampirului din mine. Era doar… Nu ştiu… nervi neconsumaţi. Asta era.

Am tresărit când Nona ne-a pus farfuriile pe masă, apoi s-a strecurat înapoi în bucătărie.

— Eşti sigură că eşti OK? m-a întrebat Lend.

— Bine. Bine. Sunt bine.

Am ridicat mâna să mă scarpin pe gât, dar m-am oprit. Era un loc dureros, dar deja se vindeca. Dacă îmi rămânea cicatrice, uber-vampirul avea să plătească.

Pe de altă parte, deja o făcuse. Stomacul îmi era iritat şi, deodată, sandviciul cu brânză din faţa mea mi s-a părut de neîngurgitat.

— Salut, copii!

David a venit spre noi, îngrijorarea citindu-i-se pe fruntea încruntată în timp ce se uita la gâtul meu.

— Ce mai faci, Evie?

Am fluturat din mână că nu era important, în timp ce dădeam nervoasă din picior sub masă.

— Sunt doar obosită. Am chiulit de la şcoală azi, ca să dorm. O să fiu bine. Unde-i Arianna?

Nu fusese acasă azi-dimineaţă. Întotdeauna era acasă. Felul în care-mi vorbise aseară… nu puteam să nu mă întreb dacă nu cumva era prea obosită de viaţa eternă ca să mai facă ceva cu ea. Strigoiul Steve mi-a trecut fulgerător prin minte şi m-am luptat să nu intru în panică. Indiferent ce era Arianna, era prietena mea. Nu puteam s-o pierd.

— Mi-a trimis un SMS în care îmi spune că ne putem întâlni

azi.

Nu-mi dădeam seama dacă ăsta era un semn bun sau nu. Cel puţin, încă ţinea legătura cu David. Trebuia s-o prind singură, să vorbesc cu ea, să fac ceva să îmbunătăţesc lucrurile. Ce bine-ar fi fost să-mi dau seama ce să fac!

— În dimineaţa asta a sunat şi Raquel.

Mi-am ridicat surprinsă privirea.

— Voi doi staţi mult de vorbă?

David a ridicat neutru din umeri.

— Voia să se asigure că am verificat cum te simţi. Era îngrijorată. Crezi că atacul de azi-noapte are vreo legătură cu silfii?

Lend mi-a îndepărtat cu blândeţe mâna de pe gât, căci începusem să-mi dezlipesc pansamentul. Mi-a reţinut mâna într-a lui, mângâindu-mi-o cu degetul mare. Am încetat să mai dau nervoasă din picior şi am inspirat adânc. Să mă concentrez la mâna lui Lend m-a ajutat să mă calmez.

— Mda. Cred că da. Prea s-au întâmplat multe lucruri stranii. Mai întâi silfii, apoi spiritul apei…

— Dar nu s-a întâmplat pur şi simplu? Jack te-a scăpat în apă.

— Oh! M-am încruntat. La asta nu mă gândisem. Atunci de unde-ar fi ştiut silfii că o să cad în apă acolo? Poate că norocu-mi lipsea. Pe de altă parte, deja ştiam asta. Dar Reth a fost aici de vreo două ori, am continuat, apoi a fost silful pe care l-am văzut plimbându-e pe stradă, plus silfida care a apărut la Centru când eram acolo şi Raquel a trebuit să o alunge. Iar apoi, vampirul. Nimeni altcineva nu putea să pornească toate astea, doar un silf.

— E-adevărat.

David s-a frecat la ochi, obosit. Lend făcea exact la fel când era îngrijorat. Uneori, asemănările dintre ei – felul în care râdeau la glumele vechi pe care nu le pricepeam niciodată, relaxarea lor caldă şi jucăuşă – mă răneau. Lend era aşa de norocos să aibă un tată precum David! Aş fi vrut să fie tatăl meu cel care alerga încoace să verifice cum mă simţeam, şi nu tatăl iubitului meu.

Am simţit că eram privită şi am ridicat ochii – am văzut aceeaşi femeie bătrână, care semăna cu o broască, care-l atenţionase pe Lend când mă săruta pe trotuar, şi parcă totul fusese cu o eternitate în urmă. Era afară şi se uita înăuntru pe

geam, în restaurant. La mine. Mi-am mijit ochii, dar atunci privirea femeii a trecut peste mine, după care ea s-a întors brusc şi a plecat. M-am uitat rapid împrejur şi am văzut-o pe Grnllll mişcându-şi cu furie mâinile mici, ca nişte lăbuţe, ca şi cum gonea pe cineva.

— Asta ce-a mai fost? am întrebat, dar gnomul m-a ignorat total, ducându-se în spatele tejghelei, de unde nu se mai vedea.

Kari şi Donna stăteau acolo, pe scaunele de la bar, cu farfuriile de halibut neatinse, în timp ce mă priveau cu ochii lor rotunzi, uriaşi. Mi-au zâmbit la fel, jucăuş. Zâmbete răutăcioase…

— Poate că totuşi nu-s doar silfii, am spus, devenind tot mai bănuitoare.

M-am ridicat şi m-am dus direct în spate, la bucătărie. Grnllll mi-a sărit în faţă încercând să-mi blocheze calea şi mormăind ceva, dar am ocolit-o şi m-am năpustit pe uşă.

Nona revenise aici şi era aplecată peste un bol mare, sculptat în lemn, complicat.

Şi vorbea cu el.

— … sub îngrijirea noastră. Continuă adunarea. Lucrurile vor fi puse la punct la timpul potrivit şi…

Nona şi-a ridicat privirea, surprinsă să mă vadă.

— Cu cine vorbeşti? am întrebat-o grăbindu-mă spre ea. Înainte de a reuşi să ajung la bol, ea şi-a strecurat mâna în el; m-am aplecat peste el şi am văzut că era o apă care clipocea. Ce faci acolo? am continuat.

Buzele ei frumoase mi-au zâmbit la fel de mânioase.

— Nimic, copilă.

— Minţi! am ţipat.

Am auzit din nou uşa deschizându-se în spatele meu.

— Care-i problema? a întrebat David.

— Ea este! am arătat furioasă cu degetul către spiritul copacilor. Minte! Vorbea cu bolul ăla cu apă. Ceva se petrece, dar n-o să spună ce anume. Mai întâi, s-a întâlnit cu Reth, acum sunt tot felul de paranormali nou-veniţi în oraş, nişte ciudaţi care mă urmăresc! Ştiu că mă urmăresc! M-am întors spre ea şi am privit-o furioasă. Lucrezi cu silfii, nu-i aşa?

Nona a devenit serioasă.

— Nu, copilă, nu lucrez cu ei. Silfii nu sunt genul meu de prieteni. Şi-ţi promit ce ţi-am promis dintotdeauna – că aici eşti

în siguranţă. N-o să las niciodată răul să cadă asupra ta atâta vreme cât eşti în grija mea.

— Dar nu sunt în grija ta !

— Evie, a zis David cu voce calmă în timp ce-mi punea o mână pe umăr. În partea cealaltă stătea protector Lend. O cunosc pe Nona de foarte mult timp. Iar huldrele nu mint. Nu a încercat să-ţi facă rău.

— Te rog, iartă-mă, a spus Nona, luând bolul şi dispărând cu el în spatele uşii.

Am fost lăsată acolo, iritată cum eram.

— De unde ştii că nu pot minţi? În plus, ce face totuşi aici? De ce ar vrea un spirit al pădurii să administreze o sală de mese?

David a ridicat din umeri.

— Sunt o mulţime de spirite ale naturii şi de paranormali care se amestecă printre oameni, dintotdeauna. E amuzant aşa, presupun.

Aşa vedea şi el relaţia lui cu Cresseda? A amuzat-o un pic? Nu pricepeam cum de putea să trăiască astfel, cu acest fel de durere şi de respingere.

Am clătinat din cap.

— Nu cred aşa ceva.

Mă durea capul. Mă durea gâtul. Mă durea creierul. Toată viaţa mea mă durea azi.

— Dacă Nona ar fi vrut să-ţi facă rău sau să te dea pe mâna silfilor, n-ar fi făcut-o deja? a întrebat Lend. Adică, locuieşti aici de luni de zile deja. Ştiu că s-au întâmplat lucruri ciudate, dar nu cred că Nona se află în spatele lor.

Am oftat. Probabil că avea dreptate.

— Dar ce-i cu ei de se holbează aşa? Toată lumea se holbează la mine!

— Eşti plăcută privirii, ştii.

— Hm, hm…

— Serios… totuşi, probabil că-s curioşi. Cei mai mulţi dintre ei nu ştiu ce eşti, dar ştiu că tu ştii ce sunt ei. Simplă curiozitate.

— Bine, am murmurat.

Poate că deveneam paranoică.

Lend m-a cuprins cu braţele, odihnindu-şi fruntea pe a mea.

— Crezi sau nu, îmi fac griji mai mari pentru siguranţa ta decât îţi faci tu. Şi dacă eşti cu adevărat îngrijorată din cauza asta, hai să te scoatem de-aici. Poţi să te muţi înapoi cu tata.

Nu-i aşa?

David a aprobat din cap.

— Dacă asta te face să te simţi mai bine, desigur.

Am clătinat din cap. Nu voiam să locuiesc iar cu David fără ca Lend să fie acolo. Îmi plăcea de el, dar era stânjenitor. Şi chiar nu voiam s-o las singură pe Arianna. Aveau dreptate. Probabil că exageram în ceea ce o privea pe Nona. Era răutatea silfilor, nu a ei.

Totuşi, ştiam când eram minţită. Şi n-o să mai scot niciodată gunoiul afară pentru gnomu-ăsta mic şi mizerabil.

VAMPIR FANTASTIC

Aveam să înnebunesc. De ce deciziile luate din timp nu puteau fi, ei bine, luate din timp? Toată prostia asta cu la-începutul-lui-decembrie era enervantă. Cât timp putea să dureze să te uiţi pe o foaie cu notele, două scoruri la teste şi câteva eseuri fără importanţă? Imagini cu munţi de hârtii şi cu tot viitorul meu cuprins în ei stând pe biroul cuiva mă chinuiau în timp ce ascultam bâzâitul profesorilor despre chestii care nu aveau cum să conteze la fel de mult.

Când şcoala socotea de cuviinţă că aveam capul acceptabil de plin de ipotenuze şi de valenţe chimice şi de metafore, aveam să fiu liberă. Cât priveşte noul meu ritual, am implorat-o pe Carlee să mă ducă acasă ca să pot să mă uit mai repede la cutia poştală. A clătinat din cap când m-am repezit nervoasă să mă aşez pe scaun.

— Dacă au spus că la începutul lui decembrie, atunci încă nu va fi acolo. Dacă se pune problema aşa, probabil că va fi mai târziu.

— Ştiu.

Avea dreptate. Ştiam că avea dreptate. Dar nu puteam să mă calmez până când nu eram sigură că avea dreptate. M-am uitat la copacii care zburau pe lângă noi, fiind prima dată când nu eram speriată de viteza şi stilul dezordonat în care conducea Carlee. Mai repede, mai repede!

— În plus, nu eşti nevoită să aştepţi prea mult. Verişoara mea trebuie să aştepte, parcă, patru luni ca să afle dacă va fi acceptată la VU.

Am oftat adânc.

— O să dureze veşnic.

Fusesem răbdătoare – foarte, foarte răbdătoare – atât de mult timp după ce trimisesem formularul de înscriere! Să fiu atacată de uber-vampir şi să încerc să vorbesc cu o Arianna complet inflexibilă – după mica noastră discuţie de la miezul nopţii – erau distrageri (şi nu neapărat unele plăcute), iar eu încercam să mă concentrez la alte lucruri. Totuşi, nu credeam că mai pot să rezist să mai aştept. Cum să pot să mă mai gândesc la altceva? Spuneţi ce vreţi despre zombi şi despre problemele lor de igienă, dar măcar te ucideau rapid. Pe când comisia de acceptare la universitate? Le plăcea să prelungească tortura cât

mai mult posibil.

— Aşadar, ai mai auzit de Jack în ultima vreme?

M-am foit vinovată în scaunul meu, obligată să mă gândesc la altceva decât Georgetown. Carlee poate că nu-şi amintea de uber-vampirul care-o atacase de Halloween, dar îşi aducea aminte că flirtase serios cu Jack.

— Nu, zici că acum a aterizat pe planetă. Aşa se poartă.

— Oh!

A dat din cap, dar părea dezamăgită. Mi-aş fi dorit să ştiu un băiat drăguţ, normal, ca să-i fac cunoştinţă cu el şi să repar faptul că-l adusesem pe Jack în viaţa ei. Dar nu aveam în viaţa mea decât un băiat drăguţ, iar el era departe de a fi normal. În plus, era al meu.

Am parcat în faţa restaurantului şi aproape că am căzut din maşină, suspinând cu greu un la revedere lui Carlee cea foarte suferindă, şi m-am năpustit la cutia poştală. Ştiam că era iraţional, dar azi aveam un sentiment ciudat. Senzaţia de anticipare crescuse întruna pe parcursul zilei, iar acum mă simţeam de parcă eram gata să explodez. Mai erau doar două săptămâni până la termenul-limită pe care mi-l dăduseră. În plus, era într-o marţi, ceea ce însemna că avuseseră timp luni să ia o hotărâre şi să trimită scrisoarea, aşa că dacă o primeam acum, l-aş fi sunat pe Lend, iar el ar fi venit acasă devreme ca să sărbătorim şi să ne facem planuri legate de viaţa pe care aveam s-o ducem împreună şi…

Cutia poştală era goală.

Am dat drumul la o serie de înjurături care l-ar fi pus în încurcătură până şi pe băiatul de la vestiar, sfârşind cu o lovitură teatrală dată în cutia poştală. Iar partea cea mai rea, desigur, nu venise încă. Iritarea mea ciudată de peste zi fusese nejustificată.

Am urcat greoi treptele, ignorând ordinul lătrat de Grnllll că să fac una sau alta. Raquel nu avusese nevoie de mine în ultimele două săptămâni (bănuiam că se simţea vinovată în legătură cu uber-vampirul şi pentru faptul că îl întâlnisem doar pentru că fusesem în misiune, trimisă de ea), aşa că făceam iar de serviciu. Deşi în oraş încă era un număr neobişnuit de paranormali noi, nu mai văzusem deloc silfi, iar Nona continua să sfideze încercările mele de a o prinde făcând ceva suspect.

Azi totuşi aveam lucruri mai bine de făcut decât să ajut la

bucătărie şi să-mi fac griji pentru paranormali. Planurile mele se învârteau în jurul unei idei – să merg în camera mea şi să mă perpelesc câteva ore.

M-am prăbuşit pe pat şi am încercat să fac o gaură în tavan cu privirea mea fixă. Era un lucru bun că nu primisem scrisoarea astăzi. Dacă mă respingeau, ar fi făcut-o probabil mai devreme. Acele colete frumoase, groase, de acceptare necesitau timp ca să fie pregătite. Fără îndoială că fiecare foaie de hârtie, fiecare document era plasat acolo cu o dragoste şi o atenţie personalizate.

O să intru. Trebuia să intru. Dar de ce, oh, de ce nu puteau să mă anunţe pur şi simplu şi să mă scoată din agonia asta?

Comunicatorul meu a făcut un bip mut din locul lui onorant – sertarul cu şosete. Am fost şocată când mi-am dat seama cât de mult timp reuşisem să stau să mă perpelesc – se făcuse deja seară. Dornică de ceva, orice, care să mă distragă de la purgatoriul admiterii, am aruncat şosetele prin cameră, căutând adânc în sertar după comunicator. Mesajul zicea: Job cu vampir, imediat, da sau nu.

OK, poate că existau lucruri şi mai rele decât aşteptarea. Stupizii de vampiri. Totuşi, trebuia făcut. M-am repezit cu un rapid da şi de-abia-mi dădusem lănţişorul jos şi-l pusesem pe Tasey în tocul lui când o lumină a lucit pe perete şi Jack a întins o mână.

Am înşfăcat-o înainte ca uşa să se închidă, iar el m-a tras prin ea.

— Salut, Evie! Ai avut o zi bună?

M-am încruntat.

— Nu. Hai să trecem peste asta. Iar dacă mă arunci într-un alt râu, jur că de data asta te iau cu mine!

A râs, idiotul, după care ne-am grăbit împreună prin pustietate. Am încercat să mă concentrez la mânia şi neliniştea mea şi să nu mă gândesc la faptul că o să dau ochii cu un vampir. Nu eram tentată să mai golesc un paranormal. Niciodată. Lend şi cu mine eram într-un loc bun, iar eu mă simţeam mai bine. Nu mă mai simţeam ciudată în cea mai mare parte a timpului. Briza încă mă urmărea, îmi petreceam mai mult timp ca niciodată în baie şi păream că simt apa curentă ori de câte ori mă aflam lângă ea, dar această nouă energie care mă agita era doar de la stres. Asta era tot. Îmi imaginam că nu

luasem chiar totul de la uber-vampir şi cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât eram mai sigură că fusese alegerea corectă.

Totuşi, faptul că trebuia să mă confrunt iar cu un vampir mă irita.

Am ieşit pe o alee îngustă şi murdară, între două clădiri de lemn vopsite în culori strălucitoare.

— Şi fără căderi bruşte, mortale, totuşi!

Vocea lui Jack suna într-un fel care arăta că era mulţumit de sine însuşi. Ecoul unor strigăte intense venea de la capătul aleii – ceea ce avea logică, din moment ce ne aflam la un carnaval de duzină, mişunând dimpreună cu hoarde de oameni şi colţuri întunecoase. Vampir fantastic!

Am verificat, să mă asigur că îl aveam pe Tasey la îndemână.

— Rămâi aici; mă întorc imediat. N-ar trebui să dureze mult.

M-am întors spre carnaval, dar Jack m-a înhăţat de braţ.

— Nu poţi pune dispozitive, ţi-aminteşti? Ceea ce face din mine cealaltă jumătate din duetul nostru care urmăreşte-şi-pune-dispozitive.

Mi-am înghiţit o remarcă obraznică, ştiind că nu era vina lui pentru că eram eu stresată.

— Bine. Încearcă s-o ţii tot aşa.

M-am strecurat în mulţime fără să încerc să respir atmosfera, aşa cum obişnuiam s-o fac. Nu mai aveam nevoie să prind ocheadele oamenilor. Aveam destule în holurile de la şcoală.

După o jumătate de oră de frustrare, în mijlocul mulţimii am zărit în sfârşit capul unui cadavru cu farmece, aşteptând la roata Ferris. Avea braţele încolăcite în jurul unei tinere drăguţe, îmbrăcată într-un costum cât se poate de nepotrivit cu vremea, care-i scotea la iveală gâtul foarte zvelt, foarte plin de sânge. Ea se uita la el într-un fel vampiresc, otrăvitor, folosit doar de femeile aflate sub controlul vampirilor. Sau în felul în care mă uitam eu uneori când aveam de-a face cu brioşe.

Mmm… Brioşe.

Mijindu-mi ochii, am deschis tocul în care-l aveam pe Tasey. Fără îndoială că vampirul plănuia s-o ia la o plimbare pe care n-avea s-o uite niciodată – şi din care n-avea să scape niciodată. Probabil că mai întâi avea s-o muşte – un talent bolnav pentru dramatism –, după care acţiona de parcă era beată şi o trăgea într-un colţ întunecos ca să termine. Mânia pâlpâia în mine,

gândurile la nevinovata Arianna fulgerându-mi prin minte. Protocolul AISP-ului privind vampirii îmi cerea să-l ademenesc într-un loc izolat, astfel încât nimeni să nu aibă habar de creaturile ucigaşe care se plimbau printre ei.

M-am avântat prin mulţime, l-am bătut uşor pe umăr şi l-am electrocutat cu Tasey.

Ochii i s-au mărit de surpriză înainte de a se prăbuşi încovoiat pe jos. Cea care urma să fie victima lui s-a holbat la el pentru câteva secunde, după care a ţipat uşor. Mulţimea s-a îndepărtat cu precauţie de noi, făcând un fel de semicerc în jurul vampirului inconştient.

Mi-am dat ochii peste cap către Fata-cu-Gât-Gustos.

— Oh, treci peste asta! Ar fi fost cea mai scurtă relaţie din viaţa ta.

Jack a venit în spatele meu, zâmbind timid mulţimii în timp ce se apleca şi îi punea dispozitivul de urmărire. L-am înşfăcat de încheietură pe vampir şi l-am târât fără nicio ceremonie afară din cerc, către alee.

Oamenii – stupizii, stupizii oameni – stăteau acolo, holbându-se confuzi în timp ce încercau să afle ce fel de spectacol dădeam şi dacă ei trebuiau să aplaude sau să cheme poliţia.

— Sună-i pe transportatori, am spus, lăsându-l pe vampir la capătul aleii.

Graţie uber-vampirului, noile regulamente cereau ca toţi vampirii să fie reţinuţi imediat, fără să li se citească drepturile sau să fie direcţionaţi către un centru ajutător de procesare.

Jack a apăsat pe buton, apoi s-a uitat la mine.

— Asta a fost ceva… subtil.

— Scuteşte-mă! am mormăit.

Dacă majoritatea credeau că fiinţa asta supranaturală trăia printre ei era un lucru chiar aşa de rău? Protejându-i pe ei să nu ştie aceste lucruri cream în acelaşi timp victime, precum Arianna.

În plus, să ademeneşti un vampir putea să-ţi ia prea mult timp. Iar să-l înfrunţi singur pe vampir…

Nu mă tenta. Tot ce voiam era să mă duc acasă.

De îndată ce transportatorii au ajuns acolo, l-am împins pe Jack spre perete.

— Acasă, acum!

S-a prefăcut că-mi face o reverenţă, însoţindu-mă pe o uşă, în

întuneric, înapoi în confortul familiar al camerei mele/onoratei mele debarale. Am păşit înăuntru şi primul lucru pe care l-am văzut a fost o scrisoare.

Pe patul meu.

Un plic alb.

Cu o adresă de expeditor pe care voiam s-o văd de săptămâni.

Într-un plic care era de departe, foarte departe mai mic decât mă aşteptasem să fie.

MERGÂND SPRE NICĂIERI, MERGÂND UNDEVA

— Evie! Evie! Au! Jack şi-a smuls mâna dintr-a mea, scuturându-şi-o şi uitându-se la mine. Am nevoie mai târziu de degetele astea.

Nu puteam să mă mişc. Viitorul meu era pe pat – cum ajunsese aici? De ce nu era în cutia poştală?

Grnllllll. Încercase să-mi atragă atenţia când mă întorsesem de la şcoală. Probabil că primise poşta, ceea ce înseamnă că ştia că scrisoarea mea era acolo. Probabil că ştia şi Arianna, din moment ce Grnllllll nu urca pe scară. Arianna trebuie că fusese cea care o pusese pe patul meu.

Ochii mă ardeau de lacrimi şi de ruşine, stomacul deja mă durea, mi se făcuse ghem.

Poate că nu eram respinsă. Poate că ei nu-mi spuneau nimic despre asta pentru că era doar o scrisoare în care eram ghidată să aflu online informaţiile de care aveam nevoie.

Poate.

Te rog.

Te rog, te rog, te rog. Am înhăţat lănţişorul din dulap, ţinându-l ca pe un talisman în timp ce înaintam, fiecare pas făcând ca stomacul să mă doară şi mai tare. Am luat plicul tremurând. De ce nu mai aşteptaseră două săptămâni să-mi dea răspunsul?

— Nu pot s-o fac, am şoptit.

— Nu poţi să faci ce? m-a întrebat Jack, suficient de curios acum cât să lase uşa silfică să se închidă în urma lui.

— Nu pot s-o deschid. Închizând ochii strâns, i-am întins-o lui. Deschide-o tu!

Pentru prima dată, nu a mai făcut comentarii stupide, ci pur şi simplu mi-a luat plicul din mână. Sunetul care se-auzea în timp ce deschidea plicul îmi sfâşia sufletul. Poate că nu eram respinsă. Poate că nu eram respinsă. Poate că nu eram…

— „Stimată domnişoară Green, bla, bla, bla, vă mulţumim în numele bla, bla, bla, regretăm că la acest moment nu putem accepta…”

S-a oprit şi la fel a făcut şi inima mea.

Nu puteam să deschid ochii. Nu puteam. N-aveam să merg la Georgetown. Asta era. Toate pentru care muncisem, toate la

care renunţasem de când plecasem de la Centru se duseseră. O să muncesc la restaurant pentru tot restul vieţii mele, strecurându-mă din când în când în misiuni mărunte pentru AISP, iar Lend se va plictisi de mine şi se va căsători cu desfrânata de asistentă de laborator şi vor fi fericiţi şi frumoşi pentru totdeauna, pe când eu nu plecam nicăieri niciodată!

Viitorul meu era gol, mai pustiu decât Potecile Silfilor, pentru că măcar ei, silfii, aveau întotdeauna o destinaţie. Eu nu mai aveam acum nicio destinaţie.

— Mă sperii, s-a auzit într-un târziu vocea lui Jack, iar eu am deschis ochii, de-abia capabilă să-l văd. OK, bine, da, respiră. Respiraţia te ajută să rămâi în viaţă, am descoperit. Ce Dumnezeu e aşa de rău că o şcoală stupidă ţi-a răspuns că nu?

— Viaţa mea, am suspinat, s-a terminat. S-a terminat. Totul.

S-a încruntat a îndoială.

— Oricum, cine vrea să meargă într-un loc care se numeşte Georgetown? Ridicol! Acum aş fi putut să-ţi înţeleg disperarea dacă auzeam un nume precum Jacktown, dar după cum stau lucrurile, reacţionezi prea vehement. De ce vrei să mai mergi la şcoală în continuare? Eu am fost odată, câteva ore, şi aproape că era să-mi pierd minţile.

— Dar eu… asta plănuisem şi…

A dat din mână ca şi cum ar fi alungat un vis plictisitor.

— Fă-ţi alte planuri. Nu vrei asta cu adevărat. Poate că ţi se pare că vrei, dar nu asta e lumea ta.

Mi-a zâmbit şi singurul lucru clar pe care l-am văzut printre lacrimile mele au fost ochii lui albaştri. Am început să plâng şi mai tare.

Oftând, s-a foit stânjenit de pe un picior pe altul.

— Vrei s-o aduc pe Raquel? Sau pe iubitul tău enervant?

— Nu!

N-aş fi putut să-l văd pe Lend, să-i spun că nu eram destul de bună. Nici pe Raquel. Ar fi fost dezamăgită de mine.

Încercasem să fiu normală, încercasem să-mi găsesc un loc al meu în lumea asta, dar eşuasem total, complet. Cum putea Lend să fie atât de bun în ambele lumi, iar eu nu mă descurcam în niciuna? De ce nu mă pricepeam deloc să trăiesc?

Jack şi-a tras umerii înapoi.

— După câte se pare, ca de obicei, eu trebuie să hotărăsc ce-i de făcut. Noroc că-s mereu gata pentru o provocare.

M-a luat de mână şi a deschis o uşă prin care m-a tras. Plângeam aşa de tare, că n-am putut să protestez când lănţişorul de la Lend mi-a fost smuls din mână. M-am uitat înapoi în timp ce uşa se închidea, lănţişorul lucind jos, pe podeaua vieţii mele.

— Jack, eu…

Respiram agitat acum şi nu reuşeam să vorbesc.

— Nu… vreau… să… te… rog…

S-a oprit în loc, încruntându-se la mine. Ridicând din sprânceană – de parcă ar fi cântărit o problemă deosebit de dificilă –, şi-a pus mâna liberă pe ceafa mea, ezitând pentru un moment.

Apoi m-a sărutat.

Revenindu-mi din şoc, i-am simţit buzele pe ale mele, dar fără reacţie. Erau pline şi calde, dar ciudata mişcare era departe de săruturile de care mă bucuram adesea cu Lend.

Şi… era Jack. Jack. Dintre multele lucruri pe care le simţeam în legătură cu el, cele mai numeroase implicau violenţa. Niciunul nu se referea la acţiuni de genul „buze-peste-buze”.

Mi-am smucit capul înapoi, dar nu puteam să mă îndepărtez, căci el m-a tras înapoi în acelaşi moment.

Şi-a încreţit nasul.

— Ei bine… a fost… interesant. Dintotdeauna am vrut să încerc asta, dar acum, că am făcut-o, sunt destul de sigur că nu mai vreau încă o dată.

Furioasă, i-am tras una în umăr cu mâna liberă, urând faptul că încă mă ţineam de mâna lui cu cealaltă, aşa că nu puteam să mă pierd pentru totdeauna.

— Eşti (i-am mai tras una) un mare (şi-ncă una) netrebnic (şi-ncă una)! Ce-a fost asta?

ŞI I-AM MAI TRAS UNA!

A evitat următorul şir de lovituri.

— Am fost sub impresia faptului că după aceea nu avea să fie aşa de – a tresărit în timp ce e îmi reveneam cu greu – dureros.

— Ascultă, ciudatule, dacă aş fi vrut să mă săruţi, ţi-aş fi cerut s-o faci! Dar n-am făcut-o! Şi nici n-aş face-o! Iar dacă mai încerci vreodată asta, Dumnezeu să m-ajute, dar am să-l găsesc pe acel spirit al apelor şi am să te arunc în apa morţii.

Iar apoi, de parcă sărutul lui groaznic, stânjenitor, nu ar fi fost destul de rău, a început să râdă.

— TACI!

A clătinat din cap, rânjind cu satisfacţie.

— Vezi? Două ţinte atinse! Prima: am încercat să te sărut. Eşec total, fără îndoială din vina ta, şi totuşi un efort nobil. O s-o caut pe prietena ta, Carlee. Probabil că ea e mai bună la asta decât tine.

De ce abilitatea mea de a vedea dincolo de farmece nu avea şi puterea unui laser? Nu l-aş fi omorât. Doar i-aş fi scris pe frunte: „Ciudat”.

— N-ai de gând să mă întrebi care era a doua ţintă?

A dat din gene spre mine.

— Nu, n-am de gând.

M-a înghiontit în coaste cu cotul.

— Nu mai plângi, nu-i aşa?

Ar fi trebuit să-mi eliberez şi cealaltă mână ca să-l strâng de gât. Aşa că opţiunea asta ieşea din discuţie.

— E mai bine să fiu atât de furioasă încât să vreau să te ucid?

Zâmbetul i s-a crispat.

— Să fii furioasă este întotdeauna mai bine decât să fii tristă. De fapt, un alt motto de-al meu. Acum, vrei să stai să plângi singură în camera ta sau să mergi într-o aventură?

Am ezitat, precaută ca întotdeauna când era vorba de vreo idee de aventură de-a lui Jack, dar nici acasă nu voiam să merg. Am ştiut că de îndată ce m-aş fi întors în camera mea cu acea scrisoare aş fi fost pierdută. Doar să mă gândesc că m-aş fi putut gândi la asta mă sfâşia şi… las-o baltă!

L-am strâns de mână mai tare decât ar fi trebuit.

— Ce ai în minte?

Şi-a mijit ochii şi mi-a zâmbit, chipul său angelic devenind

deodată neastâmpărat.

— Hai să ne jucăm!

M-a tras în spatele lui în timp ce a mărit viteza pe Poteci. A continuat să schimbe direcţia, abătându-se de la calea dreaptă ba înspre stânga, ba înspre dreapta, de parcă ar fi urmărit permanent să o ia pe altă Potecă. Nu mai văzusem pe nimeni niciodată mergând undeva decât în linie dreaptă.

— Ştii unde mergem? am întrebat cu o iritare crescândă.

Nu mă atrăgea ideea să mă pierd pe Potecile Silfilor cu Jack şi nici cu altcineva. Şi, cu cât eram mai mult timp blocaţi în întuneric, cu atât trebuia să mă lupt mai mult cu panica mea.

— Se schimbă. Niciodată de două ori în acelaşi loc. Asta face să fie mai greu de găsit, mai ales când unul este neliniştit, însă acum noi... S-a oprit triumfător. Uite! întinde mâna în partea asta. Spune-mi ce simţi!

Dându-mi ochii peste cap, am întins mâna în afară, lângă a lui, înfruntând pustietatea şi... acolo era ceva. Sau nu ceva... totuşi... dar ideea de ceva. Nu era tangibil şi nici nu ştiam deloc ce simţeam, nu era altceva decât o uşoară agitaţie sub degetele mele, recunoaşterea unui loc în mijlocul a nimic. Mi-am imaginat că era cam la fel cu senzaţia de membru-fantomă a amputaţilor, numai că în cazul acesta era o uşă-fantomă. Nu era nimic acolo, dar trebuie că era ceva.

Jack s-a uitat la mine insistent.

— Simţi, nu?

Am dat din cap.

— Cred că da; nu ştiu. E ciudat.

— Nu există niciun motiv pentru care eu să simt, iar tu, nu. De fapt, poţi să deschizi mult mai mult decât doar uşi. O să fie uşor, dacă-ţi pui la contribuţie mintea aia bine dotată, în loc să-ţi faci griji pentru notele de la şcoală sau pentru săruturi. Mai ales pentru săruturi. Rău lucru chestia asta.

— Mda, rău când e cu tine. Dar cum faci asta?

— Cred că hrana silfică te schimbă un pic. În plus, dacă te uiţi destul de mult timp şi îţi doreşti ceva suficient de mult, atunci o să fii uimită de ce poţi să faci. De ce vei face. Pentru mine, Potecile Silfilor înseamnă libertate.

Inima mi s-a strâns de tristeţe, amintindu-mi de viaţa lui Jack alături de silfi. Ca şi Vivian, doar că Jack părea sigur pe el şi mai sănătos la minte decât ea. Ceea ce nu spunea multe, însă

orişicât. Nu era complet dezechilibrat.

— Îmi pare atât de rău pentru copilăria ta, Jack! Trebuie să fi fost greu!

A rânjit, dezvelindu-şi dinţii.

— Ah, dar uite în ce tânăr de treabă m-am transformat! Nu am cui altcuiva, în afară de silfi, să mulţumesc pentru ceea ce sunt eu azi.

— Poţi pleca totuşi! De ce continui să te duci în Tărâmurile Silfilor? De ce nu te întorci cu totul pe Pământ, să-i părăseşti?

— Să mă întorc la ce? În plus, ştii că odată ce ai gustat din bucatele silfilor, nu te mai întorci niciodată. Nu poţi să te mai întorci niciodată.

— Nu poţi să iei mai multă cu tine? S-o depozitezi undeva?

A clătinat din cap.

— Mă tem că într-un fel sau altul eu şi silfii suntem legaţi, încă n-am terminat cu ei.

Zâmbetul lui mi s-a părut că arăta mult mai ascuns de farmec decât mai văzusem vreodată. Chiar când să mă gândesc că aflam şi eu ceva despre el, zâmbetul lui apărea pe neaşteptate, ştergând orice emoţie reală. Cum de am putut vreodată să citesc ce se afla dincolo de el?

— Să continuăm, a zis el. Uşa. O simţi.

— Ce simt, mai exact?

A atins cu degetele, aproape cu respect, spaţiul în care uşa ne aştepta, uitându-se în întuneric.

— Ştii cum e atunci când te afli pe muchia dintre trezie şi somn, iar visul pe care-l trăieşti pare mai real decât orice altceva îţi poate oferi lumea? Când deschizi ochii, e ca şi cum o parte din tine aşteaptă şi ştii că n-o să mai simţi niciodată lucrurile atât de profund, că n-o să mai treci niciodată prin ele atât de real pe cât ţi s-a întâmplat în spaţiul mic de conştiinţă dintre întuneric şi lumină. Acolo mergem.

Mi-am ţinut răsuflarea, iar el s-a repezit spre forma despre care vorbise, oricare era aceea. Făcându-mi cu ochiul, a deschis o uşă.

— Bine-ai venit în Tărâmurile Silfilor!

ARANJAMENTE, ARANJAMENTE

Înainte de a apuca să-i spun nu lui Jack, am păşit pe uşă, în Tărâmurile Silfilor. Singura dată când mai fusesem aici fusese cu Reth, în încăperi din pietre aurii, pajişti rotitoare şi mobilier într-un fel prea luxos. Nu m-am gândit niciodată că aş vrea să mă întorc, dar m-aş fi îndreptat acum imediat spre încăperile lui Reth.

Cerul deasupra noastră era roşu-închis, o vastă întindere punctată de negru lucios, de parcă stelele lipseau. Deşi vedeam limpede, aerul era dens şi greu precum cel al unei nopţi de vară, aducând cu sine un strop de coajă de scorţişoară. Am rămas pe malurile negre ale unui lac uriaş, argintiu, dar nereflectând nimic, în ciuda cerului. Roci uriaşe spărgeau monotonia pajiştii din jurul nostru, împrăştiate acolo parcă prin violenţă – nişte obiecte contorsionate, torturate. Întreaga scenă te înlemnea, frumoasă dar nefirească.

— Jack, am şoptit trăgându-l de mână. N-ar trebui să fim aici.

— Ai dreptate, a spus el, iar eu am răsuflat uşurată. Uită de provizii.

A întins mâna în afară şi am alunecat lateral, iar aerul s-a mişcat de parcă peisajul de coşmar era înlocuit de o încăpere. M-am dezechilibrat, ameţită.

— Scuză-mă pentru asta! Jack mi-a dat drumul la mână şi ne-am dus la o masă dintr-un colţ. Odată ce te afli pe Tărâmurile Silfilor e mai uşor să mergi dintr-un loc într-altul. Acordă-ţi un pic de timp ca să te obişnuieşti cu asta. Adu-ţi aminte de covor dacă-ţi vine să vomiţi.

M-am prins de marginea canapelei ca să-mi menţin echilibrul şi am privit în jur. Asta era cea mai bizară cameră pe care o văzusem vreodată. Pereţii erau din piatră verde pal, încăperea fiind luminată de o sursă nevăzută, cu un mobilier similar celui pe care-l văzusem la Reth, cu mult lemn şi catifea. Totuşi, împrăştiate în tot acest lux silfic erau şosete murdare, pantaloni lăsaţi la-ntâmplare, cum fuseseră dezbrăcaţi, tenişi ponosiţi.

Dacă vrei ca Tărâmurile Silfilor să arate ca o ladă de gunoi, lasă-le pe mâna unui băiat.

Jack a luat o cutie de carton veche şi a aşezat-o pe masa de stejar, apoi, dintr-un bol, a luat un fruct luminos. Arăta ca o piersică, dacă piersicile erau albastre şi făcute din bucăţi de rai.

A închis ochii când a muşcat din ea, cu o expresie de încântare şi lăcomie pe faţă. Nu gustasem niciodată ceva aşa de bun precum părea să fie acel fruct. Am respirat pe gură, încercând să-l simt. După ce a terminat, mi-a oferit bolul.

— Vrei unul?

— Nu vreau, mulţumesc.

A ridicat din umeri.

— N-ai idee ce pierzi. Ah, ei bine. Funcţionez mai bine când am stomacul plin. Acum, că avem provizii, putem să ne întoarcem.

— Hei, nu aşa de repede. Ce era acolo? Nu vreau să mergem iar.

Măcar camera lui Jack era liniştită, separată de tot restul. Pe malul ciudatului lac eram complet expuşi. Nu voiam să am de-a face iar cu silfii, dar serios, serios, nu fusese dorinţa mea să mă aflu aici.

— Îmi pare rău, n-avem timp de pierdut. Trebuie să prindem barca.

Jack a legănat cutia punându-şi-o pe şold şi m-a prins de mână înainte de a apuca să mă îndepărtez. Cu încă o agitaţie în stomac, ne-am întors pe malul lacului.

Dar de data asta nu eram singuri.

O barcă mare, strălucind în negru ca un obsidian, a trecut în linişte. Apa argintite era nemişcată, nicio reverberaţie în exterior. Am ezitat dându-mă înapoi, dar barca înainta fără niciun incident, oprindu-se lângă malul curbat. Un pod arcuit a coborât pe mal. Eram înspăimântată să văd cine avea să se dea jos.

— Jack, am şoptit imediat.

— Oh, corect. N-ar trebui să fim văzuţi. Nu cred că ne-ar ucide, dar nu ştii niciodată.

— O să te omor eu! am şuierat eu din spatele unuia dintre bolovanii oribili.

Jack s-a uitat împrejur pe deasupra bolovanului. Ezitam, plină de spaimă. Îmi petrecusem prea mult timp fugind de silfi ca să vin aici pe cont propriu, practic oferindu-mă lor.

— Să mergem!

— Trebuie să vezi asta!

— Nu! Nu, chiar nu trebuie, şi nici tu nu ar trebui. Hai să plecăm de-aici!

— Uite!

Jack m-a tras într-o parte până când am putut să văd şi eu. Procesiunea era la fel de liniştită precum cea a unor stafii. Silfii, frumoşi şi înspăimântători în acelaşi timp, au coborât pe pod cu paşi măsuraţi cu grijă. Aveau toate culorile imaginabile de păr – de la negru la alb orbitor –, dar feţele le erau ascuţite, tăiate crud până la perfecţiune. Hainele lor, o singură nuanţă de un roşu profund, pluteau în jurul lor ca învâltorate de o briză imaginară. Urmându-l pe ultimul membru, toţi silfii s-au întors cu faţa la barcă. În aşteptare, mi-am ţinut respiraţia.

Următoarele figuri au apărut, iar eu mi-am muşcat buzele ca să nu încep să strig de oroare. Indivizii – oameni – se târau în patru labe, cu capetele rase, complet goi, cu excepţia modelelor argintii strălucitoare pictate pe trupurile lor. Sprijinită pe spinarea lor era o platformă fasonată cu grijă, înscrisă toată în argintiu, iar ei se târau perfect uniform, ca să nu o deranjeze. Fără vreun semnal, s-au oprit aşteptând. Mi-am înghiţit secreţiile bilei care-mi veniseră-n gât. De departe mai rele decât trupurile lor goale, musculoase şi înclinate, erau feţele lor.

Erau fericiţi.

Mai mult decât fericiţi, erau captivaţi, expresiile lor frizând extazul.

— Ce fac? am şoptit, dar Jack mi-a tăiat vorba cu o uitătură rapidă, încruntată.

N-a trebuit să aştept mult timp. O femeie, mai înaltă cel puţin cu un cap decât restul silfilor, a alunecat în faţă. Iar în acel moment am ştiut că frumuseţea şi spaima erau unul şi acelaşi lucru, inseparabile. Cum putea ceva să-ţi slăbească mai puţin energia frumuseţii decât teroarea adevărată? Părul ei se învâltorea ca petrolul negru, curcubeie întunecate se ondulau în cascadă pe spatele ei. Ochii ei erau de un negru pur contrastând cu alabastrul pielii, buzele ei pline, violet, crude, erau impecabile. Indiferent ce venea de pe aceste buze era durere şi plăcere, inevitabil şi irezistibil.

Aici, apoi, era eternitatea. M-aş fi dus la ea… trebuia să mă duc la ea. Într-o lume în continuă mişcare, mereu pe moarte, voiam să mă pierd în nemurirea ei.

Jack m-a ciupit de braţ, rotindu-mi pielea între degetele sale. Oftând, m-am întors spre el şi l-am privit supărată. Şi-a dat ochii peste cap.

— Nepriceputo! Încearcă să nu te repezi la Regina întunericului, OK?

Am dat din cap, încercând să-mi scot din cap rămăşiţele acestei dorinţe, nevoi. Fusese cât pe ce. Periculos de cât pe ce.

Uram silfii.

M-am întors cu spatele, hotărâtă să nu mă pierd cu firea, atrasă iar de ea. M-am concentrat la orice altceva în afară de ea, uitându-mă în schimb la sclavi. La unison, indivizii s-au lăsat pe burtă, iar ea s-a suit pe platformă. Înălţându-se mândră pe spinările lor, în timp ce ei se mulţumeau să se târască, ea privea rece pe deasupra anturajului său.

Silfii erau în şir în spatele ei, iar ea era transportată astfel pe câmpie. Cu cât se îndepărta, cu atât era mai uşor să respiri. M-am aplecat spre rocă, epuizată de efortul de a rezista atracţiei Reginei Întunericului. Dacă era întunecată, asta însemna că era regina Curţii Întunericului. Cei care o avuseseră pe Vivian. Cei care mă voiau pe mine moartă. Grozavă distracţie, Jack! Ce valora ceea ce nu căpătasem de la Georgetown, comparativ cu înfruntarea morţii şi cu dorinţa de a mă arunca eu însămi la picioarele ei? Dacă stăteam să mă gândesc, Jack îmi oferise o grămadă de experienţe potenţial fatale în ultima vreme. Trebuia să stăm de vorbă despre asta.

S-a aplecat să scotocească în cutie.

— Cine erau aceşti bieţi oameni? am şoptit, încă fiindu-mi rău de la stomac când îmi aduceam aminte de feţele lor.

A ridicat din umeri fără să se uite la mine.

— Nu mai sunt chiar oameni. Animalele de companie ale silfilor răi nu trăiesc mult.

M-am cutremurat, cuprinzându-mă cu braţele.

— Trebuie să mă duci acasă. Cred că silfii ăştia mă caută şi chiar aş prefera să nu fiu găsită. De ce ne aflăm totuşi aici?

Jack s-a ridicat zâmbind larg, făcându-mă să mă simt chiar şi mai rău decât sclavii aceia. În fiecare mână avea câte o sticlă cu lichid chihlimbariu.

— Vrei să ne îmbătăm?

— Nu fi stupidă! Dacă te îmbeţi, Tărâmurile nu vor arăta mai bine. Ţine-le!

Mi-a întins sticlele, apoi a luat două fâşii de material lungi şi umede şi le-a îndesat în ele, lăsând să atârne afară doar câţiva centimetri din ele.

— Ce…

— Tu nu taci niciodată din gură?

Terminând cu acele cârpe, s-a căutat în buzunar şi a scos o cutie de chibrituri.

Oh, biiiiip, nu!

— Jack, ce faci…

A aprins ambele capete şi a luat una din sticle. Rânjind la mine ca un maniac, a azvârlit-o. S-a învârtit încet, o dâră de lumină, până când a dispărut după puntea vasului. Poate că n-avea să meargă. Poate…

O bilă masivă de foc s-a înălţat, arzând în aer şi înteţindu-se pe vas.

— Evie! Poate vrei să arunci chestia aia.

M-am uitat în jos cu oroare la propriul meu cocteil Molotov, apoi l-am aruncat cât mai departe de mine. S-a zdrobit de partea laterală a vasului, majoritatea flăcărilor stingându-se în apa argintie.

Care a luat foc.

— Uau! Nu mă aşteptam la asta!

Jack a aprobat din cap apreciind faptul că flăcările se întindeau, făcându-şi loc spre mijlocul lacului. Vasul, cuprins şi el de foc, îşi striga ultimele scârţâituri şi gemete ale morţii.

— Un strop de lichior silfic adăugat la acest petrol i-a dat lovitura de graţie, cred.

Un ţipăt nepământean a sfâşiat aerul, înfiorându-mă până în măduva oaselor. Nu aş fi vrut să mă întâlnesc vreodată cu posesorul acestei voci.

Jack a râs, luându-mă de mână, care-mi tremura.

— Ăsta e momentul în care trebuie să fugim.

VECHI PRIETENI

— Jack!

Vocea-mi era de nerecunoscut, aproape cu o octavă mai înaltă. O parte din mine era înspăimântată, dar cel mai mult asta era reacţia la fumul gros şi acru, solid ca un pumn, făcându-şi loc prin gâtul meu. Aerul era plin de fum, în timp ce în spatele nostru lacul devenise un infern.

Cu greu îl mai vedeam pe Jack, mâna lui fiind singura mea scăpare din acest coşmar.

— Pregăteşte-te! a ţipat el şi, cu o întoarcere ameţitoare, peisajul s-a deformat.

Încă ne aflam pe aceeaşi câmpie distrusă, dar suficient de departe cât să nu fim în pericol. Fuioare de fum ne înconjurau ca nişte fiinţe vii, iar eu am făcut tot posibilul să le alung.

M-am uitat la norii întunecaţi care se ondulau deasupra noastră, înnegrind cerul roşu al nopţii. Lacul ardea constant, un singur corp de flăcări, vasul Reginei Întunericului fiind cu greu altceva decât un munte de flăcări.

Jack şi-a pus mâinile în şolduri, privind scena şi dând aprobator din cap, cu satisfacţie.

— Se dovedeşte că a ieşit mai bine decât am sperat.

— Te rog, hai să plecăm!

Dacă încă puteam vedea tot acel haos înseamnă că eram mai aproape decât îmi doream. Îmi imaginam cum ar fi fost ca Regina Întunericului să dea cu ochii de noi în miez de noapte. Pielea mi s-a făcut ca de găină – de frică sau de aşteptare, nu aş putea să spun. Nici dacă era bine aşa.

— De ce te grăbeşti? Să stăm un moment să ne bucurăm de satisfacţia lucrului bine făcut.

— Nu voiam să fac asta!

— Nu? Şi-a lăsat capul pe-o parte şi a ridicat din sprânceană. Credeam că-i urăşti pe silfi.

— Îi urăsc, dar asta nu-nseamnă că vreau să dau târcoale prin Tărâmurile Silfilor şi să dau foc la tot ce-i aici!

— Şi-atunci ce rost mai are să urăşti ceva, dacă nu acţionezi? M-a cuprins de umeri, obligându-mă să mă uit cu el la acel infern. Nu poţi să-mi spui că nu simţi satisfacţie, nu după tot ce ai văzut. Silfilor le pasă de foarte puţine lucruri, dar sunt cu adevărat pasionaţi de micile lor fleacuri. Vasul ăla era unul care

ei îi plăcea în mod deosebit, ca să nu mai pomenesc de întreg lacul. Toate secolele pe care şi le-a petrecut navigând în acest peisaj şi deodată pfu! O aruncare excelentă a unei bombe, şi-ai înfuriat-o şi îndurerat-o mai profund decât a crezut vreodată. Şi cu mult mai puţin decât merită.

Privind flăcările, era de parcă fumul stăruia să-şi facă loc spre pieptul meu, întunecat şi furişat, înlocuindu-mi spaima cu mânia. Avea dreptate. Meritau asta. Meritau ceva cu mult, mult mai rău de-atât.

Mi-am mijit ochii până când linia strălucitoare de foc era tot ce mai puteam să văd. Dacă stăteam să mă gândesc, exact de asta avea nevoie peisajul. Aparţinea acestui loc.

M-am întors spre Jack.

— Ce altceva mai ai în minte?

Chipul i s-a umplut de gropiţe, căci zâmbea.

— Ştiam eu că nu eşti inutilă. O oprire rapidă ca să ne aprovizionăm şi…

— Hei!

Am tresărit amândoi speriaţi, uitându-ne de jur împrejur ca să vedem care era sursa acelei voci dezgustătoare, aspre. Ceva s-a ghemuit, fatal, deformat. Un păr sălbatic şi lipsit de strălucire acoperea pe jumătate nişte trăsături scobite. Ceea ce fără îndoială fuseseră cândva nişte haine frumoase erau acum murdare şi sfâşiate, de nerecunoscut. Iar apoi am descoperit ochii… ochii ei. Ochi roşii, sângerii. Ochi roşii, sângerii, care cândva se asociau unei voci ca sticla spartă.

Fehl.

Ultima dată când o văzusem eram în bucătărie la Lend, când Vivian încerca să absoarbă viaţa din ea. Dispăruse, dar se pare că era mult mai rău pentru cât era de uzată. Dispariţia era graţia eterică, detaşată a silfilor. Acum era un lucru devenit sălbatic, cu ochi febrili, cu mişcări smucite şi iuţi.

— Tu mi-ai făcut asta!

Am întins mâinile, făcând un pas înapoi.

— Nu, nu eu. Îmi pare rău, dar…

M-am oprit. Nu-mi părea rău. Fehl se agitase, încălcând regulile AISP-ului cu Vivian şi aducându-mă la ceea ce credea ea că va fi moartea mea. Ceea ce aproape că fusese moartea mea. Pe lângă asta, îi salvasem viaţa în noaptea în care o oprisem pe Viv să o absoarbă în întregime. Privind retrospectiv, poate că n-

ar fi trebuit s-o fac. M-am ridicat.

— Trebuie să-ţi amintesc că tu ţi-o faci singură.

A râs, ceva între croncănit şi tuse.

— Da, un lucru bine făcut şi bine răsplătit. Dar dacă termin – dacă-i aduc înapoi fericirea reginei mele –, mă va iubi din nou. Mă va vindeca.

Fehl s-a ridicat dreaptă, strâmbându-se de parcă o durea.

— Ai omorât un silf? Jack s-a îndepărtat fără să-şi ia ochii de la ea. Un mic avertisment ar fi fost drăguţ. Nu vreau să mor acum, când lucrurile devin, în sfârşit, amuzante.

— Calmează-te, l-am repezit. N-o să murim. Nu poate să mă rănească.

Fehl a râs din nou, cu un strop din vechiul ei zgomot de sticlă.

— Fetiţo, n-ai idee de ce-s eu în stare.

— Poţi s-o învingi?

Pentru prima dată de când îl cunoşteam pe Jack, părea speriat. Nu voiam să ştiu ce păţise în preajma silfilor. Silfi precum Fehl. N-aveam de gând să-l las să fie rănit din nou.

Am întins degetele, întrebându-mă ce simţea un silf în timp ce mă uitam la Fehl cum se legăna pe tălpi înainte şi înapoi, ca un motan ce aştepta să se năpustească. Nu era greşit, nu putea să fie greşit să iei un pic din sufletul ei, dacă asta însemna să te protejezi pe tine însăţi şi pe indivizii neajutoraţi, precum Jack. Nu era mare diferenţă faţă de ce făcea AISP, oricum. Eram ca un Tasey uman.

Fehl a mârâit, apoi a sărit înainte, parcurgând distanţa dintre noi mult mai repede decât credeam eu că era posibil. M-am ferit, dar am greşit şi am căzut, în graba mea de a mă da la o parte din calea ei. Ea a greşit ţinta, alunecând pe pământ înainte de a lovi, iar eu m-am târât înapoi pe palme, încercând să las cât mai mult spaţiu între noi.

Şi-a dezvelit dinţii la mine, cu un rânjet bolnăvicios, şi s-a avântat uşor înainte. Acum, Jack era în spatele lui Fehl, privind încruntat. Voiam să strig la el să fugă, dar probabil că era în stare de şoc. De ce nu făcea o uşă departe de-aici? Nu puteam să mă ridic fără să-i ofer lui Fehl posibilitatea să mă atace. Mi-am chinuit mintea, disperată să găsesc un plan, când mi-a venit o idee.

— Denfehlath! am strigat. Opreşte-te!

Ochii i s-au lărgit de furie în timp ce fiecare muşchi i-a

înlemnit complet. A rămas în picioare, nemişcată, îngheţată când tocmai voia să sară. Poate că-mi pierdusem abilitatea să-l controlez pe Reth când mă păcălise şi nu-mi spusese noul lui nume, dar încă-i ştiam numele lui Fehl. Cu-atât mai rău pentru ea.

M-am ridicat, ştergându-mi palmele de pantaloni.

— Nu te mişca!

Mi-am reţinut un rânjet de satisfacţie, uitându-mă la faţa chinuită a lui Fehl. Se afla la câţiva milimetri de răzbunarea după care tânjea de-atâta vreme, dar nu avea ce să facă. Jack a trecut pe lângă mine şi s-a uitat la Fehl cea încremenită de parcă ar fi studiat o sculptură la muzeu.

— Interesant! Mie AISP nu-mi dă niciun nume de silf. Dintotdeauna m-am întrebat care erau numele pentru a le da ordine. S-a întors spre mine. Ei bine, şi acum ce facem? Ai de gând s-o laşi aici?

M-am gândit la asta. Îmi mişcăm degetele cum îmi ţineam mâinile pe lângă corp şi eram hiperconştientă de surplusul de energie, de mereu prezentele furnicături şi de senzaţia rece, curgătoare care uneori îmi alerga prin vene. Am putut vedea strălucirea din pieptul lui Fehl, cu mult mai intensă la silfi decât la vampiri. Poate, ca să-i dau o lecţie, doar o mică…

Cineva şi-a dres glasul în spatele meu.

— Evelyn! Am crezut că te-am pierdut. Cărui fapt datorez plăcerea companiei tale, dragostea mea?

Inima mi s-a prăbuşit în stomac. Proastă sincronizare – numele său era Reth. M-am întors cu faţa la el – era frumos de-ţi rupea inima, dacă n-ar fi fost mai degrabă comic în acest peisaj de iad, cu costumul lui victorian alb şi cu părul auriu. S-a uitat cu dispreţ la Fehl, a scos încet o exclamaţie de dispreţ – bleah! –, apoi s-a uitat la infernul care încă era violent.

— O, ai fost ocupată azi, nu-i aşa?

Jack m-a împuns cu cotul.

— Să nu-mi spui că ştii şi numele lui!

— N-am atâta noroc, am mormăit, cu amărăciune încă.

Reth s-a încruntat la Jack, expresia lui nereuşind să strice cu ceva perfecţiunea feţei sale, fără o cută.

— Ce cauţi aici, băiete? Am impresia că te caută Dehrn. Că i-ai furat cărţile de ştiinţe.

Jack s-a holbat la el, cu un pfuu! pe buzele sale, dar nu i-a

răspuns.

Un strigăt ascuţit, mai plin de energie şi de putere distructivă decât orice foc, a venit la noi din direcţia lacului.

— E timpul să plecăm!

Jack m-a înşfăcat de mână, iar peisajul s-a rotit îndepărtându-se de noi, lăsându-i pe Reth şi pe Fehl cea înlemnită, cu ochii plini de furie că trupul ei nu putea face nimic. Am simţit un strop de furie pentru că pierdeam şansa de a…

Trebuia să încetez să mă mai gândesc la ea. Acum nu putea să ne rănească, iar asta era important. Acesta era singurul motiv la care mă gândisem dacă o atinsesem vreodată.

Ne-am oprit şi ne-am prăbuşit pe podeaua camerei lui Jack, oftând de uşurare pentru că evitaserăm toate gloanţele.

— Nu-mi vine să cred că am scăpat din asta!

— Nici mie, a răspuns Reth ţinând o şosetă murdară la o lungime de braţ de el. Totuşi, întotdeauna e minunat să ai oaspeţi.

Ne străduiserăm atât de tare să scăpăm!

ÎNTREABĂ-MĂ, SPUNE-MI!

— Fugi! am strigat la Jack, încă ţinându-l de mână.

Nu voiam să-l văd pe Reth, nu pe domeniul lui şi nu după ceea ce făcuserăm. Jack m-a strâns şi mai tare când camera a început să se învârtească în jurul nostru. Am închis ochii şi am încercat să nu las ameţeala să mă cuprindă.

— OK.

Jack mi-a dat drumul, iar eu am deschis ochii. Eram pe un câmp lung, înconjuraţi de iarbă portocalie care ne venea până la mijloc, înconjuraţi de secrete uşoare ca pana şi şoptite de delicios de dulcea adiere. Câmpul era mărginit de copaci de un alb pur, înclinaţi sub greutatea a ceva mai mult decât acele fructe albastre la care nu ajungeam, fiind la trei metri de ele.

— De ce nu am venit aici mai întâi? am întrebat.

Cu unele părţi din Tărâmuri puteam să mă obişnuiesc. În afară de ce era rău, de fructe tentante, desigur.

— Asta e mai degrabă obositor.

M-am întors rapid şi Reth era în spatele nostru. Iar. M-am întins să-l iau pe Jack de mână, dar Reth m-a înhăţat de încheietură. Mâna lui se potrivea perfect pe cicatricea palidă care-mi rămăsese acolo.

— Lasă-mă să te salvez din bucluc. N-ai unde să pleci – mai ales în Tărâmurile Silfilor – şi să nu te găsesc.

M-am uitat la el furioasă.

— Şi asta ce vrea să-nsemne?

— Înseamnă că dacă fugiţi aşa, ca doi copii obraznici, nu foloseşte la nimic. Acum, ce cauţi aici? După ce te-am invitat de atâtea ori, mă simt un pic rănit că ai venit cu un ajutor.

Jack s-a zbârlit lângă mine, uitându-se mâniat la Reth.

— Fac ce vreau, m-am repezit să spun.

— Draga mea, ai un simţ şocant de subdezvoltat al conservării de sine. Îţi recomand să eviţi s-o mai superi pe Regina Întunericului, mai ales că deja are o părere despre valoarea mică a vieţii tale. Acum! A scos un ceas de buzunar care nu avea limbi şi s-a uitat încruntat la el. Mi-ar fi făcut mare plăcere, dar chiar trebuie să plec. Încercaţi să nu distrugeţi pajiştea, dacă nu e prea mare deranjul.

Mi-a dat drumul la încheietură, iar sângele-mi fierbea. Mă săturasem de el să tot apară, să facă vreo câteva comentarii

criptice, după care să dispară din nou. Am întins mâna şi l-am luat de braţ. S-a uitat la mine surprins, judecând după forma sprâncenelor.

— Nu! De ce ai trimis creaturile alea să mă atace? Şi ce vrei să spui, că mă găseşti oriunde? Şi dacă voiai aşa de mult să vin aici, de ce pleci acum, când în sfârşit am venit?

Reth mi-a zâmbit, cu ochii precum lumina soarelui, topită.

— Nu ştiu la ce te referi, singurul meu ţel a fost întotdeauna să te apăr. N-aş trimite niciodată pe cineva să te atace. Totuşi, credeam că am stabilit că nu eşti nimic, dacă nu te încăpăţânezi şi eşti categoric incapabilă să alegi lucrurile care sunt bune pentru tine. M-a atins pe frunte, apoi pe inimă, iar eu, tresărind, m-am îndepărtat de degetul lui. Dacă măcar capul tău era un pic mai gol, ca sufletul tău. O să-ţi urez bun-venit acasă oricând vei alege asta, însă eu mi-am interzis în mod special să te forţez vreodată s-o faci. Curtea Silfilor nu i-a lăsat lui Vivian de ales în această privinţă şi vezi foarte bine unde s-a ajuns. Că tot vorbim despre asta, ai de gând s-o laşi pe nefericita aia de silfidă încremenită pentru totdeauna?

— Fehl merită să… Nu schimba subiectul! Nu mi-ai spus niciodată de unde ştii unde mă aflu eu în orice moment?

A întins mâna liberă şi, fără niciun efort, mi-a desfăcut degetele de pe încheietura lui. Putere stupidă de silf.

— Dacă nu te superi, dragostea mea, degetele tale sunt supărător de reci. Şi ca să-ţi răspund la întrebare, cum să nu ştiu unde te afli? Mă doare că nu poţi să simţi legătura dintre noi.

M-am uitat la el supărată.

— Lăudăroşenii!

Reth a râs, iarba portocalie din jurul nostru fâşâind ritmic, dansând pe frumuseţea argintie a sunetului.

— Presupun că ajută să ştiu numele tău adevărat.

Mă tachina cu asta dinainte, din noaptea în care îl eliberasem comandându-i să-şi ia alt nume. Nu-l credeam.

— Mda, ei bine, îmi pare rău să ţi-o spun, dar toată lumea ştie că mă cheamă Evelyn, aşa că nu eşti chiar special. Şi nu-mi spune mie chestia asta de rahat cu „numele adevărat”. Dacă aş avea unul şi l-ai şti, de ce ţi-a luat aşa de mult timp să mă găseşti?

Nu putea să nege asta. Silfii aveau mare încredere în nume şi indiferent de unde veneam, ei nu aflaseră de mine decât cu vreo

doi ani în urmă.

Când Reth mă întâlnise la Centru, prima dată nici nu îmi acordase vreo atenţie. Apoi, într-o zi, totul s-a schimbat, de parcă brusc mă observa. La vremea aceea, aş fi fost flatată (a se citi: înnebunitor de copleşită), dar de când aflasem că silfii erau cumva responsabili de existenţa mea, cam înnebunisem încercând să-mi dau seama cine eram.

Reth a dat din cap.

— Ah, e o poveste excelentă! Poate că prietenul tău ar trebui să rămână s-o asculte.

Când m-am întors, l-am văzut pe Jack cum o ştergea uşor-uşor către copaci. Am dat din cap, privind furioasă.

— În niciun caz, Jack! M-ai adus aici, acum stai cu mine până când ajung acasă.

A oftat, prăbuşindu-se şi aşezându-se pe jos, astfel că iarba îi gâdila faţa. M-am întors spre Reth.

— Continuă!

Dacă avea să-mi ofere răspunsuri – să-mi ofere răspunsuri cu adevărat –, merita să risc să stau un pic mai mult timp în Tărâmurile Silfilor. Mi s-a ridicat părul pe ceafă; poate că de-asta era aşa de nerăbdător să plece. Ştia că eu credeam că am controlul şi că o să-mi doresc să mai rămân.

Oh, îl oripilam. Dar trebuia să ştiu.

— Fără îndoială că-ţi aminteşti când ne-am cunoscut.

Mi-a zâmbit, iar eu uram faptul că el ştia că-mi aminteam fiecare minut pe care ni-l petrecuserăm împreună. Sincer, ex-ii… De parcă nu erau oricum răi, în general, al meu mai trebuia să fie şi nemuritor, şi aproape o zeitate. Bună treabă mai făcusem cu nemuritorii.

Ah, biiiiip. Dar Lend nu se punea la socoteală ca nemuritor.

— La AISP, când am descoperit abilităţile tale unice, i-am spus reginei mele despre tine, iar ea s-a întrebat dacă în cazul ăsta, până la urmă, fusese creată Cea Pustie, care apoi – a tăcut şi o umbră i-a atenuat strălucirea feţei, pentru scurt timp – s-a pierdut.

— Nu m-ai creat tu! am strigat, surprinsă de propria mea vehemenţă. Minţi! Probabil că m-ai furat şi m-ai schimbat, cum l-ai răpit şi pe Jack şi mai ştiu eu pe câţi mulţi alţii. Dar eu am scăpat!

— Dacă zici tu!

— Taci! Apune-mi adevărul ori jur că dau foc la tot acest loc!

Reth avea puterea să pară amuzat.

— Se pare că noul tău prieten are o mică influenţă. Totuşi, văd că asta te deranjează. Deşi nu mi se permite să dezvălui informaţia altcuiva decât silfilor, eşti, cel puţin pentru moment, în locul silfilor, ceea ce poate fi considerat că eşti printre silfi acum, da sau nu?

— M-ai pierdut de când ai zis „deşi”.

A dat din cap, aparent satisfăcut.

— Da, a mers bine. Acum, că ai venit în Tărâmurile Silfilor din voinţa ta proprie, ceea ce era stipulat de regina mea, se deschid tot felul de posibilităţi. A întins o mână. Nu i-am luat-o, nu puteam să i-o iau, iar zâmbetul lui era tăios într-un mod ciudat de blând.

— Of-of, Evelyn. Nu trebuie să fii înfricoşată.

Mi s-au încordat maxilarele şi l-am privit înfuriată. Nu-mi era frică de el. Şi nu-mi era teamă ca în sfârşit să primesc nişte răspunsuri. Oh, cu cine glumeam eu? Eram îngrozită. Erau atât de multe lucruri pe care puteam să le aflu, că nici nu voiam să ştiu. Nu ieşea nimic bun din tot ce avea să-mi spună despre mine. Dar asta nu schimba nimic. Trebuia să ştiu.

I-am dat mâna.

Mi-a petrecut-o pe după braţul său, bătându-mă condescendent pe ea.

— Cred că mi-a lipsit asta.

S-a întors şi am păşit către o uşă care acum era în faţa noastră. S-a auzit un strigăt de panică şi aproape că era să cad când Jack s-a agăţat de mine exact când uşa s-a închis.

Reth a oftat nerăbdător.

— Trebuie să continue să ne urmeze?

Nu-mi venea să cred că uitasem să-i cer asta. Cinci minute cu Reth şi deja mă purtam stupid.

— Da, trebuie.

Jack m-a luat de mâna liberă şi am păşit toţi trei prin întuneric. Am vrut să întreb încotro mergeam, dar nu voiam să-i dau lui Reth satisfacţia să vadă cât eram de îngrozită. Şi-ar fi dat seama în clipa în care deschideam gura.

A deschis o uşă şi am păşit în soarele orbitor. Eram dezorientată, ca atunci când mergi la un film după-amiază şi apoi ieşi în beznă. Cum de se făcuse iar zi? Era târziu când

plecaserăm din apartamentul meu. Eram la celălalt capăt al lumii sau ce?

— Tărâmurile Silfilor au încurcat-o cu timpul, a mormăit Jack de parcă-mi citea gândurile.

— Deci unde suntem?

Veniserăm printr-un perete alb-cenuşiu, în faţa unei parcări uriaşe. M-am uitat în sus şi-n jos, întrebându-mă ce loc mistic avea nevoie de o parcare aşa de exigentă. Unde era toaleta publică pentru femei?

Reth, mai degrabă decât să răspundă, a pornit pe trotuar. Jack şi cu mine a trebuit să fugim ca să-l prindem din urmă. Când am trecut de colţ, m-am oprit înmărmurită. Dintre toate locurile despre care aflasem şi pe care le văzusem cu adevărat – în măsura în care le văzusem cu adevărat –, ăsta nu mi-ar fi trecut prin minte ca posibilitate.

Eram la o cursă NASCAR.

— Ce naiba căutăm aici?

Ar fi trebuit să ştiu mai bine decât să am încredere în Reth. Nu fusese niciodată genul care să glumească, dar desigur că acum părea să înceapă să aibă simţul umorului.

Fără îndoială, credea că toate aceste lucruri erau hilare. S-a întors spre mine, fără nicio urmă de amuzament în ochii săi reali, strălucind dincolo de farmecele care ascundeau faptul că era silf.

— Cred că a sosit timpul să-l cunoşti pe tatăl tău.

REUNIUNILE DE FAMILIE SUNT MEREU NIŞTE PORCĂRII

— Tatăl meu? M-am holbat la Reth, încercând să procesez ce-mi spusese. O să-l cunosc pe… am un tată? Şi e aici.

Mulţimea de maşini cu logo-uri plastifiate multicolore torcea pe trasee, separate de noi de un gard masiv din lanţuri şi de o zonă de întreţinere. Era prea mult de procesat. În ciuda susţinerilor lui Reth şi Vivian că eram „făcută”, aveam un tată. Un tată care mergea la cursele NASCAR în loc să… să zicem… să aibă grijă de mine.

Reth supraveghea scena din jurul nostru, faţa lui fiind întruchiparea dispreţului.

— Din păcate, da. Pe-aici, te rog.

Şi-a croit drum prin mulţime, străbătând drumul de la şi către locurile lor. De trei ori a fost cât pe ce să mă trezesc cu bere vărsată pe mine, dar toată lumea se foia din cauza lui, cei mai mulţi (bărbaţi şi femei) oprindu-se ca să se holbeze uimiţi la aureola sa afişată de farmece.

— Deci, a zis Jack când am pornit să urcăm un infinit de trepte de beton, către standuri, e entuziasmant!

— Putem să nu vorbim?

În sfârşit aveam să primesc nişte răspunsuri şi eram speriată, fără biiip-uri. Reth s-a întors către un sector cu separeuri, care arăta de departe mai drăguţ decât băncile de aluminiu de oriunde în altă parte. A deschis primul uşa şi mi-a făcut semn să intru. Tremurând, am păşit înăuntru. În separeul luxos erau patru fotolii şi o măsuţă plină de doze goale de Coca-Cola.

Pe fotoliul din mijloc, cu vedere spre cursă, stătea un bărbat cu părul până la umeri, de un castaniu atât de bogat, încât arăta ca lemnul lustruit. Stătea cu spatele la noi, înclinat în faţă, atent la cursă.

— Fii băiat bun şi adu-mi ceva de băut! i-a cerut Reth lui Jack, închizându-i uşa în nas înainte să apuce el să intre. Bărbatul din fotoliu nu s-a întors spre noi, iar Reth şi-a mijit ochii de enervare. Lin!

Bărbatul ne-a făcut semn cu mâna – o mână perfectă, zveltă.

O mână de silf.

Stomacul mi s-a prăbuşit. Nu. Nu, nu asta. Orice, dar nu asta.

Nu putea fi aşa… nu putea fi el… nu puteam fi eu. Reth m-a cuprins cu braţul de umeri, conducându-mă cu blândeţe să cobor cele două trepte către fereastră. Când faţa lui Lin a intrat în raza mea vizuală, nu mai era loc de negare. Farmecul lui era neclar, de parcă de-abia era acolo, iar faţa lui avea toate trăsăturile silfilor. De departe ochi prea mari, migdalaţi, nas delicat, buze pline, piele fără vârstă. Dar ochii săi, de un verde de smarald nefiresc, erau conturaţi cu roşu de parcă n-ar fi dormit de zile-ntregi. Nu văzusem niciodată – cu excepţia lui Fehl cea distrusă – un silf care să arate altfel decât impecabil.

— Lin, a zis din nou Reth cu vocea sa aspră, de aur.

— Oh, pleacă de-aici! Treizeci şi trei se califică.

M-am uitat la Reth, pentru că nu voiam să mă mai uit la ciudatul silf. M-a făcut să mă simt inconfortabil, ceva legat de el făcându-mă instantaneu precaută, obosită. Era ceva acolo, ceva care mă furnica undeva în minte. Te rog, să nu fie recunoştinţă. Reth arăta dezgustat când Lin a deschis iar cu zgomot o altă doză de Coca-Cola şi a pufăit.

— Melinthros, a spus Reth, vocea răsunându-i puternic în separeu.

Silful şi-a ridicat brusc privirea, uitându-se în sfârşit la noi.

— Ai grijă, băiete! Am o durere de cap urâtă şi dacă vei continua să-mi tot spui numele, e posibil ca lucrurile s-o ia cu-adevărat razna imediat, aici.

De când îşi spuneau silfii „băiete”?

Lin s-a întors la cursă.

— Nu! a strigat, aruncând doza – acum goală – în geam. Apoi, un zâmbet răutăcios i-a traversat faţa cu trăsături regulate; a şoptit ceva în barbă şi a fluturat o mână spre grupul de maşini care treceau în viteză pe acolo. Maşina din faţă s-a lovit uşor într-o parte, a alunecat şi parcă bucăţi din ea au zburat şi scântei au marcat drumul. Maşina din spatele ei s-a ciocnit de ea şi următoarele s-au ciocnit unele de altele, nereuşind să evite tamponarea. O maşină galben strălucitor s-a ciocnit de o alta şi a zburat pe deasupra ei, strivindu-i plafonul, după care s-a învârtit şi s-a izbit de perete.

Toată chestia asta nu a durat mai mult de zece secunde, după care pista a ajuns să fie un morman de fum şi bucăţi colorate din ceea ce fuseseră mai devreme maşini. Un crainic care se-auzea ca un bâzâit în fundal a lansat un şir de înjurături,

declarând că era cea mai rea ambuscadă din istoria cursei.

Lin s-a sprijinit de spătar, cu un zâmbet de satisfacţie pe faţă.

— Îmi place sportul ăsta. A mai luat o Coca-Cola de pe podea, a golit-o, ştergându-se la gură, după care s-a uitat la Reth. Ce cauţi iar aici?

— Am adus-o pe fiica ta.

Vocea lui Reth era complet lipsită de emoţie în timp ce-mi distrugea mie viaţa. Nu puteam să respir, nu puteam să înţeleg, nu puteam spune dacă încăperea se învârtea cu mine sau eu eram cea care mă învârteam. Reth, ţinându-mă strâns de umăr, m-a direcţionat către un fotoliu. M-am aşezat cu greu, privind fix în podea.

Nu eram parţial silf.

Nu se putea să fiu! Nu avea niciun sens.

Oh, biiip, dar când avusese vreodată sens ceva în viaţa mea?

— Nu e ea. Lin s-a încruntat, arătând cu mâna o înălţime aproape de podea. E cam atât de înaltă, nu vorbeşte mult, plânge tot timpul. Trebuie să fie pe-aici pe-aproape.

S-a uitat pe deasupra unuia dintre fotolii de parcă eram un copil de trei ani care se juca pe-acolo.

Ochii aurii ai lui Reth s-au întunecat.

— Da, este o descriere exactă, aşa era acum paisprezece ani când ai pierdut-o.

— N-am pierdut-o. Lin s-a ridicat indignat. Ea este… S-a oprit şi s-a scărpinat în cap. Apoi s-a uitat la mine, clipind des. Ei bine, imaginează-ţi. Ai dreptate. O micuţă palidă, gravă, nu e ea? Totuşi iat-o aici, ea este aici. Du-te şi du-o la regină sau ce voiai să faci cu ea. Am uitat. Oh, au început să elibereze pista!

Privea fix, nemişcat, cum ceea ce mai rămăsese din maşini era remorcat de pe pistă, în timp ce paramedicii duceau pe targă câţiva oameni.

M-am uitat la Reth, cu buzele tremurându-mi. Nu ştiam ce era mai rău – faptul că tatăl meu era silf sau că-şi petrecuse ultimii paisprezece ani fără să-şi dea seama că dispărusem. Reth avea gura încleştată, buzele lui pline erau strânse, ca o linie exprimând dezaprobare.

A luat o doză ţinând-o cu vârful degetelor, de parcă era contaminată. AISP descoperise, cu un preţ considerabil, că singurul lucru din lumea noastră care-i afecta pe silfi era carbogazificarea; era ca un lichior foarte tare. Ceea ce făcuse

din tatăl meu un silf alcoolic. Desigur. Grozav! Reth a lăsat uşor doza jos.

— De-asta am evitat treburile la Curte. Să ne amestecăm soarta cu cea a oamenilor… asta nu se termină niciodată bine. E ruşinos. Asta se întâmplă atunci când obligi un silf să locuiască în afara Tărâmurilor. Suntem cu toţii alteraţi de nonsensuri şi degradaţi de această lume.

— Reth. Am şoptit astfel încât vocea să nu-mi clacheze. Lacrimile mi se adunaseră deja în ochi, dar nu voiam să le dau drumul. Nu aici. Nu în faţa acelei fiinţe care era tatăl meu. Te rog. Nu înţeleg nimic din toate astea.

Măturând scaunul cu palma, s-a aşezat lângă mine.

— Speram să poată să explice, dar asta cade din nou în sarcina mea.

Reth m-a fixat cu privirea lui lipsită de adâncime şi mi-a luat mâna într-a lui. Nu mai era nimic din flăcările puternice de dinainte, doar o strângere liniştitoare, ca şi cum încerca să-mi dea speranţă.

— Presupun că ideea legată de tine a apărut cam cu douăzeci de ani în urmă.

Şi-a plimbat uşor un deget pe obrazul meu, în jos.

— A fost o idee foarte proastă încă de la început.

CE A SPUS EL

— Regina mea susţine că e responsabilitatea noastră să recunoaştem că ne-am creat propria închisoare în Tărâmurile Silfilor. Regina Întunericului are totuşi alte idei. După numeroase greşeli, fiecare mai dezastruoasă decât alta, cei mai mulţi silfi au simţit că să o creeze pe Cea Pustie – cineva care să poată realiza şi controla porţile – era imposibil. Aveam să fim exilaţi în Tărâmurile Silfilor, iar acest loc trist avea să tot crească. Unii i-au cerut ajutorul reginei, dar ea i-a refuzat – afecţiunea ei iraţională pentru viaţa umană influenţând-o. Am simţit întotdeauna că, în mod sigur, măcar cu vampirii ar fi putut să se descurce mai bine.

— Vampirii?

A dat din mână indiferent.

— Vampirii au fost una dintre primele greşeli ale Reginei Întunericului. A crezut că dacă poate mai întâi să-i ucidă pe oameni şi să-i re-creeze prin magia ei, aceştia vor deveni Cei Pustii, care vor lua sufletele. În schimb, ei iau viaţa, dar nu iau sufletul. Foarte neplăcut, într-adevăr.

— Stai… voi, băieţi, i-aţi făcut pe vampiri?

Din vina lor Arianna era astfel blestemată?

— Te rog, nu mă întrerupe, dragostea mea. Magia noastră s-a tot diluat pe măsură ce lumea asta s-a alterat, iar ăsta este motivul pentru care noi nu urmăream ca Regina Întunericului să reuşească. Când regina mea a auzit de Vivian, o adevărată Pustie, a ştiut că trebuia să facă şi ea una, altminteri era un risc ca Regina Întunericului să deschidă o poartă şi să ne închidă pe noi ceilalţi aici pentru totdeauna. Iar astfel, neştiută de ceilalţi, ea a ales un silf de la curtea ei – s-a uitat batjocoritor la Lin, care era absorbit de cursă – şi l-a desemnat să o creeze pe Cea Pustie.

— S-o creeze? am şoptit.

Nu voiam să ştiu.

— Nu e uşor pentru silfi să petreacă mai mult timp în acest tărâm muritor. În cele din urmă, ne epuizează, ne rupe legăturile cu eternitatea. Ne transformăm în umbre şubrede a ceea ce am fost.

Farmecul neclar al lui Lin avea acum sens – chiar şi trăsăturile lui de silf păreau deformate.

— Dar ca să facă exact ceea ce trebuia, a fost forţat să rămână aici, a continuat Reth. Să găsească o femeie muritoare care să-l vrea nu era o provocare, desigur.

— Pe mama mea?

Aveam o mamă. O mamă umană.

— Nimeni nu s-a gândit să încerce aşa, relaţiile cu oamenii fiind atât de stupide, de nelalocul lor! Totuşi, Melinthros fusese suficient desensibilizat şi a fost capabil să te facă.

— Deci sunt… sunt pe jumătate silfidă?

Stomacul mi s-a făcut ghem. Îmi venea rău. Chiar şi felul în care Reth o spusese – fusesem făcută.

— Sigur că nu. Nu aşa merg treburile. Nu poţi să devii parte a eternităţii cu un punct de plecare atât de definit.

— Şi-atunci, ce vrei să spui?

— Având o mamă muritoare şi un tată silf, nu eşti pe jumătate silfidă. Atâta doar că nu eşti chiar muritoare. Eşti mai puţin decât muritoare, într-un anumit sens. Silful nu ţi-a transferat nimic.

Sentimentul de răceală şi pustietate care curgea prin mine de atâta vreme a ţâşnit, ameninţând să mă împovăreze cu tot ce-mi lipsea. Nu eram specială. Nu eram paranormală. Nu eram nici normală. Nu eram în niciun fel. Nimic.

— E necesar, desigur. Sufletele umane, fragile cum sunt ele, sunt incredibil de complexe, mereu schimbătoare. Imposibil să le adaugi sau să le iei ceva. Un om adevărat nu va fi niciodată capabil să funcţioneze ca un canal sau să atragă mai multă energie în sine. Eşti unică pe toate tărâmurile, pentru că poţi să schimbi energie. De-asta tu poţi să creezi porţi care pentru mine nu au fost niciodată clare, deşi regina mea pare să creadă că acest dar gravitează în jurul unui bizar simţ omenesc al căminului, combinat cu un surplus de energie şi cu faptul că sufletele se simt atrase să părăsească această lume.

S-a oprit, de parcă se aştepta să spun ceva. Dar ce puteam să spun? Ce puteam să-i spun din nou cuiva vreodată?

— Desigur, mai era problema cu Lin care te-a pierdut şi te rog să primeşti cele mai sincere scuze pentru asta. De fapt, nimeni nu ştia că existai, în afară de regină, iar ea nu ştia că Lin te pierduse, având în vedere că nu vizitase niciodată tărâmul muritorilor. Imaginează-ţi ce surprinsă a fost când i-am descris abilităţile tale unice şi şi-a dat seama că tu eşti Cea Pustie şi că

Lin nu te pregătea pentru noi. Din nefericire, nu am fost singurul care te-a recunoscut, prin urmare cei de la Curtea Silfilor întunecaţi au complicat lucrurile trimiţând-o pe Vivian după tine. Regina mea mi-a dat numele lui Melinthros şi m-a desemnat să determin ce anume, exact, s-a întâmplat şi cum să te transform în ceea ce ne trebuia nouă să fii. Evitasem întotdeauna să ajung să fiu implicat în politicile Curţii. Înţeleaptă decizie, aş adăuga. Era epuizant. A fost ideea mea să îţi dau suflet în plus, dar s-a dovedit a fi un dezastru.

Mi-a atins cicatricea cu degetele.

Am clătinat din cap, informaţiile în exces copleşindu-mi gândurile.

— Nu aparţin de nimic cu adevărat, nu-i aşa?

— Prostii! M-a mângâiat pe încheietură. Ţi-am spus că ai fost o greşeală încă de la început, dar eşti o greşeală foarte dragă şi, ajustată atât cât trebuie, te vei potrivi chiar foarte bine în Tărâmurile mele. Iar dacă serveşti scopurile reginei, cu atât mai bine. Nu ai fost făcută pentru acest Pământ, Evelyn. Nu meriţi să fii fragilă, coruptibilă, muritoare. Trebuie să fii eternă!

S-a aplecat mai aproape de mine, un zâmbet – blând şi posesiv, în egală măsură – luminându-i faţa perfectă.

— Eternă, alături de mine.

Trebuia să am un loc aici, o casă. Trebuia să am ceva.

— Dar mama mea?

Zâmbetul lui Reth a dispărut, iar el s-a întors către celălalt silf.

— Ai găsit-o pe mama fetei?

Lin a mormăit ceva ininteligibil.

— Ce-a spus?

— Că nu ştie unde este.

— Nu! am şoptit.

— Îmi pare rău. Să-i iubească pe silfi nu este un lucru sănătos pentru muritori. Se transformă în dependenţă, iar dacă obiectul obsesiei lor dispare, ei se pierd. Acest lucru este descurajat la Curtea mea, doar dacă muritorii nu-s aduşi în Tărâmuri, unde se pot sătura să trăiască printre silfi.

M-am ridicat, tristeţea ameninţând să mă copleşească. Nu puteam să mă descurc cu aşa ceva. Era prea mult. La fel cum Regina Întunericului absorbea suflete, acest sentiment mă absorbea pe mine cu totul, mă consuma. Trebuia să-l înlocuiesc cu ceva. Cuvintele lui Jack îmi răsunau în cap – întotdeauna era

mai bine să fii furios decât trist.

— Hei! Am păşit înainte şi am rămas în picioare chiar în faţa silfului care mă crease. Nu s-a uitat la mine. Melinthros, te vei uita la mine!

S-a repezit să mă privească, având ochii înceţoşaţi.

— Spune-mi ce s-a întâmplat cu mama mea.

A vorbit ca şi cum cuvintele erau scoase cu forţa din el, ceea ce aşa şi era, datorită ordinului meu.

— A avut grijă de bebeluş până când nu a mai fost nevoie de ea.

— Unde-i acum?

— Nu ştiu.

— Spune-mi unde e! am strigat.

— Nu pot.

Mi-am îndoit braţele. Trebuia să-mi spună. Îl voi face să-mi spună.

— Evelyn! Vocea îi era blândă când Reth mi-a atins braţul. Am încercat eu însumi s-o găsesc acum un an. Îmi pare rău!

Ochii aurii ai lui Reth m-au adus înapoi la realitate. O realitate în care eram mai singură ca niciodată. La fel de rău era să aflu că eram acelaşi lucru ca Vivian când se ducea la petrecerile ei ca să omoare, ceea ce era nimic comparativ cu felul în care mă simţeam acum. Măcar fusesem nevoită să recunosc că nu eram pe de-a-ntregul normală. Presupuneam că asta însemna că eram mai mult decât umană. Nu mai puţin.

— Vino cu mine. Nu e nimic aici pentru tine, draga mea Neamh.

Când ultimul cuvânt a ajuns la mine, a luat-o la goană prin trupul meu, precum electricitatea. Cunoşteam acest cuvânt. Eu eram acel cuvânt. El chiar îmi ştiuse numele în tot acest timp. Dar eu nu eram silf, iar numele meu nu acţiona în niciun fel asupra dorinţelor mele. Nimeni nu putea acţiona asupra mea.

— Nu sunt a ta, m-am stropşit.

Uşa s-a deschis cu zgomot. Jack se afla acolo, respirând greu, ţinând într-o mână un pocal de aur.

— Băutura ta.

— Jack. M-am îndreptat spre el ameţită, dorindu-mi să mă aflu oriunde în altă parte. Dorindu-mi să fiu altcineva. Te rog, du-mă acasă!

— Aici nu eşti în siguranţă în ceea ce priveşte Regina

Întunericului şi niciodată nu vei fi în deplină siguranţă. Lasă-mă pe mine să te duc acasă, a spus Reth, vocea lui lovind în frigul din mine. Nu se referea la apartamentul meu.

M-am întors spre el. Mă cunoştea. Ştia ce eram, cine eram. Era vina lui – a lui şi a oricărui alt silf. Distrugeau tot ce atingeau. Totul se plăteşte însă.

— Melinthros, am spus, cu imaginea maşinii distruse proaspătă în mintea mea, vei reveni în Tărâmurile Silfilor şi nu te vei mai întoarce niciodată de-acolo.

Ochii săi congestionaţi i-au ieşit din cap; a înşfăcat o cutie de Coca-Cola. Tremurând, a păşit mecanic spre perete şi a creat o uşă, dispărând pentru totdeauna din această lume. Călătorie sprâncenată! Speram ca retragerea lui să dureze o veşnicie. Merita ceva cu mult, mult mai rău. Poate că, într-o zi, o să mă gândesc la o pedeapsă suficient de grea, iar atunci o să-l găsesc din nou.

L-am luat pe Jack de mână şi am ieşit pe uşa încăperii înainte de a ne opri cineva.

— Dacă am să te mai văd vreodată, Reth, am să te omor, am spus eu.

ADEVĂRUL TE VA ELIBERA – SAU ÎŢI VA FRÂNGE INIMA

L-am tras pe Jack în spatele meu, coborând scările, de-abia capabilă să văd printre lacrimi. Acum aveam nevoie să plec de-aici!

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat el, încruntându-se în timp ce încerca să deschidă o uşă în perete. Te-au rănit?

Am clătinat din cap, incapabilă şi nedorindu-mi să vorbesc despre asta. Oamenii treceau pe lângă noi în drumul lor spre baie, dar nu-mi păsa de uşă, s-o ascund ca să le protejez micile concepţii preţioase. De ce trebuiau să ducă vieţi lipsite de sens, nevinovate, fericite? Lumea era un loc monstruos. Un loc monstruos în care eu nu aveam loc.

Într-un târziu, lumina a conturat o uşă pe perete.

— Acasă? m-a întrebat el.

L-am strâns de mână, închizând ochii ca să mă apăr de claustrofobie în întunericul de pe Poteci, şi nu i-am deschis până când nu am intrat în camera mea mică.

— Evie! Lend a sărit de pe pat, cu faţa boţită de îngrijorare. Unde-ai fost? Arianna a sunat în legătură cu scrisoarea, a spus că n-ai venit azi-noapte acasă, iar când am ajuns eu, am găsit asta – a ridicat lănţişorul meu de fier, pe care-l lăsasem să cadă în mijlocul podelei – şi m-am gândit… am fost aşa de speriat că Reth…

S-a oprit, uitându-se de la mine la Jack, care încă mă ţinea de mână.

— Ai fost cu el? Lend s-a schimbat la faţă şi a înjurat încet. Am crezut că ai fost rănită sau răpită. I-am sunat pe toţi cei pe care-i cunoaşte tata, mi-a fost rău de îngrijorare. Iar tu ai fost cu el în tot acest timp. De ce? Ce-aţi avut de făcut aşa de important, încât nici măcar n-aţi putut să telefonaţi? Şi de ce n-ai venit întâi la mine când ai aflat de Georgetown?

Am clătinat din cap, lacrimile curgându-mi şiroaie pe faţă.

— N-am putut… n-am…

— Ai putut să-i spui lui, iar mie nu? Mi-ai promis, ai jurat că n-o să-mi mai ascunzi nimic. M-ai minţit!

Arăta atât de rănit! Nu credeam că inima mea mai poate să se frângă vreodată, dar să-i văd ochii mă omora.

— Nu puteam să te privesc în faţă. Lend, asta era viaţa noastră… asta era totul! Şi am ratat. N-am intrat. Nu sunt destul de bună.

M-a luat de umăr, conducându-mă departe de Jack.

— Evie, mai sunt şi alte opţiuni. E ca naiba, dar nu e sfârşitul lumii. Asta nu schimbă nimic între noi. Nu ştiu de ce crezi tu că ar schimba ceva. Încă avem amândoi acelaşi viitor!

— Nu, nu avem! N-am avut niciodată un viitor împreună. Am încercat din greu să repar lucrurile, dar nu vom fi niciodată împreună. Nu sunt… nici măcar nu sunt umană. Şi nici tu nu eşti. Aşa că ar trebui să încetăm să ne prefacem că asta va merge.

Faţa i-a căzut.

— Am ştiut amândoi dintotdeauna că nu suntem normali. De ce contează dintr-odată? Suntem paranormali, mare scofală!

— N-ai înţeles!

— Dar el a înţeles? a arătat Lend furios către Jack.

— Nu! Nu sunt paranormală, sunt nimic! Doar un alt experiment de-al silfilor care a mers îngrozitor de prost. Şi nu avem un viitor împreună, pentru că al meu a ajuns s-o sfârşească în derizoriu, iar al tău o să dureze pentru totdeauna!

A îngheţat, cu o expresie şocată.

— Despre ce vorbeşti?

Am închis ochii. Nu suportam să-i privesc faţa, nu acum, niciodată! NU puteam să-l am, iar asta distrugea tot ce mai rămăsese în inima mea. Fusesem proastă să cred vreodată că vom fi împreună. Ce proastă!

— Eşti nemuritor, am şoptit. Sufletul tău e luminos şi strălucitor şi perfect şi etern. Nu o să mori. Niciodată.

Lend şi-a luat mâinile de pe umerii mei. Nu o să deschid ochii, ca să nu pot să văd privirea şi chipul lui frumos.

— De cât timp ştii asta?

— Din noaptea balului. Când am fost umplută cu suflete, am văzut direct printr-al tău şi… n-are importanţă. Îmi pare rău că nu ţi-am spus. Nu voiam să te pierd. Am râs amar, deschizând ochii şi privind fix podeaua. Dar era inevitabil, nu-i aşa?

— Evie, eu… Ce pot să spun apropo de asta?

— Ai aflat. Ai înainte o eternitate.

Vocea îi era furioasă, disperată:

— Dar încă putem să…

— Nu! În sfârşit, am putut să-l privesc în ochii săi apoşi, ochii aceia pe care sperasem cândva să-i am pe parcursul întregului meu viitor. Durerea lui o oglindea pe a mea. Dar spre deosebire de mine, el avea să treacă peste ea. Nu putem, am continuat. Nu vreau să fiu ca tatăl tău, să fiu părăsit, să mă gândesc toată viaţa la o dragoste perfectă care nu putea să meargă niciodată! Nu voi fi eu acea persoană! Te iubesc prea mult ca să încerc să te fac să rămâi cu mine când ştiu că vei dori să pleci. Va trebui să pleci şi să devii ceea ce se presupune că trebuie să fii. Şi nu am de gând să rămân aici şi să aştept să se întâmple asta.

M-am întors spre Jack, care a deschis o uşă în perete şi mi-a întins braţul. L-am luat de mână, incapabilă să rezist să nu mă mai uit o ultimă dată la Lend.

A făcut un pas înapoi, fără să-şi intersecteze privirea cu a mea, clătinând din cap.

— Aşa este cel mai bine, am şoptit, sperând cu disperare că nu va fi de acord cu mine, că mă va opri, că va face ceva.

Dar pur şi simplu a rămas acolo, în picioare.

Aşa că eu am intrat în beznă cu Jack.

FRUMOASA DIN PĂDUREA ADORMITĂ

— Încotro? m-a întrebat Jack.

Mi-am dat seama că nu mai plângeam. Nu mai avea rost. Eram o fată a cărei cochilie era spartă, inutilă. Întreaga mea existenţă era o greşeală. Nu aveam casă, familie, viitor. Tot ce aveam era indiferenţa. La urma urmei, de ce să plâng că pierdusem lucruri pe care nu ar fi trebuit să le am niciodată, de la bun început?

Am clătinat din cap, iar vocea-mi era goală:

— Nu are importanţă.

— Vrei să... hm... vrei să vorbeşti despre asta?

— N-ai înţelege.

Nimeni n-ar fi înţeles vreodată, pentru că nimeni nu era la fel ca mine.

Nu, greşeam. Vivian. Ea şi cu mine eram la fel.

Brusc, am simţit nevoia imperioasă, dureroasă s-o văd. S-o văd cu adevărat. Mă întrebam dacă ea ştia de noi, despre ce erau taţii noştri. Dar mi-ar fi spus dacă ar fi ştiut. Acum mai mult ca oricând puteam s-o înţeleg, s-o iert pentru ceea ce făcuse. Cel puţin, crescusem cu iluzia normalităţii. Pe când ea nu avusese niciodată o viaţă liberă, fără silfi.

— Poţi găsi pe cineva? Nu ştiu unde este, dar AISP-ul o ţine pe undeva.

Jack mi-a zâmbit în întuneric.

— Dacă AISP-ul o are, pot s-o găsesc.

A virat şi a deschis o uşă pe holul alb pe care-l cunoşteam atât de bine! Ne-am grăbit să ne-ndreptăm spre biroul lui Raquel.

— Aşteaptă-mă aici!

Jack a cotit-o şi a dispărut din raza mea vizuală.

L-am auzit ciocănind.

— Jack? Ce este? am auzit-o pe Raquel.

— Evie a dispărut!

— Poftim? Cum adică, a dispărut?

— M-am dus s-o vizitez, dar vampirul ei şi tipul ăla tâmpit de care-i place ei erau speriaţi. Nu ştiau unde este.

— Reth. Vocea lui Raquel a străbătut aerul atât de ameninţătoare, încât până şi mie mi-a fost un pic frică. Nu-ţi face griji, Jack! Am eu grijă de asta. N-ar fi trebuit s-o las

niciodată să iasă în lume fără protecţie, dar am s-o aduc eu înapoi.

Zgomotul pantofilor ei călcând apăsat s-a auzit pe hol, după care Jack s-a uitat pe furiş de după colţ şi a rânjit.

— Liber!

— Puteai să găseşti şi tu ceva mai drăguţ să-i spui. Nu vreau să fie îngrijorată.

— O, calmează-te! Vrei să ne furişăm în biroul ei sau vrei să stai ascunsă pe hol ca o fetiţă bună?

M-am uitat la el supărată, apoi l-am împins la o parte ca să trec. El a deschis uşa şi a intrat de parcă totul ar fi fost al lui, s-a aşezat la birou şi şi-a sprijinit picioarele pe el, apoi Jack a deschis unul dintre sertare.

— Pe cine cauţi?

— Vivian! Ar trebui ca ea… Nu ştiu. Într-un loc sigur, unde silfii să nu o poată găsi? Şi cu personal medical. Este creatură paranormală de Nivel Şapte, dacă ajută cu ceva.

Fără îndoială că toţi cercetătorii de la AISP ar fi fost uluiţi de informaţiile pe care puteam să le furnizez despre mine acum. N-ar fi fost niciodată capabili să mă cunoască înainte. Norocul lor; ignoranţa era binecuvântată. Sau măcar mai puţin dureroasă.

El a mormăit vesel în timp ce răsfoia dosarele. Eu eram neliniştită, sigură că Raquel ar fi putut să se întoarcă în orice moment şi aş fi fost prinsă în flagrant delict. Nu puteam să dau ochii cu ea deocamdată. Ar fi încercat să înţeleagă raţional, să mă facă să mă simt bine. Dar nu exista nicio cale să mă simt mai bine. Niciodată n-avea să existe.

— Să mergem! Aripa de fier.

— Aripa de fier?

— Acolo e o întreagă secţiune de Containere, unde pereţii sunt placaţi cu fier. Acolo e imposibil să deschizi o uşă silfică.

Interesant! Poate că ar fi fost drăguţ să ştiu asta pe vremea când stăteam aici. Era un alt exemplu de informaţie pe care AISP-ul nu avusese încredere să mi-o divulge. Nu fusesem niciodată una de-a lor, nu fusesem niciodată cu adevărat un membru de-al său. Sau de-al altcuiva.

Am luat-o pe ocolite către încăperea de Containere, apoi am intrat pe uşa unui depozit pe care nu mă deranjasem niciodată s-o deschid. Ducea într-un hol lung şi strâmt. Am mulţumit pentru norocul pe care-l avuseserăm (în acest moment, nu

părea că am avea prea mult noroc) că nu dădusem de nimeni. Jack s-a oprit în faţa unei uşi simple, alături de care se afla o plăcuţă improvizată pe care scria: „Şapte, Medical”. Nu putuseră măcar să-i spună pe nume?

Am deschis uşa şi am împins-o; acolo, în pat, în mijlocul unei camere perfect albe, zăcea persoana care fusese cel mai aproape de ceea ce reprezenta familia mea. Am înaintat încet, conştientă de nenumăratele perfuzii de alimentaţie intravenoasă, maşinării şi monitoare la care era legată. Şi, în locul stării de bine pe care o căutam, m-am simţit copleşită de vinovăţie.

— Ce i s-a întâmplat? m-a întrebat Jack, sprijinit de peretele de lângă uşă.

— Eu i-am făcut asta, am şoptit.

De ce nu m-am străduit mai mult să ajung mai repede la ea? Aş fi putut s-o opresc, s-o conving să înceteze să-i mai omoare pe paranormali. În schimb, îi luasem cu forţa sufletele, lăsându-i doar atât cât să rămână în viaţă.

Dar dacă nu i-aş fi luat sufletele, Lish încă ar mai fi fost închisă, n-ar fi fost niciodată eliberată. Uram acest lucru. De ce nu puteam niciodată să iubesc pe nimeni fără să trebuiască să mă îngrijorez în legătură cu toate celelalte feluri în care mă făceau să mă simt?

I-am luat lui Vivian mâna rece ca gheaţa, atentă să nu deranjez perfuziile.

— Bună, Viv.

I-am dat după ureche o şuviţă din părul ei blond, dar ochii i-au rămas închişi, singura dovadă că trăia fiind bipurile ritmice ale unuia dintre monitoare. Respiraţia ei de-abia făcea pătura să se mişte.

— Aşadar... Mi-am reţinut lacrimile, încercând să-mi menţin vocea calmă. S-a dovedit că în tot acest timp ai avut dreptate. Noi nu aparţinem de niciun loc, într-adevăr, nu-i aşa? Am încercat s-o fac. Am încercat atât de mult, dar... Apoi am suspinat şi mi-am lăsat capul pe umărul ei. Îmi pare rău. Am plâns, iar cuvintele mi-au fost înăbuşite de trupul ei nemişcat. Îmi pare rău.

După câteva minute, am simţit o mână pe spatele meu. M-am ridicat în picioare şi mi-am şters obrajii. Grozav, acum plecam şi-i lăsam cămaşa udă, după toate câte se întâmplaseră.

— Nu e vina ta, mi-a zis Jack, cu voce mai blândă decât i-o auzisem vreodată.

— Spune-i ei asta.

— Evie, tu nu ai făcut nimic. Silfii au făcut. E vina lor. Totul.

Am închis ochii. Nu făcea altceva decât să încerce să mă facă să mă simt mai bine. Eu îi făcusem toate asta lui Vivian.

Pe de altă parte, avea dreptate. Dacă silfii nu ar fi crescut-o în felul în care o făcuseră şi nu ar fi încercat s-o stârnească împotriva mea, nu am fi avut această confruntare. Ei fuseseră cei care o chinuiseră, o deformaseră până când ea ajunsese să creadă că nu putea să facă altceva decât să fure energia vieţii de la fiecare creatură paranormală de care dădea.

Biiip, în primul rând, ei erau cei care ne făcuseră.

Era vina lor că eram aşa, atât de rece – o carapace goală, care nu aparţineam de nimic. Era vina lor că Vivian zăcea aici, că nu avea să se mai trezească niciodată. Şi tot vina lor era că Arianna fusese condamnată la o viaţă eternă pe care nu şi-o dorise niciodată. Toţi oamenii care fuseseră ucişi sau transformaţi în vampiri de-a lungul secolelor. Toţi copiii ca Jack care dispăruseră, obligaţi să trăiască printre silfi, ca animale de companie – sau şi mai rău. Mama mea, dispărută sau moartă, dar oricum de negăsit, niciodată a mea.

Toate astea erau din vina lor.

— Îi urăsc, am şoptit.

— Sigur că-i urăşti. Jack m-a cuprins cu braţul de umeri. Hai, trebuie să plecăm înainte ca Raquel să descopere că eşti cu mine.

Am dat din cap şi am strâns-o de mână pe Vivian pentru ultima oară.

Ne-am întors pe hol şi am trecut pe lângă celulele deschise pe care le ignorasem mai înainte, cele mai multe dintre ele fiind goale. Am tresărit de uimire auzind o voce.

— Liebchen!

Stând în spatele unei uşi păzite de un câmp electric era uber-vampirul. Mi-a zâmbit strâmb, cu ochi languroşi, pe jumătate închişi. Nu stătea drept ca altădată şi până şi farmecele sale aveau o paloare bolnăvicioasă, nesănătoasă.

— Arăţi nefericită. Intră la mine, lasă-mă să te iau din lumea asta, micule monstru!

M-am uitat uluită la el. Deci aici îl închisese Raquel, ca să fie

sigură că nu va mai evada din nou. Jack şi-a dat ochii peste cap, i-a arătat degetul mijlociu ridicat, apoi m-a luat de mână şi m-a tras după el pe hol. M-am uitat la vampir cât am mai putut, înfiorată de privirea lui, amintindu-mi cum fusese când sorbisem din el.

Cuvintele lui îmi răsunau în urechi. Micule monstru. Era adevărat.

Jack a căutat primul hol care nu avea pereţii placaţi cu fier şi a conturat o uşă. Când am păşit prin ea, nu m-am uitat înapoi. Nu aveam să mai merg niciodată la Centru. M-am abţinut să nu mă înfior în întunericul de pe Poteci şi am închis ochii.

— Chiar urăşti locul ăsta, nu-i aşa? m-a întrebat.

— Aşa îmi imaginez că arată iadul. Fără foc şi pucioasă, doar beznă, pustietate şi singurătate eternă.

A râs.

— Iadul, nu? Ei bine, din fericire, o să fim capabili să infirmăm curând această teorie. În plus, dacă ar fi fost iadul, aş mai fi aici, acum, cu tine?

— Nu ştiu, dacă iadul atrage după sine o veşnicie de plictiseală în loc de tortură, poate.

— Îmi place de tine tot mai mult pe zi ce trece. Dar niciunul dintre noi nu se califică pentru iad. Suntem victime. A zâmbit, ultimul cuvânt fiind plin de venin. Şi, dacă eram ocazional răi, ei bine, cu siguranţă că ar fi existat un motiv.

Mă întrebam dacă încerca să mă facă să mă simt mai bine în legătură cu Vivian, dar el s-a uitat fix în zare, de parcă ar fi anticipat răutatea din viitor.

A deschis o uşă în camera lui de pe Tărâmurile Silfilor. M-am prăbuşit pe o canapea de catifea verde-închis.

— Pot, te rog, să mă culc şi să nu mă mai trezesc niciodată?

— Cred că sora ta a avut de-a face cu asta. L-am privit, iar el a ridicat mâinile. Iartă-mă, a adăugat. Subiect sensibil. Ce-ar fi să merg să-ţi aduc ceva de mâncare?

Nu-mi era foame, dar aveam nevoie de o pauză în care să fiu doar cu mine însămi şi deconectată de tot restul. Jack era aşa de energic, vorbea tot timpul, era întruna în mişcare. Mă epuiza chiar acum când nu mă simţeam în stare de nimic. Totuşi, părea să fie singurul prieten care-mi rămăsese pe lume, aşa că-i eram recunoscătoare. Ne înţelegeam unul pe celălalt.

— Dar să fie mâncare adevărată, te rog. Ăsta e ultimul loc de

care aş vrea să fiu legată pentru tot restul vieţii mele patetice.

— Dorinţa ta e ordin pentru mine!

A dispărut prin perete, iar eu m-am întins pe spate, am închis ochii şi mi-am dorit să nu mă mai gândesc la nimic, niciodată. Dacă puteam doar să dorm, să dorm şi să nu trebuiască să mă gândesc la viitorul fără Lend, la pustietatea din mine – mi-ar fi fost suficient.

Aproape că eram pe cale să experimentez asta când două mâini cu unghii ascuţite precum lamele m-au înhăţat de umeri şi m-au aruncat în cameră.

Cu un zgomot dezgustător, m-am lovit cu braţul de colţul măsuţei aflate lateral şi am rămas pe podea, ameţită. Simţeam sângele ieşind prin tăieturile făcute de unghii în umerii mei. Ce se întâmpla?

— Scoală-te! am auzit vocea oribilă a lui Fehl stropşindu-se la mine. Vreau să văd cât de rău pot să te rănesc fără să te ucid. M-am uitat în ochii ei febrili, iar ea mi-a zâmbit. Fără câte dintre membre poţi să trăieşti?

Şi-a înfăşurat mâna în părul meu şi m-a tras de jos. Am ţipat, braţul arzându-mă agonizant din pricina mişcării. M-am agăţat de ea, iar faţa i s-a luminat de o plăcere crudă. M-a prins exact din locul în care braţul mi-era rănit, eu am ţipat, iar în faţa ochilor am văzut plutind lumini. Nu puteam să suport atâta durere; aveam să mor. Voiam să mor.

— Evie! a strigat Jack. N-o lăsa să-ţi facă asta! Ripostează!

Chipul lui Fehl era chiar în faţa mea, răsuflarea ei era fierbinte şi sălbatică. Mânia a acoperit durerea, mânia pe această silfidă şi tot ce-mi făcuse ea mie, lui Vivian. Ce făcuseră lumii semenii ei. Mi-am înfipt mâna sănătoasă în pieptul ei. Era timpul să termin ceea ce Vivian începuse.

Am deschis poarta, iar ochii lui Fehl s-au bulbucat de şoc şi spaimă. Am fost străbătută de emoţie văzându-i faţa. Merita să arate aşa.

Sufletul ei conectat la al meu într-un vârtej de energie şi familiaritate, scânteierile şi fluxurile mele întâlnind-o, urându-i bun-venit, făcându-mă să-mi doresc s-o absorb. Sufletul ei era un lucru întunecat, un lucru sălbatic şi rapid – vântul vâjâind etern printr-un canion sumbru. Simţeam gustul de întuneric de parcă eu aş fi fost sursa.

Iar în acel moment, am ştiut că nu voiam nimic din Fehl în

interiorul meu.

Am împins-o, iar ea s-a cutremurat, prăbuşindu-se pe podea şi cuprinzându-se cu braţele.

— Ce faci? mi-a strigat Jack.

Tremuram, stoarsă de efortul pe care-l făcusem ca să închid conexiunea înainte de a lua vreun pic din sufletul lui Fehl. Mai obosită decât puteam să-mi închipui că era posibil, cu braţul durându-mă atât de tare că de-abia mai puteam să văd înaintea ochilor, am clătinat din cap.

— Nu vreau să am nimic de-a face cu ea. Denfehlath! am spus, iar ea a întors iute capul devenind atentă. Pleacă şi să nu te mai prind niciodată prin preajma mea sau a lui Jack!

Ea a tresărit, făcând mişcări rigide şi forţate, ca o marionetă vie, după care a dispărut pe uşa din perete.

M-am prăbuşit pe podea tremurând.

— De ce n-ai omorât-o? Jack m-a privit nevenindu-i să creadă şi plin de furie. După tot ce-a făcut?

— Nu înţelegi. Urma să-i absorb sufletul. Dar nu vreau nicio parte din ea în mine, Jack. Un suflet de silf poate fi mai rău decât nimic.

M-a privit de parcă era gata să explodeze, apoi a oftat adânc.

— Bine, atunci. Aşezându-se pe podea lângă mine, mi-a luat palma nerănită într-ale sale. Oricum, nu are importanţă. Nu după tot ce vom face.

— Dar ce vom face?

Pe faţă i-a apărut un zâmbet larg de fericire, transformându-i chipul diabolic într-unul angelic.

— Vom salva lumea, Evie! O să ne asigurăm că silfii nu vor mai răni pe nimeni niciodată!

TEROARE CU GROPIŢE ÎN OBRAJI

Am clătinat din cap spre Jack, confuză.

— Ce vrei să spui? Cum o să-i oprim pe silfi? N-o să-i golesc. Pe niciunul dintre ei. Pe lângă asta, chiar dacă aş vrea, n-aş putea niciodată să-i prind pe toţi.

— E mai simplu de-atât. Simplu şi evident. Ei nu aparţin acestui loc; o să-i trimitem în altă parte.

— Nu s-ar întoarce? Pot face uşi.

— Nu vom folosi o uşă. Vei face o poartă. Ei pot călători în Tărâmurile Silfilor şi pe Pământ doar cu ajutorul uşilor. Dacă deschizi o poartă către altceva, nu vor mai putea să se întoarcă.

De unde ştia el despre porţi? Nu-mi aduceam aminte dacă-i spusesem ceva sau nu. Poate că-i spusese Raquel. În orice caz, era clar că nu pricepea cum funcţionau.

Ei bine, desigur că nu pricepea. Nici chiar eu nu aveam idee cum funcţionau; or, eu făcusem una.

— Nu prea pot să fac asta, nu cred. În plus, nu asta vor şi ei? Reth vorbea dintotdeauna despre faptul că o să-i trimit înapoi în locul din care veneau. Presupun că asta însemna să fac o poartă. Mai ales, nu voiam să lucrez cu niciun silf acum şi niciodată. Şi n-aveam chef să-i fac fericiţi făcându-le o poartă nouă şi strălucitoare către cine ştie unde voiau ei să plece.

— Sunt şi alte locuri în care să-i trimitem. Zâmbetul lui Jack continua să fie ferm, dar tonul lui era rece, ameninţător.

Am clătinat din cap. Nu pricepea.

— Dar cum o să-i strângem laolaltă ca să-i facem să iasă pe poartă? Şi unde s-o deschid? Şi, în primul rând, cum s-o deschid? Am făcut doar o singură dată asta, dar pur şi simplu s-a întâmplat.

În noaptea în care eliberasem toate sufletele pe care le absorbise Vivian, poarta stelelor mă chemase la ea. Sufletele tuturor creaturilor paranormale pe care Vivian le luase mă ajutaseră să văd lucruri pe care nu am putut să le văd mai înainte şi nici după aceea. Mă îndoiam că puteam să găsesc încă o dată poarta aceea – sau altele, dacă mai existau altele.

— Calmează-te, Evie. Am descoperit totul. Există o singură uşă de pe Poteci spre Tărâmurile Silfilor. Îţi aduci aminte?

Am încuviinţat din cap, amintindu-mi cum se simţise Jack atunci când mi-o arătase.

— Foarte bine. Acea uşă ni se deschide către orice zonă, dar cu toate astea este una şi aceeaşi uşă. Deci dacă ai putea să deschizi o poartă în acelaşi loc…

— Silfii ar trece prin ea fără să stea pe gânduri.

M-am holbat la el, înţelegând în sfârşit. Ar fi ca o uşă-capcană. Poarta-capcană.

— Exact! Nu e nevoie de vreo confruntare. Se vor strecura prin ea înainte de a-şi da seama ce se întâmplă.

— Cred că s-ar putea să meargă. M-am încruntat. Dar chiar dacă aş descoperi cum s-o fac din nou, nu am destulă energie ca să deschid poarta. Atunci am avut toate acele suflete de la Vivian.

A ridicat din sprâncene.

— Şi vrei să-mi spui că nu mai curge nimic în plus prin tine?

Vampirul, duhul aerian şi duhul apelor: fragmente din sufletele lor curgeau prin mine. Ridicând din umeri, am clătinat din cap.

— Poate… un pic, dar nu-mi dau seama. Ei bine, vreau să spun, ar trebui. Dar nu e destul.

— De unde ştii, din moment ce nu ai încercat?

— Cred c-aş putea face o încercare.

— Uite ce fată bună! Iar dacă nu e destul, putem să mai facem rost. Păcat totuşi că am alungat-o pe Fehl. Am fi putut s-o folosim.

— Nu-i chiar aşa!

Mi-am mijit ochii, neliniştită la gândul că trata prea banal furtul sufletelor.

— Haide!

M-a înşfăcat de braţul sănătos şi m-a tras prin perete pe Poteci, practic ţopăind. M-am clătinat, prea obosită, prea copleşită ca să protestez.

— Iată-ne!

A zâmbit spre întunericul din faţa noastră; am recunoscut senzaţia de uşă.

— Deci o să-i trimit acasă?

Eram îndoită. Pe de o parte, era ceea ce voiau şi ei. Dar pe de altă parte, ar fi dispărut. Nu putea fi un lucru rău. De unde o să ştiu ce poartă să folosesc? Nu cred că pot găsi una.

Jack s-a întors către mine cu ochi febrili. Ceva de pe faţa lui îmi aducea aminte de Fehl, iar stomacul mi s-a făcut ghem de

nelinişte.

— N-o să-i trimiţi acasă. Am citit totul despre porţi şi portaluri şi există destinaţii mai bune pentru ei.

— Ca de exemplu?

— Iadul, desigur.

M-am albit la faţă, iar el m-a strâns de mână.

— Gândeşte-te la asta, Evie. De ce să capete ceea ce-şi doresc după tot ce-au făcut? Au creat vampiri. Au distrus-o pe Vivian. Ţi-au distrus viaţa şi au furat-o pe-a mea. Nu se mai aplică zicala „Prea răi pentru rai, prea buni pentru iad” – dacă există creaturi în viaţă care să merite tortura eternă, atunci ei sunt aceia! Asta merită! Ei te-au făcut, te-au obligat să trăieşti viaţa asta, doar ca să poţi deschide o poartă pentru ei. Aşa că hai! – deschide poarta!

— Nu ştiu.

Una era să-i alung, şi alta era să-i condamn pe toţi la iadul pe care Jack se gândea că puteam să-l găsesc.

— Sigur că ştii! Trebuie să ştii! Ai idee cum a fost să cresc cu ei? Disperat după dragoste, după atenţie, după orice? Adorat, apoi abandonat dintr-un capriciu? Lucrurile pe care mi le-au făcut… lucrurile pe care voiam să le fac pentru ei. Şi tot nu eram nimic – nici măcar un animal de companie. Nu poţi să-mi spui că nu merită asta! Ai văzut-o pe Regina Întunericului, ai văzut ce a făcut! Crezi că acei oameni merită iadul în care trăiesc? Şi n-o să mă ajuţi să repar toate astea?

Privirile acelor oameni mi-au apărut fulgerător în faţa ochilor, m-au bântuit, m-au devorat. Fuseseră deposedate de orice – până şi de dorinţa de libertate – de către silfi. Şi nu asta făceau silfii întotdeauna? Nu-ţi lăsau de ales, te obligau să joci micile lor jocuri bolnave?

— Şi Reth? Vocea lui Jack era mai blândă acum, stăruitoare. După tot ce ţi-a făcut, după felul în care te-a făcut a lui? Chiar poţi să priveşti cicatricea şi să nu-ţi doreşti să-l alungi pentru totdeauna?

Am încuviinţat încet din cap, privind în jos, la încheietura mâinii mele. Silfii erau răi. Greaţa şi durerea din braţul rănit erau probe în plus. Încetasem să cred despre ei că erau imorali. Nu aveau aceeaşi idee despre viaţă precum oamenii, însă existau în lumea umană. Nu eram noi aceia care nu le respectam legile, vieţile, drepturile. Iar dacă dispăreau, în sfârşit aveam să fiu în

siguranţă. Fără să-mi mai fac griji în legătură cu ce plănuiseră, cu ceea ce încercau să facă, cu felul în care urmau să mă atace din nou. Jack avea dreptate.

Dacă stăteam să mă gândesc totuşi, nu-mi aminteam când anume exact îi spusesem lui Jack despre cicatricea mea. Sau alte detalii despre Reth. Sau ce le făcuseră silfii vampirilor. Şi eram sigură acum că nu-i pomenisem niciodată de porţi.

— De unde ştii despre toate astea? l-am întrebat.

— Ţi-am spus deja… mi-am petrecut mult timp studiind. Înregistrările de la AISP, ştiinţele silfilor.

— Stai, m-ai studiat pe mine?

— La fel ca pe Poteci. Am învăţat cum să le folosesc, pentru că asta însemna libertate. Şi am învăţat despre tine pentru că tu însemni… Însemni… acelaşi lucru. Libertate pentru silfi, pentru totdeauna.

Mâna lui pe a mea era crispată, disperată. De cât timp mă adusese aici? Trebuie că avea dreptate, nu ştiam, nu aveam cum să ştiu, dar nu puteam să fac asta acum.

— Am nevoie… am nevoie să mă gândesc.

Eram mult prea îndurerată ca să pot să-mi dau seama pe loc.

— Nu. Trebuie să facem asta acum. Nu-i lăsa pe silfi să mai rănească pe cineva. Caută poarta. Încearcă s-o percepi. Va veni la tine, ştiu că va veni.

Sentimentul care se tot amplifica, cum că aveam la îndemână nenumărate posibilităţi, nu-mi dădea pace de când Jack sugerase deschiderea unui portal. Ştiam că, dacă aveam un pic de avânt, puteam să găsesc poarta.

Porţile.

Sute şi mii, posibilităţi infinite, toate la îndemâna mea. Semănau cu atracţia Reginei Întunericului, inevitabilă, puternică, sufocantă. Puteam să deschid oricare dintre aceste porţi şi să mă pierd pentru totdeauna.

Sau să fac să se piardă o întreagă rasă pentru totdeauna.

Având în vedere că în noaptea cu Vivian doar poarta corectă mă chemase, acum părea că poarta greşită striga, atrăgând atenţia simţurilor mele, implorând să fie deschisă. Poate că porţile pe care le găsisem reflectau confuzia din mine. Poate că fluxul Potecilor, natura lor reală, sprijinea porţile către… Întuneric.

— Gândeşte-te la Arianna, mi-a şoptit Jack. Gândeşte-te la

Vivian! Gândeşte-te la mama ta! Ce i-au făcut silfii, cum au folosit-o, cum au abandonat-o, iar apoi au uitat de tine. Ea s-a rătăcit pentru totdeauna din cauza lor, iar tu nici măcar n-ai cunoscut-o vreodată.

Am închis ochii. De unde ştia Jack despre asta? Era important? Silfii meritau asta; trebuiau opriţi. Iar eu puteam fi de ajutor, să protejez atâţia oameni nevinovaţi. Haosul la degetul meu mic mă speria totuşi. Şi dacă nu aveam energia să închid ce deschideam? Nu păream să ştiu ceva despre porţi, dar ştiam că mă luptam cu forţe mai mari şi mai puternice decât mine. Nu voiam să le las deschise.

— Nu ştiu dacă pot s-o fac.

Jack a oftat plictisit.

— Bine, ai nevoie de mai multă putere? Ce zici de vampirul ăla nebun? El ar putea s-o facă, nu-i aşa?

— Şi ce, o să-l folosim ca pe un soi de baterie vie?

— Nu merită asta?

Mi-am frecat fruntea, încercând să mă gândesc. Desigur, vampirul ucisese bieţi copii de troli lipsiţi de apărare şi încercase să mă omoare şi pe mine, dar... Ei bine, ştii ceva? De ce să n-o fac? Nu era de parcă n-o mai făcusem şi altă dată un pic. Şi, în plus, toată viaţa mea fusesem folosită – de către AISP, de către silfi. Sigur că era mai bine ca viaţa vampirului să fie dedicată salvării lumii de ameninţarea silfilor. Cu siguranţă că el nu merita un suflet nemuritor. Nu făcea nimic cu el, nu era bun la nimic. La fel ca silfii, şi el era un monstru. Ce însemnau cuvintele lui?

— O să-i ucid pe toţi!

Era aplecat în mod iraţional către distrugerea celorlalţi paranormali nemuritori doar pentru simplul fapt că aceştia erau ceea ce erau.

— Oh, am spus încet.

Monstru, într-adevăr, pentru că le uram pe celelalte creaturi din cauza existenţei lor. Strigătul porţilor se rotea nevăzut în jurul meu, bâzâind în spatele ochilor mei şi dându-mi furnicături în degete, dar în loc să mă farmece, mă făcea să-mi fie rău. Ce puteam să cred despre asta? Cine eram eu ca să hotărăsc ce soartă trebuiau să aibă silfii? Nu puteam să condamn o întreagă rasă de creaturi să meargă în iad pentru că erau ceea ce erau.

Aveam de ales şi nu voiam să mă transform într-un monstru în

numele protejării celor nevinovaţi. Pierdusem atât de mult din mine însămi în aceste ultime câteva săptămâni, progresând încet, dar sigur. Îmi pierdusem trecutul, viitorul, căminul, dar acest ultim mic lucru – simţul dreptăţii sau al greşelii –, acesta era uman. Uman, şi nimeni nu putea să mi-l ia.

M-am gândit la Lend şi la ce spunea de nenumărate ori, argumentând metodele tatălui său versus cele ale AISP-ului. Nu existau lucruri absolute. Nu puteai pune lucrurile în categorii clare numite „bine" şi „rău". Uber-vampirul era rău. Arianna era bună. Dar ei erau amândoi vampiri. Indiferent ce făceau unii silfi (şi nu puteam să contest faptul că Regina Întunericului merita să ajungă în iad), asta nu însemna că erau cu toţii irecuperabili.

M-am uitat la Jack – chipul lui angelic era deformat de nerăbdare şi de furie. Lăsase ca ura faţă de silfi să-l distrugă în acelaşi fel în care Vivian îşi lăsase amărăciunea pe care o simţea faţă de lume să o distrugă. Nu le voi lăsa această victorie silfilor. Orice altceva se întâmpla în viaţa mea era încă viaţa mea, şi nimeni – nici Reth, nici Jack – nu putea să mă oblige să devin altcineva – cineva în care nu mă recunoşteam.

— Nu pot, am spus încet, nevrând să-l dezamăgesc brusc pe Jack. E greşit. Silfii sunt îngrozitori, dar eu nu sunt judecătorul lor. Poate că dacă aş fi ştiut cum să-i trimit acasă… dar nu pot să-i exilez în iad pentru că sunt ceea ce sunt.

— Ce spui acolo?

Vocea lui Jack era joasă şi-i tremura. Acum nu mai era nici urmă din zâmbetul lui dezarmant.

— Nu pot să fac asta! Acele locuri… pot să le simt, şi nu pot s-o fac, nu pot trimite pe nimeni acolo.

Am tresărit, uimită că Jack a izbucnit într-un râs tăios.

— Nu poţi? Nu poţi. Am trăit în iad în ultimii treisprezece ani, iar tu refuzi categoric să-i trimiţi pe-aceşti demoni în locul de care aparţin? M-a strâns de mână atât de tare, încât m-a durut. Mă tem că e inacceptabil! Nu după toată strădania mea de a te aduce aici!

Nu mă gândisem niciodată să mă tem de Jack, stupidul, acrobatul Jack, dar uitându-mă acum fix în ochii lui, mi-am dat seama că paranormalii nu erau singurii monştri din lume.

— Putem merge undeva să stăm de vorbă despre asta?

— Nu, nu putem merge undeva să stăm de vorbă despre asta, mi-a imitat el vocea, dispreţuitor. Ai idee cât timp mi-a luat mie

să descopăr toate astea? Să le fur silfilor cărţile, să mă integrez la AISP, s-o conving pe Raquel să te aducă înapoi? Câte misiuni a trebuit să ratez, câte probleme a trebuit să creez până când a devenit suficient de disperată încât să te cheme pe tine? Şi ai vreo idee, cea mai mică idee, cât de greu este să urmăreşti un silf?

— Tu ai… tu ai fost?

Lucrurile începeau să se lege – lucruri terifiante. În acea noapte la Centru, silfida nu mă urmărise pe mine. Îl urmărise pe Jack, pentru că-i furase cărţile. Într-adevăr, Reth nu fusese în spatele niciunui atac.

— A fost ceva mai uşor să-l găsesc pe spiritul apelor, dar aproape că era să mă înec tot explicându-i ce voiam de la el. Şi şi-aşa de-abia te-am păcălit! Apoi am avut noroc să-l găsim pe vampir. Aveai timp mai mult decât îţi era necesar să-l secătuieşti în Suedia, dar nu, tu i-ai spus să plece, aşa că a trebuit să-l trag după mine, în stare de inconştienţă, pe Poteci, ca să-l aduc la Halloween. Ca să nu mai spun ce mi-ai făcut cu Fehl! Am aşteptat toată nenorocita mea de viaţă un nume de silf, apoi am folosit singura comandă bazată pe nume pe care o ştiam, ca s-o fac să te rănească fără să te omoare, iar tu ce ai făcut? Ai alungat-o! Ceruri şi iad, Evie, nu faci doi bani!

M-am uitat la el şocată.

— În tot acest timp. M-ai manipulat, încercând să mă faci să… Cum ai putut?

— Pentru că mi-a făcut bine! Faţa îi era mistuită de ură. Deschide poarta! Acum!

— N-o s-o fac!

A slăbit strânsoarea mâinii cu care mă ţinea şi am simţit un nou val de panică.

— Jack, eu…

— Ce mi-ai spus mie despre iadul tău personal? Rătăcită pe Poteci pentru totdeauna?

Lacrimile mi-au ţâşnit din ochi.

— Te rog!

— Deschide poarta!

— Te rog, du-mă acasă! Te rog!

Zâmbetul lui cu gropiţe în obraji, rău în inocenţa lui, a apărut rapid.

— Tu nu ai o casă. Dar ce-i corect e corect. Nu-i trimiţi pe silfi

în iad, atunci o să te părăsesc eu în iadul tău.

— Nu! am ţipat, încercând să-l înşfac de mână cu ambele mele mâini, gemând de durerea pe care-o simţeam în braţul rănit. Dar el s-a tras fără niciun efort din strânsoarea mea şi mi-a zâmbit încă o dată fulgerător, după care s-a retras în întuneric, departe de mine.

Iar apoi am rămas singură.

SALUT, IADULE!

Eram singură.

Eram singură pe Potecile Silfilor.

Odată ce legătura era ruptă, nu o mai puteai găsi niciodată pe cealaltă persoană. Niciodată. Niciodată. Şi nimeni nu avea cum să mă mai găsească în întunericul pustiu şi infinit. De fiecare dată mă trezeam înfricoşată şi asudată din pricina acestui coşmar, iar acum…

Oh, te rog, te rog să fie şi ăsta tot un coşmar.

M-am uitat înnebunită în jur. Poate că reuşeam să-l regăsesc pe Jack. Poate că tot ce auzisem despre Poteci era o minciună – nimic altceva decât un lucru pe care mi-l spusese Raquel astfel încât să nu fac greşeli privind transportul.

— Jack! am strigat, vocea răsunându-mi în liniştea aproape mai înfricoşătoare decât liniştea însăşi.

Odată ce ecoul vocii mele a încetat, stingându-se precum o lumină, tăcerea a căzut şi mai grea – o greutate palpabilă, pe umerii mei.

Aveam opţiuni. Trebuiau să existe opţiuni. Uşa! Ne aflam chiar lângă uşa care dădea spre Tărâmurile Silfilor. Am întins mâna, tremurând, disperată, simţind-o. Singurul lucru pe care-l percepeam erau lujerii porţilor către haos… iad… acele locuri rele şi învolburate unde Jack voia ca eu să-i trimit pe silfi.

Nu cumva încercam să deschid o uşă şi în schimb deschisesem o poartă?

Oh, biiip, eram în iad şi singura mea opţiune să ies era tot iadul.

O să fiu OK. Cineva o să mă ajute. Cineva trebuia să mă ajute.

— Reth! Dintr-odată, eram disperată să-i văd chipul auriu. Lorethan! am ţipat, ştiind că n-o să meargă, dar sperând că poate, cumva, încă mai supraveghea vigilent tot ce ţinea de vechiul lui nume.

O să vină după mine. Chiar el îmi spusese: ştia mereu unde mă aflam. Ştia şi va veni. Nu trebuia decât să aştept.

Nu trecuse destul de mult timp?

Desigur, trecuse suficient timp ca să mă găsească.

Am numărat până la o mie, respirând în ritmul numărătorii.

Două mii.

Trei mii.

Aveam să mor.

Patru mii.

Aveam să mor aici, în întunericul tăcut, singură.

Cinci mii.

Şi nimeni nu va şti niciodată şi nimănui nu-i va păsa.

Şase mii – Unde naiba eşti, Reth? Unde eşti?

Nu venea. Respiraţia mi s-a accelerat, inima-mi bătea prea repede în piept, încercând să-şi facă loc să iasă din trupul meu. Am făcut un pas, apoi altul, apoi altul şi altul şi altul, am alergat, dar nu era nicio adiere în părul meu, nu se simţea nicio mişcare, nimic altceva decât tălpile mele care continuau să meargă şi să meargă.

Nicăieri.

Nu aveam unde să merg. Eram singurul lucru care exista aici. M-am uitat în jos şi m-a izbit un val de ameţeală. De unde ştiam că stăteam pe ceva? Nu cumva cădeam, nu cumva căzusem în tot acest timp şi o să cad aici, în întuneric, o eternitate?

M-am prăbuşit, ghemuindu-mă în poziţie fetală. Totul era lipsit de viaţă, amorţit. Până şi braţul meu rănit de-abia dacă mă mai durea. Nu puteam să simt nimic împrejurul meu şi mă întrebam ce mă va ucide până la urmă. Setea? Foamea? Faptul că în final atingeam fundul acestui abis? Sau ce-ar fi fost să nu mor niciodată… ce-ar fi fost să zac pentru totdeauna în întuneric?

Aveam un junghi în piept, un junghi foarte puternic, iar bătăile inimii erau de fapt durere. Poate că aveam să mor de un atac de inimă.

Aveam să mor.

Aveam să mor, iar pe Lend nu o să-l mai revăd niciodată. N-o să ştie niciodată ce mi s-a întâmplat. N-o să ajung niciodată să-i spun că-mi părea rău sau cât de mult îl iubeam şi că o să-l iubesc pentru totdeauna, chiar dacă trebuia să-l părăsesc. Şi Raquel, Arianna, David, chiar şi Vivian şi Carlee – îi părăsisem pe toţi fără niciun cuvânt, fără nicio explicaţie. Fusesem aşa de disperată să aflu cine eram, să-mi găsesc locul în lume, încât minţisem şi îi lăsasem în urmă pe cei care mă iubeau şi care voiau să-mi ofere un loc indiferent cine sau ce eram.

Acum, biata Vivian o să fie singură pentru totdeauna în visele ei. Poate că înainte de a muri o să adorm şi o s-o vizitez pentru ultima oară. Mi-ar plăcea.

Mi-i imaginam pe Lend şi David şi Arianna îngrijoraţi. Chipul

lui Lend, mă uram pe mine însămi pentru ce o să-nsemne asta pentru el, pentru tot ce-i făcusem deja până acum. Cum de putusem să fiu atât de egoistă, să-l mint atâta vreme? Merita şansa să-şi pună în ordine propria minte, dar i-o luasem eu prin faptul că-i ascunsesem adevărul, aşa cum mulţi oameni mi-l ascunseseră mie. Şi, desigur, el nu mă alesese pe mine, nu mă va alege pe mine, ci era alegerea lui. Cel puţin cât timp fuseserăm împreună, eu fusesem mai fericită decât fusesem în tot restul vieţii mele.

Şi avusesem un dulăpior al meu. Era şi asta ceva.

Am inspirat adânc, cutremurându-mă, încercând să-mi liniştesc bătăile inimii. Dacă era să mor, voiam ca măcar inima-mi să fie împăcată. O să zac aici şi o să mor în timp ce o să mă gândesc la Lend, Raquel, Arianna şi David. Să cad în inconştienţă plină de dragostea mea pentru ei nu era chiar cea mai rea cale să mă sting.

Am zâmbit, amintindu-mi de vremea în care Arianna îl înjurase pe Reth şi fusese aruncată într-un copac pentru eforturile ei. Ce păcat că nu aflaserăm niciodată dacă Landon şi Cheyenne au sfârşit prin a rămâne împreună. Spre binele Ariannei, speram că rămăseseră împreună. Avusese destule dezamăgiri în viaţa şi moartea ei, contrar aşteptărilor sale.

David şi credinţa lui ridicolă în toţi cei dimprejurul lui, dragostea lui nemuritoare pentru o creatură paranormală care niciodată nu-i va răspunde – nu va putea să-i răspundă – la fel la dragostea lui. Nu era stupid sau naiv. Să iubeşti pe cineva atât de total era un act mult mai curajos decât recunoscusem eu vreodată.

Raquel. Accentul ei uşor spaniol şi infinitul ei arsenal de oftaturi. Mă întrebam pe care dintre ele o să-l folosească văzând că n-o să mă mai întorc niciodată. Nu mă întrebam dacă o să fie tristă. Ştiam că acum eu eram ca o fiică pentru ea, iar ea era mama mea. Iar dacă ratam amândouă, ei bine, cu cât vedeam mai multe din viaţa normală, cu atât îmi dădeam seama că era rutină.

Şi Lend. Lend al meu. Tot ce trebuia să fac era să mă gândesc la chipul lui. Asta era destul ca să mă susţină în pustietatea mea, mă făcuse mereu să mă simt de parcă eram pustie. Nu fusesem niciodată pustie cu Lend.

Inima mi s-a potolit, durerea a fost înlocuită de ceva nou: un

ciudat soi de blânde mişcări, de parc-aş fi fost acul unei busole. Cu cât mă gândeam mai mult la fiinţele pe care le iubeam – mai ales la Lend –, cu atât eram mai puternică, îl voiam aici. Voiam să fiu cu el mai mult decât orice altceva pe lume.

M-am ridicat în picioare, prea speriată ca să mă mai gândesc la ce făceam, prea speriată ca să sper. Am fost atentă la ce simţeam, gândindu-mă la Lend. Parcă-l ţineam de mână. Îl priveam cum desena. Timpul acela preţios în care el nu făcea altceva decât să stea în preajma mea. Felul în care râdea. Privirea şi ochii lui când era pe cale să spună ceva ce considera că era inteligent. Felul în care se uita la mine în timp ce vorbeam, de parcă eu eram tot ce voise el vreodată pe lume.

Am închis ochii şi am înaintat, cu braţul sănătos ridicat, zâmbind în timp ce-mi urmam simţurile. M-am oprit la imaginea mea cu Lend, înconjurat de Arianna, Raquel şi David. Acea imagine arăta ca un loc, arăta la fel precum ceea ce-mi imaginasem dintotdeauna că ar fi un cămin. Aerul nemişcat din faţa mea s-a agitat, s-a solidificat, iar eu călătoream şi mă rostogoleam ieşind din întuneric direct către Lend.

Lend al meu.

Iar apoi el mă ţinea în braţe, şi eu plângeam, iar Raquel şi David şi Arianna erau şi ei acolo. Lend mă mângâia pe păr, repetându-mi mereu şi mereu acelaşi lucru.

— E-n regulă, eşti acasă. Eşti acasă.

Şi, pentru prima dată în viaţa mea, ştiam că era adevărat.

NE ÎNTÂLNIM LA MIJLOC

— Fii sinceră, puştoaico, a zis Arianna, terminând cu atenţie să-mi panseze braţul în atele, dacă ştiam că ai nevoie de atâtea îngrijiri, n-aş fi fost de acord să fiu colegă de cameră cu tine.

Am zâmbit, scrâşnind din dinţi de durere.

— Şi eu te iubesc, Ar.

— Iar tu eşti o fraieră, apropo. Dacă m-ai fi lăsat să vorbesc cu tine, ţi-aş fi explicat că mi-am luat libertatea de a trimite în numele tău cereri de înscriere la Universitatea Americană şi la Universitatea „George Washington”, iar ambele sunt foarte aproape de Georgetown dacă iei trenul.

— Ce… ce-ai făcut?

— Şi dacă nici aşa nu merge, sunt mai mult decât dornică să mă folosesc de nişte şmecherii vampireşti pe lângă vreun asistent din comisia de admitere. Dacă nu pot avea o viaţă a mea nu-nseamnă că o să te las pe tine să te comporţi atât de stupid cu a ta. Poţi să-mi mulţumeşti mai târziu.

M-am holbat şocată la ea. Nu ştiam ce să spun. Eram atât de obsedată de Georgetown, încât n-aş fi avut chef niciodată să mă gândesc la alte opţiuni. Eram mai mult decât impresionată că Arianna veghease asupra mea în felul acesta.

Desigur, să fiu aproape de Lend probabil că nu mai conta.

— Eşti sigură că nu vrei să mergem chiar acum la spital?

Raquel încă avea ochii mijiţi de îngrijorare. Venise imediat acasă la David când Jack îi spusese că dispărusem. Acum stăteau jos, unul lângă celălalt.

— Poate să aştepte până mâine.

Raquel a scos un oftat – care parcă spunea: De ce trebuie să fii aşa de încăpăţânată? – şi a clătinat din cap.

— Nu-mi vine să cred chestia asta cu Jack. Va trebui să-l căutăm; iar dacă-l prindem, îl închidem în celulele de fier. Drăcuşorul ăsta nu poate face uşi acolo. Dacă tot a venit vorba, eu tot nu am înţeles cum ai reuşit să scapi singură de pe Potecile Silfilor.

— Nu ştiu. Şi Reth, şi Jack mi-au spus că trebuie să ai un simţ de orientare privind locul în care vrei să ajungi, să ai o legătură cu el. Pentru Reth erau numele; pentru Jack – el trebuia să fi văzut acel loc mai înainte. Iar pentru mine… M-am înroşit, uitându-mă la Lend, care stătea lângă mine, dar nu chiar atât de

aproape încât să ne atingem. Ei bine, pentru mine ai fost tu. Aţi fost toţi. Odată ce m-am concentrat în gând la voi, parcă am simţit care era drumul până aici.

Arianna părea confuză. Era de înţeles, la câte aveau de asimilat – de la întreaga poveste cu Jack-e-un-psihopat-care-voia-ca-eu-să-distrug-o-specie şi până la se-dovedeşte-că-eu-sunt-mai-puţin-umană-decât-credeam-noi. În tot acest timp, Lend a stat tăcut, ceea ce mă neliniştea tot mai tare. Oare de-acum înainte avea să se simtă stânjenit în preajma mea? Încă îl iubeam, întotdeauna o să-l iubesc şi aş fi făcut orice voia el în privinţa relaţiei noastre, dar toată chestia asta cu nu-ne-vorbim-şi-nu-ne-atingem trebuia să se termine!

OK, atunci poate că nu eram chiar pregătită să-l las în pace.

OK, probabil că niciodată n-o să fiu pregătită să-l las în pace.

Arianna s-a încruntat.

— Dar când erai blocată pe Poteci, de ce nu l-ai strigat pe-acel silf care este tatăl tău? Reth nu ţi-a spus numele lui?

Am rămas cu gura căscată.

— Biiip! Uau! Nici nu mi-a trecut prin cap!

Nu-mi venea să cred cât fusesem de proastă, gata să mor şi să putrezesc pe Poteci, când ştiam numele unui silf, altul decât cel al ucigaşei Fehl. Dar însemna şi asta ceva. Când făcusem alegerea asta, nu mă gândisem nicicum la „tata” sau la locul din care proveneam. Ci m-am gândit la cei pe care-i aveam, la persoanele care însemnau ceva pentru mine.

Aşa că toată chestia asta cu tatăl silf? Scuteşte-mă! Faptul că acum ştiam de unde veneam nu schimba deloc că eram cine eram. Stupidul meu tată putea să putrezească pe Tărâmurile Silfilor pentru tot restul eternităţii. El nu însemna nimic pentru mine.

Pe când eu, categoric, nu eram nimic.

Păcat că nu descoperisem asta înainte de a-mi distruge relaţia cu dragostea vieţii mele. Stricasem totul, căci fusesem prea obsedată să încerc să realizez idealul vieţii mele şi prea paranoică privind pierderea lui Lend şi fusesem rănită pentru că eu însămi mă sabotasem. M-am uitat la Lend, dorindu-mi ca el să facă sau să spună ceva.

De parcă mi-ar fi răspuns la aşteptări, s-a ridicat în picioare şi mi-a întins mâna.

— Putem să mergem la o plimbare?

— Desigur!

L-am lăsat să mă ajute să mă ridic, după care nu am fost sigură că trebuia să continui să-l ţin de mână sau nu. Dar el nu mi-a dat drumul, ci m-a condus afară, iar apoi am luat-o în jos, pe poteca spre iaz. S-a oprit brusc la jumătatea drumului.

— Nu pot… Expresia chipului i s-a modificat – era ceva între mânie şi tristeţe. Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus. De ce?

Nu suportam să mă uit la el, aşa că am studiat stratul de frunze moarte de pe pământ.

— Eşti cea mai importantă persoană din viaţa mea, cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Şi, deşi aproape că urăsc chestia asta, te iubesc atât de mult! Pentru că am fost de-atâtea ori părăsită în viaţa mea, iar să te iubesc înseamnă că iar o să mi se întâmple asta. Gândul că o să te privesc cum te îndepărtezi, cum devii cineva precum mama ta, cineva care nu o să mai poată iubi… e mai uşor să terminăm cu asta cât mai repede. Acum n-o să mor, nu cred, dar probabil că mai târziu aşa ar fi. Şi îmi pare rău, ar fi trebuit să-ţi spun, dar m-am gândit că, dacă nu ştii, am putea cumva să facem ca lucrurile să meargă. Întotdeauna mă faci să mă simt caldă, să uit de pustietate. Am fost egoistă şi nu a fost corect din partea mea. Oricine merită să ştie cine este cu adevărat.

— Evie… tu… AH! a strigat Lend, iar eu m-am uitat la el surprinsă. Avea ambele mâini strânse pumn şi se holba la cer. După câteva secunde, m-a privit din nou şi toată mânia dispăruse de pe chipul lui. Eu nu sunt nemuritor!

— Dar am văzut…

— Ştiu ce ai văzut şi sunt sigur că ai dreptate, dar să fii nemuritor nu mă face pe mine un nemuritor. Nu mă trata de parcă aş fi ca mama mea. Ea a fost dintotdeauna aşa – nici nu poate fi altfel. Ea nu creşte, nu se schimbă. Tu vrei să spui că sunt la fel ca ea?

— Bineînţeles că nu!

Şi-a dat ochii peste cap.

— Te porţi de parcă o să-mi fac bagajele şi o să sar în cel mai apropiat râu, săptămâna viitoare. Ceea ce ar fi o idee îngrozitoare, pentru că am o mulţime de lucrări de făcut. Aceea nu este lumea mea. Pe când asta da, este! Şi am de gând să-mi trăiesc viaţa aşa cum vreau. Ceea ce înseamnă că vreau să absolv şcoala, să fac progrese uriaşe în domeniul

criptozoologiei, să am copii şi să fiu ridicol de convenţional, cu excepţia faptului că o să ajut să avem grijă de creaturile paranormale şi că o să fiu capabil să-mi schimb forma. Şi am de gând să fac toate astea în fiecare minut al vieţii mele, cu fata pe care o iubesc şi care o să-mi promită în acest moment că întotdeauna va avea încredere în mine în orice privinţă, de-acum înainte, pentru ca eu să pot fi cu adevărat alături de ea.

Am clipit ca să-mi reţin lacrimile. Asta era exact ce voiam să aud, ce nu îndrăzneam să sper că o să aud. Dar el nu ştia. Cum putea să fie sigur?

— Dar dacă o să te răzgândeşti? Nici măcar nu ştiu cât o să trăiesc.

A avansat câţiva paşi micşorând distanţa dintre noi, după care şi-a sprijinit fruntea de a mea.

— Singura viaţă pe care mi-o doresc este cu tine. Nu văd prăpastia asta pe care o vezi tu între noi, dar… nu ai vrea să ne întâlnim undeva la jumătate?

— La jumătatea cui?

— Nu ştiu, la jumătatea dintre mâine şi eternitate, la jumătatea dintre viaţă şi moarte, la jumătatea dintre normal şi paranormal. Acolo unde ne-am aflat dintotdeauna.

Mi-am muşcat buza, încuviinţând din cap în timp ce continuam să stau sprijinită de fruntea lui.

— Este loc pentru noi doi acolo, nu?

— Întotdeauna.

Şi-a lipit buzele de ale mele, pecetluind micul nostru loc în lume. Împreună.